

НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА „ФИЛИП ДИК“

# САЙМЪН МОРДЪН

ТЕОРИИ ЗА ПОЛЕТА

ВТОРА ЧАСТ ОТ ПОРЕДИЦАТА „МЕТРОЗОНАТА“



10

ГЛИБРИ

# САЙМЪН МОРДЪН ТЕОРИИ ЗА ПОЛЕТА

Превод: Васил Велчев

[chitanka.info](http://chitanka.info)



Добре дошли в Метрозоната! В момента имаме технически проблеми и се сблъскваме с крайни прояви на насилие. Моля, докладвайте на остатъците от властта за всичко, което ви се стори подозрително.

**Теорема:** Петрович има много тайни.

Доказателство: Първо, например как да създаде антигравитация. Второ, той е скътал разумна компютърна програма на скрит сървър — същата програма, която преди няколко месеца едва не унищожи Метрозоната.

**Теорема:** Градът се разпада.

Доказателство: Хората от Външната зона искат онова, което притежават гражданите на Метрозоната. А сложат ли ръка върху него — да го изравнят със земята. Сега, когато сърцето на града е разрушено от Новия джихад на машините, Външните най-накрая съзират своя шанс.

**Теорема:** Тези събития са свързани помежду си.

Доказателство: Някой се опитва да убие Петрович и за да го направи, е готов да потопи целия град.

„Дребен, безсмъртен, симпатично досаден, Петрович крачи в пълно снаряжение под неоновите светлини на Лондон като излязъл от класическо аниме.“

Джон Гримуд

## ПРЕДГОВОР

Когато бях съвсем начинаещ писател, по причини, които обясних в посвещението към „Уравненията на живота“, се оказах в една тайфа с хорър писатели. Това стана инцидентно, не по план, но беше една от онези щастливи случайности, за които никога не съм съжалявал. Тъкмо се бяха появили първите наченки на онова, което по-късно се превърна в „уб“, фокусът беше започнал да се измества от новинарските мрежи и мейл абонаментите. Интернет форумите набираха популярност и аз се озовах на мястото, където се навъртаха повечето от младите британски хорър автори. Това беше сайтът „Майстори на ужаса“.

Сега е нелепо да се мисли за нашата тайфа — а повечето все още се срещаме всяка година на Фентъзи Кона на Британската фентъзи асоциация — като за млади... Е, някога бяхме такива. Наистина. Сега почти всичките сме на над четирийсет, плешиви или оплешивяващи, предимно с черни тениски и с глупави бради. Редиците ни са оредели — вече не се виждаме с част от хората, някои от тях сега се занимават с други неща и водят различен живот. Но броят на онези от нас, Майсторите на ужаса от онази първа наша среща в лондонски пъб („Дед Нърс“, мисля), които все още пишем активно, е учудващо голям.

Ние пишем фентъзи, криминалета, хорър и научна фантастика, разкази, повести, романи, сценарии за филми, пиеси и новелизации. Всичко, което ни помага да си плащаме сметките и възбужда интереса ни. Някои дори са станали издатели. Това, което не се е променило, е, че обичаме да си разказваме невероятни истории и все още се опитваме да плашим приятелите и читателите си. Да се учиш как да ужасяваш някого чрез средствата на прозата — най-обикновени думи — е оръжие, което би трябвало да е в арсенала на всеки писател. И аз съм се учил на това в „Майстори на ужаса“.

Така че тази история е посветена на уебмастъра на „Майстори на ужаса“, Анди. Благодаря, приятел.

# 1.

Петрович се взираше в сферата в ръцете си, като я въртеше бавно, за да разкрие различните части от сложната структура на повърхността ѝ. Блестящите сребърни метални линии в извивките и спиралите се открояваха на фона на смолисточерната матрица, привидният хаос се повтаряше навсякъде до скритите дълбини на кълбото; единичната нишка на жица, която се движеше нагоре-надолу, напред-назад, по маршрут, точно определен от уравненията, открити от самия него.

Това беше произведение на изкуството — компактно, студено, красиво, изящно изработено. Няколкокилометрова нишка от фина сплав, навита в кълбо с големината на два допрени юмрука.

Но се предполагаше, че е нещо повече от това. Той я пусна да падне тежко върху бюрото и си свали очилата. Очите му, винаги толкова сини, бяха заобиколени от червени вени. Той отново ги потърка.

Това *ёбаное* нещо не работеше и нямаше да проработи, колкото и да му крещи и да го удря. Провеждаше се първият практически тест на законите на Еканоби-Петрович, а то просто си стоеше тук, нямо, сляпо, неподвижно.

Станфорд — Станфорд! Тези *разпиздяи колхозные американские* му дишаха във врата и той знаеше, че ако не го разгадае скоро, те или ще го изпреварят със собственото му откритие, или ще омаловажат всичките му усилия. Щеше да е пълен провал да се изправи срещу тях в конферентната зала, след като е изгубил надпреварата. А по-неотложният проблем беше, че Пиф щеше да го обеси на собствените му *яйца*.

И така, сферата не работеше. А би трябвало. Всеки тест, проведен от него, показваше, че устройството е изработено с микрометрична прецизност, точно в планираната от него конфигурация. Беше я задействал с точния волтаж.

Всичко беше идеално и въпреки това, въпреки това...

Отново си сложи очилата. Погледът му се фокусира върху познатата стая — същото старо бюро на Пиф със следи от времето, което бе прекарвала с него, все същите саксии с растения, които оцеляваха само на диета от студено кафе и светлината, проникваща през жълтеникавите ленти на венецианските щори.

Вътре проникваха и звуци — из студения, все още зимен въздух се носеше вой на сирени и пукот на далечна стрелба. Тропот и дрънчене, звуци от чукове и бормащини, кънтене от вдигане на скеле. Танк, шляпащ с гъсеничните си вериги по асфалта.

Нищо чак толкова силно, че да отвлече вниманието му от жуженето на флуоресцентната лампа над главата му.

Той издърпа чекмеджето, извади лист с разпечатка и го постави пред себе си. Вторачи се в изписаните върху хартията символи с ясното съзнание, че отговорът е някъде там — само да знаеше къде да търси. Завъртя прецизно венчалната си халка с четвърт оборот — усещаше присъствието ѝ студено и чуждо върху тялото си.

Времето течеше. Гласовете в коридора отвън се приближиха и станаха по-гръмки, после изчезнаха.

Внезапно Петрович вдигна поглед. Примижа и побутна нагоре очилата си. Сърцето му се разтуптя по-бързо и приливът на кръв накара кожата му да се облее с пот.

Той се вкопчи в идеята си и всичките му действия придобиха спокойна прецизност. Пресегна се към молива и обърна хартията с празната страна отгоре. Започна да чертае диаграма и когато приключи, нанесе няколко цифри към нея.

Петрович остави молива и провери решението.

— *Дубина* — каза си той шепнешком. — *Дурак, болван.*

От ръба на масата натруфената сфера му се присмя за последен път. Сега вече щеше да я подчини. Пресегна се, обгърна я с длан и я подхвърли толкова небрежно във въздуха, че му се наложи да се хвърли с главата напред през бюрото, за да я хване.

Улови я сръчно по пътя ѝ надолу, давайки си сметка, че тя в никакъв случай не бива да докосва отново пода.

Отиде при вратата, отвори я и претъпи през прага. Двамата полицаи от охраната, облежнати на стената край асансьора, доловиха настроението му.

Единият сръга с лакът другия, който се обърна и видя как светлорусата коса и безмълвната усмивка на Петрович се приближават уверено към тях.

— Доктор Петрович — попита единият, — проблем ли има?

Петрович вдигна сферата пред него.

— Отстъпете — каза той. — Дайте път на науката!

Той се затича надолу по стълбите; спусна се два етажа, плъзгайки ръката си по парапета, като само от време на време се хващаше, за да може инерцията му да го носи към широките стълбищни площадки. Сега не беше време да стои пред асансьора и да потропва нетърпеливо с крак, чакайки бавнопълзящата кабина, от която и без това го побиваха тръпки. Нещата бяха спешни, срочни, належащи.

Втори етаж: неговият професор му беше дал двама студенти специализанти и той не беше много наясно какво да прави с тях. Можеше поне да ги компенсира за седемте месеца безсмислена работа, като ги включи в предстоящия експеримент. Така или иначе, се нуждаеше от свидетели. И от тяхната изпитателна установка. Която можеше да е завършена, но можеше и да не е — Петрович не беше виждал никой от студентите от седмица, или може би от две.

Във всеки случай беше сигурен, че ще ги разпознае веднага.

Той отвори с ритник вратата към лабораторията им и влезе вътре. Те бяха там, седнали пред отворен дървен куб, в който бе опъната заплетена мрежа от кабели. През координатната мрежа на екрана на един осцилоскоп — стара училищна катодна тръба — пулсираше зелена линия.

Жената, руса, с кожа, бледа като пергамент, с призрачносиви очи — Макнийл, да, това беше името ѝ, — му хвърли поглед през рамо. Когато видя изражението на Петрович и предмета в ръцете му, тя скочи на крака.

— Довършили сте го.

— Това ли? Преди около седмица. Трябваше да ви кажа, но не това е важното сега. — Той се приближи към металната маса на колелца. По стара традиция новото оборудване беше монтирано насред

лабораторията. Старото беше избутано до стената, за да бъде разглобено за части или просто да си стои там като експонат.

Той разгледа колекцията от трансформатори върху горния плот на масичката. Когато клекна да огледа долния плот, видя няколко електроизмервателни уреда и нещо, наподобяващо свръхмощно превключвателно устройство от електрогенератор.

— Някое от тези неща трябва ли ви?

Той почака за отговора половин секунда, преди да хване масичката със свободната си ръка и да се опита да я преобърне. Някои от феритните трансформатори бяха доста масивни и той не успя да се справи само с едната ръка. Макнийл и мъжът — мозъкът на Петрович беше твърде претоварен, за да се сети за името му — се спогледаха.

— Ти — каза той на мъжа, — дръж.

Подхвърли му сферата и без да дочака да види дали я е уловил, подпъхна крак под едното колелце на масата и я надигна. Съдържанието ѝ се плъзна по плота и се стовари на купчинка върху стария балатум.

Петрович изправи отново масичката и се огледа за нужните му неща.

— Докарай захранването тук — посочи той и Макнийл хукна да го донесе. — Както и онова снопче с проводници. Някакъв мултицет, какъвто и да е. И учебника на Муханов.

Другият студент стоеше като вцепенен на мястото си и държеше сферата така, сякаш бе направена от кристал. Хуго Домингес, това беше името му. Той фъфлеше.

— Държиш ли здраво?

Домингес кимна безмълвно.

Учебникът по квантова гравитация се озова последен на масичката и Петрович отново я хвана за дръжките.

— Така. Елате с мен.

Макнийл тръгна редом с него.

— Доктор Петрович — каза тя.

Усещането бе също толкова странно, както и когато си мислеше, че е женен. Доктор. Какво друго можеше да направи университетът, освен в първия удобен момент да го удостои с титлата?

— Да?

— Къде отиваме?



— В мазето. И се моли на бога, в който вярваш, да не се озовем над някой от подземните тунели на метрото.

— Мога ли да попитам защо?

— Разбира се. — Стигнаха до асансьора. Той се наведе над количката и натисна бутона, за да извика кабината.

— Добре — каза тя, увивайки кичур коса около пръста си. — Защо?

— Защото каквото и да правех досега, не се получаваше. Но този път ще стане. — Асансьорът звънна и вратата се плъзна встрани. Петрович огледа добре вътрешността на кабината, стисна зъби и вкара масичката. Подир нея избута вътре и студентите и след миг колебание на прага и самият той влезе.

Пресегна се през рамо и натисна с палец бутона за мазето, маркиран с „М“. Докато асансьорът се спускаше, двамата го погледнаха в очакване.

— Каква е масата на Земята? — попита той. След като никой от тях не отговори, той завъртя очи. — Шест по десет на двайсет и четвърта степен килограма. И тази маса поражда незначителното ускорение от 9,8 метра в секунда на квадрат. Една обикновена ходеща маймуна като мен може да надделее над цялата планета просто като стане от стола.

— Нали затова ни накарахте да построим уреда за баланс на масата — каза тя.

— Да. Ще трябва да го разглобите и да го смъкнете долу. — Вратата отново се плъзна и пред тях се появи слабо осветен дълъг коридор. — Нямам предвид тук долу. Сега просто искам да ви покажа, че се получава. Ще си спретнем друга лаборатория. Намерете електрическа кана и всичко необходимо.

Той избута масичката навън, преди асансьорът да бъде повикан на по-горен етаж.

— Докторе — каза Домингес, след като най-накрая успя да си върне гласа, — това все още не обяснява защо се намираме под земята.

— Нима? — Петрович примигна. — Като че ли е така. Намерете някакъв контакт, докато аз сглобя останалото. — Той взе сферата от ръцете на Домингес и я огледа, търсейки двата отвора. После напипа два проводника от снопчето и ги измъкна, като разпиля останалите по пода. Кабината на асансьора се издигна нагоре с гръмотевичен трясък.

Тримата работеха заедно. Макнийл започна да свързва жичките една за друга, докато не направи две кабелчета с дължина от по половин метър. Домингес включи мултицета и го настрои да отчита мощността на тока. Петрович мушна два жака в сферата и накрая сложи учебника на Муханов и Виницки на пода. Върху него постави сферата.

— Още ли не сте се досетили? — попита той. — Не? Спокойно — на мен ми беше нужна цяла седмица, за да го разбера, а пък нали ме смятат за гений. Хуго, въведи 4,8 волта. Наблюдавай силата на тока. Ако ти се стори, че нещо започва да се разтапя, спри го.

Студентът хвана превключвателя, но в този момент асансьорът пристигна. От кабината се изсипаха десетина души, които разговаряха едновременно.

— *Ёбаный стос!* — Петрович ги погледна над рамката на очилата си. — Опитвам се да проведа епохален експеримент, който ще превърне това място в олтар за бъдещите поколения. Така че млъквайте, *на хуй!*

Някакъв тип от тълпата вдигна ръка, в която държеше телефон с камера и Петрович си помисли, че идеята никак не е лоша.

— Ти! Да, ти. Ела тук. Не хапя. Или поне не много. Застани там. — Той избута младия мъж в центъра на помещението. — Записваш ли? Добре.

Продължаваха да пристигат хора, но това нямаше никакво значение. Важен беше моментът.

— Така, добре. Хуго? Пускай.

Нищо не се случи.

— Натисна го, нали?

— Да, доктор Петрович.

— Тогава защо червеният индикатор не светна? — Той се залюля на пети. — *Чёрт!* В контакта няма *ёбаный* ток!

Всички изпъшкаха шумно.

Петрович погледна към напрегнатите им от очакването лица.

— Предлагам ви да отидете да намерите някой разклонител с много дълъг кабел, освен ако някой от вас не е навит да си пъхне пръстите във фасунгата на крушката.

Няколко души отзад хукнаха нанякъде и тропотът на обувките им отекна в коридора. Когато се върнаха, не носеха фабричен

разклонител, а бяха свързали дълъг кабел от парчетата, събрани от почистващи машини, и го бяха омотали с изолирбанд. По оголените жици в края му течеше ток, затова го пренесоха предпазливо над главите на зяпачите.

Отне им известно време да свържат кабела. Малката червена лампичка светна.

Петрович погледна към човека с камерата.

— Втори дубъл?

— Записвам.

Петрович застана на четири крака на пода и за последен път погледна към гравираната със сребристи линии неподвижна черна сфера. След миг тя щеше да се преобрази, а заедно с нея — и целият свят. От едно красиво творение щеше да се превърне просто в поредния инструмент.

— Хуго? — Петрович знаеше, че Макнийл е коленичила до него и също сдържа дъха си.

Домингес щракна превключвателя и бавно завъртя избиращия диск. Дигиталните цифри на мултицета започнаха да примигват.

И тогава, абсолютно беззвучно, сферата се откъсна от учебника и се издигна във въздуха. Спусна се леко надолу, отново се издигна, спусна се и се издигна, амплитудата постепенно намаляваше, докато накрая сферата застина неподвижно — висеше на височината на пищяла, без видими призраци, че нещо я придържа.

Някой започна да ръкопляска. Друг се присъедини към него, последван от трети и четвърти, гръмнаха аплодисменти и ехото им отекна сред стените.

Сърцето на Петрович отново препускаше като полудяло; мъничката турбина в гърдите му беше усетила притока на адреналин в кръвта му. Главата му се замая, изпълни го еуфория, почти изпадна в екстаз. Това беше наука, извисила се почти до религиозно преживяване. Домингес стоеше като закован, неподвижен също като началника си. Първа се размърда Макнийл. Протегна ръка и чукна с нокът по носещата се във въздуха сфера. Тя се плъзна настрани, повличайки кабелите след себе си, докато накрая изгуби инерция и се спря. Макнийл прокара ръка първо под нея, после отгоре.

После се обърна към Петрович и се ухили. Той се изправи със залитане и се обърна към тълпата.

— *Да! Да! Да!* — Всяка дума беше придружавана от победоносно вдигане на юмрук във въздуха и накрая той установи, че просто не може да се спре. Скоро всички, млади и стари, мъже и жени, крещяха с цяло гърло „*Да!*“, вдигнали юмруци във въздуха.

Петрович подаде ръка на Домингес, помагайки му да се изправи. Другата си ръка протегна към Макнийл. Тя се приближи до него и го прегърна въодушевено. Притиснат от всички страни, той се обърна към камерата на телефона, протегна ръка и ѝ показа средния си пръст — който не беше точно негов, но все пак се явяваше негова собственост.

— *Њб матери ваши, Станфорд!*

## 2.

В първия момент Петрович си помисли, че жуженето, идващо откъм крака му, е първият признак за появата на смущения в кръвообращението му и че сърцето му отново има нужда от презареждане.

След това осъзна, че това всъщност е телефонът му, който Мади с увещания и заплахи го беше накарала да носи непрекъснато със себе си. Той бързо разкопча джоба си, макар студентите и персоналът да не спираха да се въртят около него, да го потупват по гърба, да разтърсват ръката му и да го целуват. Някои дори плачеха и мокреха бузите му със собствените си радостни сълзи.

Беше време за празнуване и той беше донесъл най-добрия подарък.

Петрович извади телефона и погледна към екрана. Голям късмет беше да има сигнал тук долу, в подземията. Провери от кого е обаждането и се намръщи. Не беше съпругата му, а той не се сещаше за друг, който да знае номера му. Измъкна се от тълпата, която като че ли нарастваше с всяка следваща минута, и се отдалечи по коридора, за да може да приеме обаждането на спокойствие.

— Да?

— Доктор Самуил Петрович? Съпругът на сержант Маделин Петрович?

Със сигурност не беше тя. А заради силния шум наоколо му беше почти невъзможно да чува гласа на мъжа в другия край на линията.

— Проблем ли има?

Отговорът се изгуби в глъчката и Петрович изръмжа раздражено. Запуши ухото си с пръст и се опита да захлупи с шепя телефона.

— Повторете?

— Сержант Петрович беше ранена. Откараха я в... — И това беше всичко, което успя да чуе.

Петрович свали телефона и изкрещя с цяло гърло:

— *Пастъ забей!* Опитвам се да говоря по телефона! — Когато какофонията поутихна, той отново вдигна телефона до ухото си. — Къде е тя?

— В „Сейнт Барт“. Тя е...

— Тя е какво? — прекъсна го Петрович. Той не успяваше да контролира ритъма на сърцето си, което като че ли беше застинало за секунда. — Имам ли достатъчно време, за да стигна дотам?

— Ранена е, но е в състояние да ходи. Получила е три куршума в гърдите, но бронята е издържала. Ала това...

— *Ёбаный рот* — каза задъхано Петрович, — млъкни и ме слушай. Кой си ти?

— Дежурният по произшествията.

— Ще умре ли тя?

— Не.

— Пита ли за мен?

— Да.

— Защо тогава, *чёрт*, не ми го каза още в началото? Веднага тръгвам. — Той прекъсна разговора и се хвърли сред тълпата от хора, опитвайки се да стигне до асансьора.

Макнийл го улови за ръката.

— Кой беше? Пресата?

— Милицията. Трябва да тръгвам. — Той се опита да продължи напред, но тя го задържа с изненадваща сила. Наведе се към него.

— Трябва да говорите с пресата. Да разпространите новината за онова, което се случи тук днес.

— Така или иначе, ще разберат, със или без моята помощ. — Той се откопчи от пръстите ѝ. — Защо ти и Хуго не поговорите пред камерите? Ще се справите отлично.

Петрович си проправи път към стълбите, но установи, че Макнийл продължава да върви по петите му.

— Не можем да се справим! — оплака му се тя. — Дори не знаем какво направихте!

— Полето отслабва със седем порядъка. Горест няма от какво да се оттласне; тук, долу, има. Сега вече ще се справите ли, защото наистина трябва да вървя?



— Докторе, шефът на катедрата е тук — извика тя след него. — Иска да ви поздрави.

Петрович вече беше започнал да се изкачва по стълбите.

— Знаеш ли какво? *До пизды*.

Тя направи последен опит.

— Но, доктор Петрович — науката!

Той се спря и поднесе кокалчетата на юмрука си към устата си. Заби силно зъби в тях, за да подсили решимостта си.

— Това... то ще остане с нас завинаги — рече той. — След като вече открихме как да го направим, всички ще започнат да ни копират. Желая им успех. Жена ми е по-важна сега. Някой друг се нуждае от мен и това не може да чака. Предай извиненията ми на шефа на катедрата. Кажу ми... знам ли — кажи му, че жена ми е била простреляна. Той ще разбере.

Устните ѝ оформиха едно идеално „О“, а Петрович се обърна и хукна нагоре по стълбите към приземния етаж. По пътя се размина с още хора, някои от които го разпознаха и обърнаха глави подир него, а други, като един нинджа репортер, помъкнал камерата си и цял куп студийни прожектори, бяха толкова твърдо решени да се доберат до мястото на чудото, че пропуснаха да забележат пророка.

Петрович стигна до приземния етаж и продължи нагоре; не беше облечен подходящо за навън, а ако смяташе да минава през централната Метрозона, щеше да се нуждае от пари, пътническа карта и документ за самоличност, ако не искаше да заседне някъде по пътя, да го арестуват или да му се случи нещо по-лошо. По принцип това не беше най-лесният маршрут — налагаше се да прояви търпение и съобразителност.

Когато се върна на четвъртия етаж, той извади всичко необходимо от най-горното си чекмедже и навлече опърления си кожен шинел, който се беше превърнал в най-ценната му придобивка. В джоба му имаше тясна кутийка с капаци за очила. Той заципа клипсовете им върху рамката на очилата си и светът се изпълни с информация.

Той узна каква е температурата, скоростта на вятъра, вероятността от валежи. Научи, че метрото все още не функционира, че тунелите под повърхността са срутени, а онези на по-голяма дълбочина — наводнени, но че има автобусна линия, която минава по

Дигата и стига до Лондон Бридж. Разбра, че има раздвижване на Външните около „Хампстед Хийт“ — както и стрелба по целия коридор А5/М1 — но това беше твърде далеч, за да го касае. По-рано през деня бе избухнала бомба във Финсбъри Парк, оставяйки след себе си двайсет мъртви и цял легион ненормалници, които бяха готови да поемат отговорността за взрива.

Капаците бяха чудесен сватбен подарък. И станаха още по-страхотни, след като хакна контролера им и ги накара да показват сума ти неща, които не бяха включени от производителите.

Спусна се бързо от четвъртия етаж до фойето — само някакви си десетина минути, след като беше открил изкуствената гравитация. Потокът от хора към мазето не секваше; скоро щеше да се задръсти напълно и полицаите от охраната не знаеха какво да правят.

Те не обърнаха никакво внимание на Петрович, той също ги игнорира. Отправи се към изхода, мина през вратата на фойето и за миг преживя един от ретроспективните проблясъци, които понякога му се случваха. Настоящото се сля с миналото и той се видя как крачи в нощта, а зад него върви Маделин. В джоба му пареше вързопът с написани на ръка уравнения.

Картината изчезна също така рязко, както се беше появила. Петрович се завърна при слабата дневна светлина, хорския шум и съскането на автоматичната врата.

Докато се отдалечаваше от Клапам А през вонящия на говно район на Батърси, наоколо цареше тишина и студ — дори Външните имаха нужда от сън. А сега беше дори още по-студено, във въздуха се усещаше наелектризирано напрежение, за чието разсейване изобщо не спомагаше паркираният на ъгъла на Екзибишън Роуд танк, насочил дулото си към Хайд Парк. Пешеходците в Метрозоната винаги се движеха към някаква цел — да се преместят от точка А до точка Б, да отидат на работа, училище, на пазар — а сега такава цел липсваше. Между отделните хора бяха зейнали пропасти и всеки се скиташе безцелно по тротоарите.

Градът се разпадаше и Петрович с отвращение си мислеше, че нещо, заради което беше проливал кръвта си, сега губеше смисъла си. Отвращаваше се, но въпреки това беше решил да остане.

Отправи се на юг към Челси, където се наложи да премине през импровизиран контролно-пропускателен пункт, издигнат набързо

насред пътя. Макар пунктът да представляваше просто няколко високи до гърдите бариери, бял ван с щампа ИВМ<sup>[1]</sup> (Извънредна власт на Метрозоната) от едната страна и двама полицаи охранители с ленти на Властта, Петрович се отнесе към него напълно сериозно заради оръжията на полицаите. Когато се приближи към екрана, излъчваше спокойствие и хладнокръвие. Полицаите стояха нащрек, дебнейки да не би някой да се опита да избегне скенера, като се промуши през насрещния поток от хора, отпавили се на север.

Дойде и редът на Петрович. Той мина спокойно през арката и продължи да крачи напред. Не носеше в себе си никакви контрабандни вещи, никакви оръжия — беше чист. Нямаше нищо, за което да се закачи компютърът, операторът му също нямаше да забележи нищо необичайно.

Ръката на Петрович се плъзна по врата му, скрит под нетипичната за него дълга коса. Пръстите му докоснаха хирургическия метал.

Околните сгради също носеха своите белези. С приближаването на реката те ставаха все по-отчетливи, усещаше се и пренаселеността; някои хора бяха принудени да живеят в долни етажи, сред все още влажните и заразени бог знае с какво стени, подове и тавани.

Петрович се приближи до кафявата, ленива Темза, която мокро проблясваше. Самотна баржа, някога закотвена край брега, сега лежеше тъжна и грохнала в калта на някогашната крайбрежна горичка. От другата страна на Албърт Бридж почти се виждаше домът му.

Крайбрежната улица беше изстъргана с булдозер и измита с маркучи. Бялата маркировка насред пътя отново се виждаше, а край къщите, обвити в строителни скелета, беше сглобена временна автобусна спирка. Едва ли имаше нужда от виртуалната стрелка над покрива ѝ, но Петрович със задоволство установи, че му се налага да почака само пет минути.

Имаше опашка. Както винаги. Той се възползва от възможността да разгледа просеката, която прорязваше лондонския хоризонт, преминаваше през сърцето на Бромптън и продължаваше до крайбрежието на Челси. Редицата от сгради продължаваше покрай бреговата линия и постепенно се изгубваше от погледа.

Петрович беше един от малцината, които знаеха, че това е маршрутът на линията Шинджуку, ниво две, завършваща при кулата

Ошикора. Почти всички останали смятаха, че е просто случайна рана, породена от хаоса — както всичко друго, появило се в онази нощ.

Автобусът, чиито прозорци бяха покрити с тънък пласт мръсотия и защитени с метални решетки, се устреми към спирката. Спря до тротоара и вратите му се сгънаха навътре. Вътре имаше места само за правостоящи — нямаше никакви седалки, с изключение на шофьорската; всичко беше изтръгнато и изхвърлено. Пътниците се вкопчваха в дръжките, във висящите от тавана ремъци или един в друг. Всички в отделението за добитък — това беше егалитарният транспорт на двайсет и първи век.

Петрович прекара пропуска си през сензора и си проправи с лакти път към задната част, където блъсканицата не беше чак толкова голяма и въздухът беше малко по-чист.

Пътуването по северния бряг на Темза беше еднообразно и скучно. Пластът натрупана по стъклата мръсотия беше толкова плътен, че единствените гледки, които предлагаша прозорците, бяха различни вариации на светлината и мрака. Инфокапаците на Петрович му осигуряваха виртуална карта на пътуването. Повечето от спътниците му бяха принудени да разчитат на съобщенията, които шофьорът даваше по високоговорителя, за да разберат къде се намират.

Но независимо от статуса им в обществото, всички те бяха натикани в един и същ автобус и се поклащаха насам-натам, разтърсвани от непрекъснатото ускоряване и набиване на спирачки, вкопчени здраво в монтираните на покрива дръжки.

Челси Бридж, Клейвъртън Стрийт, Воксхол Бридж, Ламбет Бридж — маршрутът, по който се смяташе, че е минавала линията Кейо — и Уестминстър Бридж. На всяка спирка се качваха и слизаха хора, като всичко ставаше невероятно бавно. Никой не си правеше труда да прояви елементарна учтивост и да отстъпи — вместо това всички предпочитаха да си пробиват мрачно път с лакти. Схватките бяха често срещани, но в автобусите нямаше охранители. Съществуващата на ръба на банкрута ИВМ не можеше да си ги позволи.

Петрович използва своя покет контролер, за да улови новинарската мрежа. Бедствията в Метрозоната обикновено бяха заприщани на трето или четвърто място, освен ако не се случеше нещо наистина впечатляващо. Новинарският поток беше оглавен от

бунтовете в Париж — *l'anglais*<sup>[2]</sup> създаваха проблеми, защото бегълците от Метрозоната пълнеха френските паркове. Следваше ураганът, който беше връхлетял Флорида по-късно от обикновено. Самият Петрович беше на третото място, оставяйки зад себе си последните набези на Външните.

Демонстрирана е антигравитация в лаборатория на лондонската Метрозона.

Всъщност не беше антигравитация, но това изобщо не притесняваше Петрович. Резултатът бе почти същият или поне отговаряше на всеобщото схващане за антигравитацията — така че защо да го прави на въпрос? Вместо това кимна със задоволство. Важното беше, че науката бе намерила място в новинарския канал. Станфорд сигурно също следяха емисията. Както и Масачузетския технологичен, и Калифорнийския технологичен, Пасадина и Хюстън; всичките тези учени, солидно подплатени финансово, бяха победени от чезнещия талант на една някога велика, но сега обедняваща институция, сякаш бяха хванали академична ебола.

След Чаринг Крос идваше мостът Ватерло. Лодките, които бяха изгубили пристаните си през Дългата нощ, се бяха забили в него и го бяха превърнали в неизползваем за моторизирания трафик. Автобусът продължи към Темпъл и когато по високоговорителя обявиха името на спирката, Петрович започна да се придвижва напред през наблъсканите мрачни пътници, докато накрая не заседна окончателно сред тълпата.

Автобусът се разтресе и спря. Вратите се отвориха. Неколцина от чакащите отвън се опитаха да се качат, преди пътниците да успеят да слязат. Последва ръгане и блъскане. Някой от външните, който беше успял да стъпи на първото стъпало, падна и това породила бъркотия и вълн, и вътре.

Тя се уталожиха скоро, тъй като повечето хора просто бяха твърде изморени, за да се ядосат както трябва. Единственото, на което бяха способни, беше да настъпят нечий крак или да смушкат някого с лакът в ребрата.

Петрович успя да се измъкне навън, заобиколи автобуса и отиде отзад, за да си вземе багажа. Вече беше близо. Завъртя глава и пред очите му наизскачаха имената на улиците и информацията, че от „Империъл“ се предава пресконференция.

„На живо от Лондон“ щеше да мине и без него. Той небрежно сви рамене. Университетът нямаше нужда от някакво си цапнато в устата руско хлапе, което да предизвика международен скандал, а Петрович не умираше от желание лицето му да се появи по екраните из цялата планета — така всички щяха да останат доволни.

Той тръгна по Фарингдън Стрийт. След потопа водата се беше оттекла в голямо блато под виадукта Холбърн и наоколо все още вонеше на черна кал. Петрович сви направо към Смитфийлд. Капаците му показаха, че входът на болницата се намира вдясно от него.

И той го видя — ограден с бодлива тел и охраняван от полицаи, хора на ИВМ и едно картечно гнездо, укрепено с пясъчни торби. Наоколо, като избити зъби, бяха пръснати бетонни блокове, които да възпират самоубийците с камиони.

Петрович огледа сцената с критично око. Живееше в град, където болниците се смятаха за най-вероятните мишени. Намръщи се, защото мисълта го накара да изпита почти физическа болка. Преди доста време беше казал, че центърът няма да успее да издържи. И както обикновено, се беше оказал прав.

Там, зад укрепления вход, зад фасадата със заковани с дъски прозорци и сивите каменни стени, се намираше съпругата му.

Много неща се бяха променили у него и повечето от промените се дължаха на нея.

---

[1] Извънредна власт на Метрозоната. — Б.пр. ↑

[2] L'anglais (фр.) — англичаните. — Б.пр. ↑



### 3.

Най-накрая му позволиха да влезе и изтормозената жена на регистратурата му каза къде да намери Маделин. Към стената във фойайето беше монтиран широкоекранен телевизор и точно в този момент той показваше малката черна сфера — сребристите метални линии не се забелязваха, — която се носеше във въздуха, без да бъде поддържана от нищо. Отстрани се чуваха възбудени викове и един глас надвика шума: „Пастъ забей!“.

Изглежда, информационните агенции бяха успели да се доберат до хлапето с камерата в телефона.

Петрович погледна към табелката със списъка на болничните отделения и тръгна по коридора. Ботушите му поскръцваха шумно по балатума, за разлика от тихите стъпки на забързания болничен персонал.

Един от хората на ИВМ, праметнал през едното си рамо бронезилетка, а през другото — автомат, се приближаваше с накуцване към него. Двамата щяха да се разминат — Петрович отстъпи вляво и се приготви да кимне почтително, но мъжът също отстъпи встрани и отново се озова срещу него. Последвалите още няколко пресрещания не можеха да бъдат определени като случайност.

Една ръка се протегна и бутна Петрович назад. От гърлото на мъжа с руса щръкнала коса се разнесе ръмжене.

Петрович нямаше време за подобни глупости.

— Мудак — каза той и се опита да мине встрани. Последва ново блъсване към стената на коридора, този път по-силно. Гърбът на Петрович се удари в касата на една врата, а допряната в гърдите му длан се опита да го залепи за нея.

— Какъв ти е проблемът? — Петрович побутна с пръст очилата си нагоре и погледна войника в очите. Мъжът имаше ефрейторски нашивки, а на прикрепената към джоба му табелка пишеше „Андерссън“ с две „с“.

— Вие — отвърна Андерссън, — шибани цивилни. Ние проливаме кръвта си...

— И аз съм дал моя дял.

— ... проливаме я всеки ден, за да ви предпазим от Външните. — Той се наведе напред и изкрещя в лицето на Петрович, пръскайки слюнка на всички страни. — Не го заслужавате. Никой от вас. Особено някой страхливец, който очаква от жена си да излезе на улицата и да се бие, докато той си седи на задника.

Бронежилетката на Андерссън се плъзна от рамото му. Петрович се възползва от моментното му разсейване, вдигна рязко коляно, извърна се леко встрани и сграбчи колана на ефрейтора. Усука го на клуп, дръпна силно и блъсна наведената глава на Андерссън във вратата.

— Искам да си изясним нещо. — Петрович дори не се беше задъхал, а Андерссън лежеше на пода, свит на кълбо, и хълцаше. — Няма да подам оплакване заради това, нито днес, нито който и да е друг път. На всеки му е позволено от време на време да прави глупави грешки и очевидно този път беше техният ред. Но ако отново ме пипнеш с пръст, ще ти го откъсна и ще ти го навра толкова дълбоко в *жопу*, че ще се наложи да глътнеш и една ножица, за да можеш да си подрязваш нокътя. Ясен ли съм?

Лежащият на пода мъж преглътна на сухо.

— Не я заслужаваш.

— Всяка сутрин ѝ го казвам, но като че ли на нея ѝ харесва да се навъртам наоколо. — Петрович изсумтя. — Ако ти подам ръка да се изправиш, ще я приемеш ли?

— Върви по дяволите.

— Тогава си лежи там и брой *свои яйца*. — Петрович отупа шинела си и се отдалечи. Видя, че две медицински сестри със зелени униформи и една техничка го гледат. Когато минаваше покрай тях, леко наведе глава настрани. — Хареса ли ви шоуто?

Техничката реагира с леко закъснение.

— Хей, ти не си ли онзи, който...?

— Който какво?

— По новините. Преди малко. Летящото нещо.

— Да. Вижте какво — рече Петрович, — може ли някой от вас да ме упъти към отделението за леки наранявания?

— Завий надясно накрая на коридора — отвърна техничката. — Но ти си много...

— Много умен ли? Знам. — Петрович понечи да тръгне.

— Известен. Искан да кажа известен.

— О, надявам се, че не. — Той махна пренебрежително с ръка и най-после забеляза табелата, която му подсказа накъде да върви.

Озова се пред двукрила врата с малки прозорчета и надникна през тях. Видя я да седи в чакалнята — беше отпуснала ръце в скута си и бавно прехвърляше зърната на броеницата си. Очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ помръдваха едва-едва. До нея лежеше прилежно сгънатата ѝ бронезилетка, върху която бе оставила шлема си. На пода беше започнала да се образува зеленикава локва от разтеклия се защитен гел.

По бръснатото ѝ чело и слепоочия беше започнала да израства коса. Маделин все се заканваше да си отреже плитката, която се спускаше от тила ѝ чак до кръста, но веднъж той подхвърли, че много му харесва, и поне на този етап тя бе решила да я пощади.

Петрович бутна едното крило на вратата, вмъкна се вътре и седна на пластмасовия стол до нейния. Бойната ѝ риза беше разкопчана. Когато се наведе напред, той забеляза пурпурния оток, който се разпростираше над деколтето на потника ѝ.

— Здравсти, Сам — каза тя, без да отваря очи.

— Здравсти — отвърна той. — Добре ли си?

— Частична фрактура на седмото ребро отляво. Можеше да е и по-зле. — Зърната на броеницата продължиха да потракуват.

Петрович кимна.

— Светът страда от недостиг на перфектни гърди. Щеше да е жалко да повредиш своите.

— Не ме карай да се смея, Сам. Боли ме.

— Но ти наистина имаш пер...

— Сам. — Тя отвори едното си око, усмихна му се тъжно и събра броеницата в шепата си. — Можем ли да си вървим у дома?

— Да. Мади, какво още?

Какво какво още?

Той облегна лакти на коленете си.

— И преди са те прострелвали. Никога не си ме викала.

Тя се опита да си поеме дълбоко дъх и потрепна от болката. Ръцете ѝ трепереха и Петрович хвана дланите ѝ.

— Може да почака — рече той. — Когато си готова.

— Може... — рече тя и в следващия миг вече плачеше и се ненавиждаше заради слабостта си, което я караше да плаче още по-силно. — Ох.

Петрович се пресегна и успя да прегърне широките ѝ рамене. Тя се облегна на него и притисна бузата си към главата му. Известно време той усещаше треперенето и хълцането ѝ, които постепенно утихнаха.

Най-накрая Маделин каза:

— Днес видях майка си.

Петрович примигна.

— Майка ти?

— Тя беше. Дори изглеждаше трезвена.

— Къде я видях?

— В Госпъл Оук. На север оттам беше обявена Външна зона и сега линията на метрото е фронт. Трябваше да го удържим.

— Успяхте ли?

— Да.

— Добре.

— Тя ме простреля.

— *Чёрт!* Това не е трябвало да се случва.

— Точно до станцията има училище. Група Външни пресякоха линията и влязоха в сградата. Тръгнахме след тях. Започнаха да ни обстрелват от близко разстояние. Някои от нас се хвърлиха през вратите, други се прикрихме зад мебелите. Но това е начално училище и чиновете, направени за петгодишни деца, не осигуряват кой знае какво прикритие.

— И един от Външните се оказа майка ти. — Петрович се намръщи. — Как е възможно това? Аз си мислех, че е във Вътрешната зона.

— Беше, все още е. — Маделин поклати глава. — Може би пътят набират доброволци. Знаем ли. После се срещнахме лице в лице по-нататък в коридора. За пръв път от пет години. Мислех си, че е пукнала от пиене, а тя стоеше пред мен, преливаща от самоувереност,

насочила пистолет срещу мен. Аз пуснах оръжието си на земята. Пуснах го и извиках: „Не стреляй!“.

— А тя те е простреляла.

— Първият куршум ме прати по гръб на земята. Опитах се да се изправа, да махна визьора си, за да може да ме разпознае. Но тя се приближи до мен и ме простреля още два пъти. Сигурно щеше да пусне четвъртия куршум в главата ми, но тогава се появиха останалите от отряда ми и тя избяга.

— *Пиздец*.

Тя въздъхна.

— Все още не съм ти разказала най-интересното. Не спирах да викам: „Мамо, това съм аз, Мадри“ — и тя сигурно ме е чула, докато стоеше наведена над мен с насочен към главата ми пистолет, но въпреки това натисна спусъка. Така че, да, *пиздец* е много точно казано.

Петрович я притисна към себе си. Известно време двамата просто седяха безмълвно.

— Има едно стихотворение — каза той. — За родителите ти, как те...

— Знам го.

— Значи е вярно. Наистина са такива. — Петрович протегна напред ръката си и огледа халката на пръста си. — Може би постъпихме добре, като не я поканихме на сватбата.

Тя изсумтя.

— Ти си един много лош човек.

— Най-лошият. Хайде, бабочка, да се връщаме в слънчевия Клапам.

Маделин се освободи от ръцете му и взе мократа си бронезилетка. Петрович хвана шлема ѝ за каишката и го вдигна, залюлявайки го. Маделин усети как той я гледа.

— Ще се оправя — рече тя. — Просто... нали се сецаш.

— Да. — Той отвори вратата с крак и я задържа за Маделин, която мина през нея, превивайки се. — Това трябва аз да го нося.

— Носенето е лесна работа, стига изобщо да ставаше за носене. Ще я оставя до входната врата. ИВМ ще си я приберат, ако решат, че може да се използва, или просто ще я изхвърлят на боклука.

Двамата завиха зад ъгъла и тръгнаха по дългия коридор, водещ към регистратурата.

— Познаваш ли един тип на име Андерссън? — попита Петрович, докато минаваха покрай нащърбената врата.

— Ян Андерссън? Наскоро го прехвърлиха при нас. Висок, норвежец.

— Да, същият. Бива ли го?

— Дойде в болницата заедно с мен. Спънал се в нещо и си наранил коляното. Биха му някаква инжекция и го пратиха да си ходи. — Маделин го погледна въпросително. — Но ти не ме питаше точно за това, нали?

— Не. Нахвърли ми се точно тук, на това място.

— Какво? В болницата?

— Курсовете по самозащита си оправдаха парите. — Той сви рамене, но тя се спря, принуждавайки го също да спре.

— Сам? Какво си направил?

— Очевидно просто съм си седял на задника зад бюрото, докато жена ми е отишла да се бие с варварите. Това явно го обижда. И затова се опита да ме блъсне в стената.

Тя не знаеше как да реагира и какво да отговори на това, затова Петрович подхвана нишката на разговора.

— Досега не си споменавала името му, затова просто ми стана чудно какво толкова го интересува разпределението на домашните ни задължения.

— Той... какво? — Двете думи бяха произнесени раздражено и с пауза между тях.

— И аз така реших. Да го оставя ти да се разправяш с него?

— Как... се... осмелява...

— Мади, много хора ще решат, че след като вече не си монахиня, могат да се намърдат в леглото ти.

— Но аз... съм омъжена!

— Сигурно ще стигнат до извода, че аз не съм кой знае каква конкуренция. — Петрович отново сви рамене. — Ще се наложи да свикваш с вниманието им. И на мен ще ми се наложи да свиквам с него. Ще се справим.

Лицето ѝ, доскоро пребледняло от болка и умора, сега пламтеше от гняв.



— Как може да си толкова спокоен? Как можеш да се отнасяш с такава равнодушие към това?

— Защото за четирите месеца, откакто сме женени, ти не си погрознила. Знам, че страдаш от комплекси за външния си вид, но когато вървиш по улицата, сума ти глави се обръщат след теб — и то не защото хората те мислят за изрод. Знам, че когато ме видят до теб, те си казват „какво, *на хуй*, прави *пидорас* като този с жена като нея?“. И... — Той извърна поглед встрани. — Всяка сутрин, когато се събудя, самият аз се чудя същото нещо.

Напрегнатите рамене на Маделин бавно се отпуснаха.

— Сам... — започна тя, но нещо отвлече вниманието ѝ. Петрович се огледа и забеляза техничката от одеде.

— Какво? — попита я той.

— Мога ли... — изрече тя колебливо, местейки погледа си от него към Маделин и обратно. — Мога ли да получа автограф? — Тя протегна ръцете си, които досега бе държала зад гърба. В едната държеше химикал, а в другата — тетрадка със спирала.

Петрович погледна с досада към тавана.

— Много подходящ момент избра! — каза той, но бързо омекна, взе химикалката и със замах написа името си напреки на страницата. Добави нулевия потенциал на Шрьодингер и усмихнато лице. Техничката едва не му се поклони, преди да хукне обратно по коридора, притиснала тетрадката към гърдите си така, сякаш е безценна награда.

— Сам?

Той вдигна шлема ѝ пред гърдите си и притисна пръстите към студената му керамична повърхност.

— Нищо важно.

— Кое не е важно?

Той пое отново към изхода, принуждавайки я да тръгне подире му. Тя пак повтори въпроса си.

— Не исках да го споменавам все още. Нали се сещаш — да бе, голяма работа, че отдавна изгубената ти майка се е опитала да те убие? Не ми пука колко си разстроена, защото днес изработих гравитацията. — Той отново си намести очилата и сви устни. — Не съм такъв човек. Вече не съм.

По телевизора във фоайето продължаваха да текат новините. Събитието вече беше достигнало до Флорида и Париж и навсякъде предаването беше почти едно и също. В едната половина на екрана се въртеше заснетото от телефона. В другата половина някакъв учен, когото Петрович познаваше бегло, говореше въодушевено за това как бъдещето се е променило необратимо.

Маделин се появи след него и едва не се препъна, когато видя как съпругът ѝ показва пред целия свят какво е мнението му за Станфордския университет.

— Това си ти.

Той се върна при нея, хвана я за ръката и я изведе навън.

— Всеки ден ме виждаш.

Тя се опита да се върне обратно във фоайето.

— Даваха те по новините.

— Да. И след дванайсет часа всички вече ще са ме забравили.

— Но тогава не трябва ли да бъдеш, знам ли, някъде другаде? — Тя погледна през рамо към бързосменящите се кадри. — Успял си. Получило се е.

— Ти ми се обади. Аз дойдох. — Петрович стисна зъби и се насили да се успокои. — Мисля, че се бяхме договорили. С каквото и да се занимаваме, ако някой от нас има нужда от другия, той зарязва всичко и пристига. Без въпроси, без „малко съм зает в момента“. Така си обещахме. Или не съм го разбрал правилно? Ще ми се да знам отсега, вместо да го открия по-късно.

Маделин пусна бронезилетката на земята, прегърна го, притисна го към гърдите си и го държа така дълго време, макар че сигурно я болеше.

— Благодаря ти — каза тя.

Петрович чуваше биенето на сърцето ѝ, силно и ритмично.

— Няма проблем — промърмори той.

## 4.

Тя спеше в леглото, а Петрович седеше пред екрана, нахлузил сензорна ръкавица, с която да мести образите върху него. Гребенът на новинарската вълна беше достигнал Източна Азия, където китайските технократи в техните стъклени кули и живеещите в юрти монголски пастири на якове закусуваха на фона на триумфалния му вик.

Отново усети вибрирането на телефона върху бедрото си — и този път нямаше как да е Мади. Той го извади от джоба си и отегчено натисна бутона.

— Вече никой ли не пише имейли?

— Поздравления, Петрович. — Последва кратка пауза. — Мисля, че чувам как пукат тапите на шампанското.

— Ако си мислиш, че можеш да ме използваш да те вмъкна на партито, значи изобщо не ме познаваш.

Хари Чейн се прокашля шумно.

— Значи си се скрил в бункера си в Клапам А и чакаш да отmine бурята. Може би трябваше да си избереш по-спокойна кариера.

— По-спокойна? — Петрович вдигна босия си крак и го качи на бюрото. — По-спокойна от физиката на високите енергии? Да, напоследък всички сме се превърнали в *ёбаные* знаменитости. Защо ми се обаждаш?

— Освен да те похваля за добре свършената работа? Как е Маделин?

Петрович погледна към отражението ѝ в екрана — издължената извивка на гърба ѝ и сенките, образувани под талията ѝ.

— Добре е. Леко шокирана. — Не му каза за майка ѝ.

— Виж, Петрович, трябва да поговорим. Не по телефона.

— За...?

— Наистина не е разговор за телефона. Ще дойда при теб. След половин час до четирийсет минути.

— Не искам да я оставям сама, но и теб не те искам в *домика*. Знаеш ли къде се намира „При Уонг“?

Петрович чу звуците на почукващ по екрана стилус.

— Вече знам — отвърна Чейн. — След половин час? Моля те?

— Ти черпиш.

— Винаги го правя. — Връзката прекъсна.

Петрович прибра телефона обратно в джоба си и се извърна в стола си. Маделин лежеше неподвижно, ако не се смята лекото повдигане и спадане на гръдния ѝ кош. Косата ѝ се беше разпиляла по възглавницата. Чаршафът покриваше хълбоците ѝ. Бледата ѝ кожа беше съвършена, без никакви белези или петънца.

Тя беше същинско чудо на природата и се намираше в неговото легло. Той потрепери, макар да не му беше студено.

Ботушите му бяха оставени до вратата, а шинелът му висеше на закачалката. Облече се колкото се може по-тихо, но после осъзна, че, така или иначе, трябва да я събуди. Целуна я по рамото и я изчака да се размърда.

— Здравсти — каза ѝ той.

— Ти си здрасти. Колко е часът?

— Осем и половина. Вечерта.

Големите ѝ сънени очи се присвиха.

— Излизаш ли?

— Отивам при Уонг. Хари Чейн се обади. Каза, че е... — Той сви рамене. — Не ми обясни за какво става въпрос, но дори само това ми е достатъчно, за да се притесня.

— Добре. — Клепачите ѝ леко се спуснаха и миг след това тя отново спеше дълбоко.

Той отдели няколко минути, за да огледа натъртванията по ребрата ѝ, които бяха започнали да придобиват жълтеникаво-пурпурни оттенъци; синините стигаха чак до гърдите ѝ, които изглеждаха също толкова великолепно, колкото и сутринта.

Щеше да се нуждае от доста по-силно обезболяващо от жалкото шишенце, което ѝ бяха връчили в болницата.

Петрович се извърна с неохота и разтвори лежащата на пода войнишка мешка. Маделин беше опаковала методично всеки предмет в отделна торбичка с цип. Той разрови флаконите със сълзотворен газ, прибраните в калъфи ножове, електрошоковия пистолет и мунициите за ческата (вид чешки пистолет по името на фабриката Чешка Збройовка). Взе пистолета и си подбра няколко патрона, които бяха

толкова малки, че приличаха на детски играчки. След като приключи, отново подреди всичко вътре.

Навлече бързо шинела, пусна пистолета в джоба си и докато отключваше вратата, погледна назад през рамо. Когато се върнеше, тя все още щеше да е в леглото, което беше достатъчна причина да не се бави много.

Когато отвори вратата на кафенето с ритник, Уонг го изгледа намръщено.

— Здравсти. Защо не използваш бравата като всички останали? — оплака се той, но вече наливаше в чашата му гъста струйка черно кафе.

Петрович затвори вратата с крак, оставяйки навън мъглата и тъмнината.

— Защото не съм като всички останали. Там, откъдето идвам, вратата отваря човека.

— В това няма никакъв смисъл. Казваш го така, сякаш трябва да означава нещо, а всъщност са пълни глупости.

— Няма значение. — Докато оглеждаше клиентите на кафенето, Петрович пхна ръце в джобовете си и почувства тежестта на пистолета. — Спокойно ли е?

— Никой не е идвал и не е стрелял. Поне не днес. — Уонг плъзна чашата с кафе по барплота. — Аз черпя.

Петрович бе излязъл без кредит чип и нямаше дори дребни монети в джоба си, така че му оставаше единствено да приеме почерпката.

— Благодаря. Защо?

— Вече си голям човек. Което за пореден път показва, че курабийките с късметчета познават. — Лицето му се изкриви в неприятна усмивка. — Правил съм секс с университетските майки на Станфорд!

Петрович го погледна над очилата.

— Така ли са го превели? Предпочитам моя вариант. — Клатейки глава, той отиде и седна в дъното на залата, където продължи да ближе кафето, докато Чейн не нахълта през вратата.

— Здравсти — започна Уонг.

— Той е с мен — извика Петрович.

Чейн се огледа с присвити очи и най-накрая забеляза собственика на гласа. Опипа палтото си, намери портфейла и не

обърна внимание на това, че Уонг му взе два пъти пари за едно и също питие. Отиде при Петрович, остави небрежно кафето на масата и се тръсна на стола срещу него.

— Добре ли си? — попита Петрович.

— Горещо-долу, нали знаеш. Странни дни. — Той завря сплескания си нос в чашата и вдъхна горчивия аромат. — Всичко се е объркало.

— Тези думи, изречени от полицаи, въобще не ме изпълват с радостни мисли.

Лицето на Чейн се изкриви.

— Понижават ме. В Милицията на Извънредната власт на Метрозоната. Разузнаването.

Петрович преглътна с усилие. Закашля се силно, за да прочисти гърлото си.

— Ха!

— Не започвай отново. Не и сега. Освен това — рече той и бръкна във вътрешния си джоб — имам нещо за теб.

Измъкна тясна метална кутийка с размера на книжка джобен формат и я плъзна по масата. Петрович я стрелна с поглед, преди да се взре в сълзящите очи на Чейн.

— Дали това е същото, за което си мисля?

— Тъй като изгубих предишното, реших, че съм ти длъжник. — Чейн го побутна напред. — Смятай го за закъснял сватбен подарък.

— Мислех си, че подаръкът ми е това, че любезно забравяш за всички незаконни неща, които върша. — Петрович взе кутийката и я повъртя в ръцете си, наблюдавайки играта на светлосенките върху лъскавата стоманена повърхност. После докосна вдлъбнатия бутон и кутията се раздели на две. — Ако си го натъпкал с шпионски софтуер... Какви ги говоря, ако ли? Първото нещо, което ще направя, е да го изстърга отвътре.

— Ако щеш ми вярвай, но не съм го докосвал. Чисто ново е. С изключение на... — Чейн млъкна и раменете му леко се прегърбиха.

Петрович грабна играчката си и се зае да проверява софтуера и връзката.

— С изключение на какво?

— Сложих вътре едно файлче. Сигурно ще поискаш да го прегледаш.



Петрович намери файла и кликна върху него. Тръгна някакъв клип — зърнест, с твърде ярки цветове, размазан. Беше почти негледаем, но след малко се оправи. По екрана преминаваха хора, камерата гледаше надолу и записваше лицата им, когато излизаха изпод арката.

— Летище?

— Хийтроу, тази сутрин. Търси блондинката.

— Това означава всеки втори човек.

— Ще я разпознаеш.

Петрович гледаше преминаващите фигури. Имаше кратко прекъсване, след което на екрана се появи жена с интересна механична походка. Включиха се звуковете и светлинните аларми, пораждайки внезапна суматоха сред полицаите от охраната. Жената завъртя глава първо наляво, след това надясно и завързаната ѝ на конска опашка коса забърса раменете ѝ. Някакъв пазач спореше нещо с нея, положил ръка върху кобура на пистолета си, но тя не изглеждаше особено притеснена. Като че ли подобни неща ѝ се случваха непрекъснато.

След това в кадъра отново остана само тя, всички останали се бяха изтеглили встрани от обхвата на камерата. Алармите отново се включиха, но този път тя продължи необезпокоявана напред. Погледна към камерата с немигащи очи. След това вече я нямаше.

— Не я познавам — каза Петрович.

— Значи не забелязваш семейна прилика?

— Не и с моето семейство. — Петрович превъртя назад записа и го остави на пауза. Погледна втренчено лицето ѝ, което се взираше в неговото. — *Чёрт.*

— Мога ли да ти представя Шарлът Соренсън, наскоро пристигнала от САЩ? — Чейн отпи голяма глътка от кафето си и избърса устата си с ръкав. — Тя има кибернетични крака, които всъщност причиниха суматоката.

— Ще получа ли награда, ако отгатна защо е тук? — Петрович затвори рязко кутията на играчката си и я тупна върху масата. — Какво знае тя?

— Знае къде е отседнал брат ѝ, знае за кого работи той. Може би дори е научила, че са го изнудвали.

— От Ошикора и от теб — посочи Петрович.

— Аз мога да се извиня, но той е мъртъв. — Чейн се размърда смутено в стола си и се наведе напред. — Всички сме вършили неща, с които не се гордеем особено.

— Като например прострелването на жена ми в гръб? Външните поне бяха тъй любезни да се опитат да я убият лице в лице.

Чейн беше почти готов да стане и да си тръгне. Той постави ръце на масата и се напрегна, готов да се отгласне нагоре. Мускулите на ръцете му се напрегнаха, но след миг отново се отпуснаха.

— Добре де, това може би си го заслужавам.

— Може би?

— Опитвам се да ти помогна. Госпожица Соренсън не е единственото нещо, за което трябва да се притесняваме.

Петрович прибра играчката в джоба си и махна с ръка на Уонг да донесе още кафе.

— Продължавай.

— В новата си работа се сблъсквам с неща, които обикновено не ми попадат пред очите. Тук някой брифинг, там някой препис. Нещата започват да се навързват.

— Чейн, престани да говориш като някой *ёбаны* оракул и давай по същество.

— Мисля, че ЦРУ са по петите ни.

Петрович застина на мястото си. Не помръдна дори когато Уонг тръсна две нови чаши с кафе на масата и прибра празните.

Чейн се облегна назад и столът му изскърца възмутено.

— Чу ли какво ти казах?

— Да. Чух. Какво те кара да мислиш така?

— Тук не е най-доброто място да обсъждаме доказателствата. — Чейн огледа останалите клиенти на кафенето, които нямаха вид на заинтересовани от разговора им. Или имаха?

— Няма да приема думите ни на доверие — рече Петрович. — През повечето време си пълен *пиздобол*.

— Мога да ти представя само ограничен набор от доказателства, но все пак ела утре.

Петрович се подсмихна.

— Не мислиш ли, че утре ще бъде много зает?

— Наслади се на своите петнайсет минути слава. Поне ще разполагаш с нещо приятно, за което да размишляваш, докато крачиш

из тясната си килия и сълзите ти капят върху оранжевата затворническа униформа. — Чейн грабна чашата си и гаврътна остатъка от кафето.

— Говориш напълно сериозно.

Чейн отново се наведе напред и почти полегна върху масата.

— Те отчаяно искат да разберат какво се случи през Дългата нощ, а на света има само трима души, които знаят цялата история. Четирима, ако броиш и твоята доктор Еканоби. Чувам разни слухове — някои от тях дори се оказват истина, макар че на човек ще са му нужни години работа, за да нареди целия пъзел. Но затова ЦРУ са тук. Те смятат, че щом подобно нещо може да се случи в Метрозоната, значи може да се случи и в някой от техните градове. Това е най-голямата заплаха за тях и е главният им приоритет.

— Защо да не променим радикално нещата? — Петрович протегна врат към Чейн и прошепна: — Защо просто не им разкажем какво се случи наистина?

— Ти застреля американски гражданин.

— Беше американски гражданин. Взриви колко, двайсетина ченгета? Самият ти каза, че не му е за пръв път и, *ёбаный стос*, убил е собствения си баща. — Петрович побутна нагоре очилата си. — Директорът сигурно ще ми даде медал за направената му услуга.

— А Джихадът? — изсъска Чейн. — Какво ще кажеш за Джихада?

Язвителната усмивка на Петрович посърна.

— Да. Да, добре. Това вече ще е проблем.

— Ще поискат от теб всичко, което си успял да спасиш от Виртуалната Япония на Ошикора. Едва ли ще се съгласят да я делят с някого. Ще я предоставят изцяло на разположение на Чичо Сам и моето лично мнение е, че преди да я отнесат обратно в Пентагона, ще елиминират всеки, който знае за нея.

— Лангли — рече Петрович. — Главната квартира на ЦРУ е в Лангли, Вирджиния.

Чейн го сграбчи за реверите и приближи лицето му към своето.

— Ако не искаш след пет години светът да бъде наводнен от военизирани ИИ-та — свят, в който ти, Маделин, приятелката ти доктор Еканоби или пък аз няма да съществуваме, — престани да дрънкаш глупости. Появата на тази Соренсън не е никакво съвпадение,

това е знак. Те се приготвят да действат, а внезапната ти известност няма да спаси никого от близките ти хора.

Петрович погледна надолу.

— Пусни ме, Чейн. Взимах уроци по самозащита при много добър учител, а никак не ми се иска да те повредя.

Чейн отпусна хватката си и двамата се отдръпнаха към местата си от двете страни на напуканата, надраскана пластмасова маса, без да откъсват очи един от друг. Накрая Петрович отмести поглед и видя, че Уонг е застанал до бара, отпуснал ръка върху касапския си сатър.

Той леко поклати глава и Уонг отново се зае да забърсва празните маси с дезинфекционен препарат.

— Разказа ли на Соня за това?

Чейн сви устни.

— Реших, че ще е по-добре да го чуе от твоите уста.

— Благодаря. Знаеш колко ѝ харесва на Мади да ме вижда с нея. Предвид всички *говна*, които ще ми се изсипят на главата, мога със същия успех да им предложа да си направим тройка.

— Мини през нея на път за работа, Петрович. Дори няма да се налага да казваш на Маделин, че си спирал някъде.

— А после се чудиш защо все още си ерген. — Петрович глътна остатъка от кафето си и се изправи. Беше по-изморен, отколкото очакваше. Въпреки двете чаши ракетно гориво усещаше как смазващата умора го покрива като одеяло.

— Помисли върху това — каза Чейн. — Но не твърде дълго; знаеш къде да ме намериш.

— Да. В средата на паяжината ти, точно както предишния път. — Петрович се измъкна иззад масата и махна с ръка на собственика, докато излизаше. — Лека нощ, Уонг.

Уонг скръсти ръце.

— Това не те прави добър човек. Приятни сънища.

## 5.

Петрович извървя пеша дългото разстояние от Клапам през разрушеното Батърси до Темза. Подгизналите тухли се бяха срутили на купчини и пластове върху улиците, излагайки на показ скритите зад тях стаи. Вонящата на сярка кал се беше струпала на купчини от двете страни на пътя и бавно се сплескваше под собствената си пихтиеста тежест.

И други хора вървяха по улицата, но нищожният им брой бе притеснителен. Машините и наводнението бяха изтръгнали сърцето на града. А сега Външните постепенно отрязваха и крайниците му. Любимата на Петрович Метрозна — той правеше за нея всичко, каквото му беше по силите, но то нямаше да е достатъчно. Беше я спасил от Джихада само за да я види как умира бавно и мъчително, гниеца отвътре и изяждана отвън.

Улиците, които някога бяха изпълнени с живот, бяха същите като сградите, издигащи се край тях — празни. Колко тъжно.

Северният край на моста беше охраняван от войници на ИВМ. След като се прибра от Уонг, Петрович не пропусна да прибереческата обратно в пликчето й. Сега нямаше какво друго да декларира, освен собствения си гений.

Преминаването обаче отне доста време. Градовете, в които имаше контролно-пропускателни пунктове, райони с вечерен час и ежедневни престрелки и взривове — те западаха, и Метрозоната вече беше превила врат.

Някъде отпред на опашката войниците хванаха хлапе, което беше пъхнало нож в чорапа си. Набутаха го в някакъв микробус и затвориха вратата зад гърба му.

Микробусът остана на мястото си. Разклати се, отвътре се чу тропане. Огледалните му прозорци безизразно отразяваха светлината. Докато на Петрович му дойде редът да мине под екрана на скенера, той не видя задната врата на микробуса да се отваря отново. След това го забеляза да свива по улицата към Грийн Парк.

Останали веднъж без родина, *никкейджин* вече нямаше къде да отидат. Соня, която проявяваше някои от уменията на баща си, им плащаше за неща, за които никой друг не би се прежалил. Те почистваха приземните етажи от трупове и плъхове. Изпомпваха водата от мазетата и изгребваха с лопати слоевете тиня и мръсотия. Миеха каменните плочи на тротоарите с маркучи. Постепенно се придвижваха към покрайнините на града, като почистваха навсякъде, откъдето минаваха.

Петрович мина покрай една група работници, облечени в сини гащеризони. Те остъргаха нечистотията от асфалта с помощта на булдозер, после грабнаха лопатите и нахвърляха събралите се купчини мръсотия в каросерията на чакащия камион. Носеха качулките си спуснати ниско, лицата им бяха скрити зад бели хирургически маски; виждаха се единствено очите им, а те не издаваха нищо.

Между стълбовете на уличните лампи в района, който бяха почистили предишните дни, бяха опънати ленти, а на сградите бяха поставени маркери, показващи състоянието им. Част от текста беше изписан с канджи, а под него се виждаха ситно изписаните букви и цифри от неразбираемия шифър на ИВМ.

Йероглифите привлякоха погледа му. В един период от миналото можеше да ги чете така, сякаш бяха на родния му език. Нямаше значение, че това беше просто номер, хитрина от виртуалната реалност, нещо, с което се бе сдобил чрез жичка в мозъка. Имаше чувството, че ако се загледа малко по-внимателно в тях, ще успее да разбере смисъла, който се криеше зад символите.

Тази къща е необитаема от втория етаж надолу. Влизането в нея крие опасност от биологична зараза. От приземния етаж са били извлечени пет тела.

Петрович примигна и всичко изчезна. Той вдигна глава и пред погледа му се появи Ошикора Тауър, която се издигаше сред срутените небостъргачи и широките напукани бетонни улици. Пред входа ѝ стояха две фигури, които имаха необичайно крехък, почти елфически вид.

Едната беше на мъж, млад, слаб, остър и гъвкав също като меч, който носеше на гърба си. В ръката си държеше автомат, чийто сгъваем приклад вече бе притиснат към рамото му. Носеше бронезилетка, но тя като че ли не затрудняваше движенията му по никакъв начин.

Държеше се като самурай, какъвто винаги бе мечтал да бъде — и сега беше безумно верен на човека, който бе сбъднал мечтата му. И изобщо не се страхуваше.

Другата — Петрович си я спомняше като ужасена, замаяна от дима заложница и като свирепа, размахваща *катана* отмъстителка. Сега беше интелигентна бизнесдама, облечена с тъмносива права пола и с ушито по поръчка сако. Трудно му беше да я възприеме такава, но може би просто не се чувстваше комфортно край костюмари.

Мъжът, Миямото, стоеше плътно до работодателката си и не изпускаше от поглед крачещата по широкия площад фигура. Когато Петрович се приближи, той отстъпи леко назад — не защото искаше или защото се доверяваше на другия мъж; просто това се очакваше да направи.

— Здравсти — каза Петрович и от устата му излезе облак пара.

Соня Ошикора се усмихна.

— Радвам се да те видя.

Петрович побутна очилата си нагоре.

— Да. И аз теб.

— Доста време мина. Ти все само работиш и работиш. Може би...

— А може би не. Знаеш защо.

— Щастлив ли си, Сам? — попита тя. Беше си сложила червило.

Преди не носеше.

— Щях да съм щастлив, ако градът не беше такъв *пиздец*. Губим го — шест месеца, година, две. Не мисля, че времето има значение. Вие можете да изхвърлите тонове говна, но въпреки това е...

— Неизбежно? Знам. — Тя се приближи до него и Петрович положи всички усилия да не отстъпи назад. — Винаги можеш да си тръгнеш. Много хора го направиха.

— Ти остана.

— Но ти не си тук заради мен, нали?

— Не — отвърна той. — Светът доста се обърка и аз вече не знам къде ми е мястото. Чу ли за вчера?

— Разбира се. — Тя прокара пръсти през бретона си и косата ѝ се разпиля по гърба ѝ като дъждовни капки. — Коя е блондинката?

За миг Петрович се зачуди за какво говори.

— О, тя ли. Макнийл. Тя е, въъ... една от моите студентки.

— Има ли си първо име?

— Да. Казва се... — Той погледна замислено нагоре. — Файона. Точно така.

— И какво мисли Маделин за това?

— Нищо не каза. Едва сега осъзнавам, че изобщо не изглежда възхитително, а съм го гледал десетки пъти. — Той сви рамене. — Просто се потопих в мига. Прегръщам и Хуго почти толкова силно.

— Внимавай, Сам. — Соня го погледна косо. — Ти може и да не разпознаваш увлечението, но аз да.

Петрович я погледна обидено.

— Наистина ли?

Тя кимна.

Той потърка брадичката си. Бодеше. Тогава си спомни за какво е дошъл.

— Хари Чейн.

— Да. Той. Какво иска? — Антипатията ясно си пролича в тона й.

— Очевидно ЦРУ са пристигнали в града, и то не за да зададат любезно няколко въпроса. Сестрата на Соренсън също е тук и според Чейн двете неща са свързани. — Петрович пъкна ръце в джобовете си. — Предложих му да им разкажем всичко, вместо да се опитаме да го прикрием. Информацията трябва да се споделя и всякакви такива.

— А баща ми? — попита Соня. — Нали се сещаш...

— Точно затова реших, че засега е по-добре да си мълчим. — Петрович вдигна лице към небето. — Но няма как да го пазим вечно в тайна. Ще трябва да мислим в перспектива. Какви искаме да бъдем след пет години? Десет години? Ако ще живеем ден за ден без ясна представа за бъдещето, това ще ни убие. Не става въпрос просто за оцеляване, нуждаем се от нещо повече.

— Сам...

— Години наред се криех. Това ми донесе само нови неща за криене. — Той отпусна глава. — Изморих се, Соня. Световната преса ме очаква, и то само защото успях да накарам една топка с размерите на грейпфрут да полети. Дори не ме затрудни. Онова, което направихме в Дългата нощ — то вече си беше трудно и не можем да кажем на никого за него.



— Прав си — отвърна тя. — Ако искаш да избягаш, разполагам с пари и контакти; винаги можем да избягаме заедно.

Макар да се усмихваше, докато го казваше, Петрович знаеше, че говори сериозно. Думите ѝ проникнаха много по-дълбоко, отколкото би могъл да стигне мечът на Миямото. Сърцето му затуптя бързо и по кожата му изби пот. Тогава в главата му се зароди една колеблива, но възбуждаща мисъл.

— Знаеш ли какво? — рече той. — Това изобщо не е лоша идея.

Тя ахна и притисна нежната си ръка с идеален маникюр към колосаната си бяла блуза.

— Мислех си, че подобни неща стават само във филмите — продължи той. — Не, наистина. Бихме могли да избягаме всичките. Но това изисква сериозна подготовка.

Тя си пое дъх.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти кажа, когато намеря някои отговори. Междувременно, какво ще правим с Шарлът Соренсън?

— И с ЦРУ — додаде Соня.

— Нямам доверие на тази задница. Но сестрата на Соренсън ще дойде тук, а тя не ми изглежда като жена, която би търпяла глупостите на когото и да било.

— Аз ще се оправя с нея. — Соня се бе възстановила от моментния си шок. — Не е нужно дори да узнава за твоето съществуване.

— Няма как да знаеш какво и е казал Соренсън.

— Значи, аз ще се оправя с нея — повтори тя.

— Не по този начин. — Петрович най-накрая схвана подтекста на думите ѝ и поклати глава. — Ако иска да ме види, недей да ѝ пречиш. Това само ще засили подозренията ѝ. И като стана въпрос за това, аз имах много добри причини да убия брат ѝ. И ако трябва да ѝ ги обясня, ще го направя.

— А аз ще защитя баща си, Сам. Дори от теб.

— Да. Знам. — Той се почеса по врата, докосвайки студената метална халка, която се подаваше леко над кожата му. — Виж какво, по-добре да вървя. Трябва да намеря някоя задна врата, откъдето да се вмъкна.

— Трябва да се радваш, Сам. Ти доказа, че уравненията ти са правилни. — Тя леко докосна ръката му. Петрович отстъпи назад и се залюля на едната си пета, готов да се обърне. — Ела някой път да видиш парка.

— Не съм сигурен за това. Веднъж вече изкачвах ония стъпала — не съм сигурен дали искам да го направя втори път. — Той загриза палеца си. — Сега вече използвам асансьори. От време на време. Но не и вашия.

Петрович се обърна и махна с ръка към неподвижната като статуя фигура на Миямото. Пешовете на шинела се усукаха около тялото му и той се отправи към Хайд Парк.

Когато стигна до лабораторията, настроението му съвсем се беше скапало. Петрович хвърли шинела си върху проядената от киселини пейка и ритна един стол.

— *Всё говно, кроме мочи.*

Тогавя осъзна, че за пръв път от два часа е съвсем сам, обграден от тишина, която караше ушите му да кънтят. Седна до едно бюро — като че ли беше това на Домингес — и си свали очилата.

До дигиталната фоторамка, която показваше испански пейзажи, беше оставена наполовина празна чаша кафе. Коего означаваше, че е наполовина пълна; той я сграбчи с благодарност и изпи жадно хладката течност на големи глътки. Не беше и ял, затова започна да преравя чекмеджетата на бюрото си — същите онези, в които държеше запасите си от храна.

Нищо. На всичкото отгоре, след нелепата пресконференция, състояла се във фойето, не се осмеляваше да слезе и в стола. Полицаяте от охраната бяха напълно безполезни, предпочитаха да снимат с фотоапаратите си, вместо да се опитат да опазят реда. Но дори когато се съгласи да отговори на някои въпроси и седна върху плота на рецепцията, за да се издигне над тълпата, никой нямаше достатъчно акъл, за да му зададе въпрос, свързан със самия експеримент. Никой не се опита да разбере какви физически принципи стоят зад въпросното явление или да го разпита за насоката на бъдещите му изследвания.

А най-много го ядосаха непрекъснатите подвиквания:

— Как се чувствате?

Те търсеха сензация, а не просвещение.

Петрович ги отпрати с едно ядосано изрѣмжаване и си проправи път с лакти през тълпата към някое по-спокойно място. От трѣн, та на глог.

Цялата университетска йерархия, повлякла със себе си адвокатите по патентите, се опита да го омотае с толкова сложни словоизлияния, че той едвам успя да се измъкне. Накрая не подписа нищо; не потвърди никакъв по-нататъшен курс на действие, не подпечата с палец нито един документ, чието изчитане щеше да продължи до края на жизнения цикъл на вселената.

— Не може да има авторско право над физиката — разнесе се нечий глас.

Петрович вдигна поглед, но видя само някакво размазано петно. Потърси опипом очилата си и внимателно закачи телените рамки зад ушите си.

Макнийл; тя също не си беше направила труда да се преоблича за пред пресата. Същите стари дънки и стар пуловер, никакъв грим или бижута.

— Моля?

— Онова, което казахте: не може да има авторско право над физиката. — Тя седна на ръба на бюрото на Домингес. — Съгласна съм с вас.

— Да, какво да ти кажа. Никой не се интересува какво мислим ние. Вече не.

— Той се почеса в ъгълчето на едното око. — Снощи сънувах, че съм в някакъв парк — някъде на топло, не тук, — и мястото бе пълно с деца. Малки деца, бебета, току-що проходили, тийнейджъри. Нямаше нито един възрастен като нас. Те всичките имаха сфери и си играеха с тях. Търкаляха ги по земята, тупаха ги и те отскачаха от земята и се въртяха, хвърляха ги надалеч и тичаха след тях. Някои от по-големите си бяха измислили някаква игра, подобна на футбола, и използваха дърветата за странични греди, а други бяха заболи сферите в дървени табла или дъски и сърфираха във въздуха. Всички изглеждаха така, сякаш адски се забавляват — и никой не им казваше да върнат сферите, защото са нарушили авторското право.

Тя протегна ръка и взе чашата му — всъщност чашата на Домингес.

— Искате ли да ви направя ново?

— Да, разбира се.

Макнийл започна да приготвя кафето с гръб към него.

— Какво ще правите?

— Сега ли? Не знам.

Домингес влезе в стаята, бутвайки вратата с рамо. Видя Макнийл и се наклони да каже нещо, но тогава забеляза Петрович и се отказа.

Петрович нямаше никакво намерение да помръдне от мястото си. Той си седеше на стола, барабанеше с нокти по бюрото, а Домингес остави чантата си върху пейката.

— Пренесохме уреда за баланс на масата долу, както помолихте — рече той. Петрович се огледа. Най-накрая забеляза, че машината я няма.

— Да. Добре сте направили. — Той изпъна гръб и пръстите му се успокоиха.

— Вижте какво, искам и двамата да седнете за малко. Мисля, че знам каква ще е следващата ми стъпка.

Двамата си придърпаха по един стол и го погледнаха с очакване. Петрович се зачуди как ли ще реагират на думите му.

— Имаме нужда да се откъснем от това. И без това в следващите няколко дни, докато нещата не се поуспокоят, няма какво да правим тук. Така че ще се захванем с нещо различно. С един *gedankenversuch*.

— С какво? — попита Домингес.

— Мисловен експеримент — промърмори Макнийл и се обърна към Петрович: — Върху какво?

— Обществото. Искам да ми проектирате едно човешко общество. Не утопия, а такова, което познава недостатъците си и съдържа механизми за отстраняването им. Което е по-добро от нашето в момента. Богато на информация. Преодоляло оскъдицата. В което познанието е валута. Такива неща. — Петрович погледна към смаяните им лица. — Можете ли да се справите?

Домингес смръщи гъстите си вежди.

— Предполагам. Мога ли да попитам защо? Това част от обучението ни ли е?

Петрович се облегна назад и сплете пръсти зад тила си.

— Да. Не мисля, че е редно да се специализирате само в една тясна сфера. Трябва да сте способни да прилагате по-широко

способностите си за решаване на всякакви проблеми. Да видим как ще се справите с този.

— Казахте няколко дни. — Макнийл се наведе напред. Думите му породиха интерес и събудиха ентусиазма ѝ, и обикновено бледите ѝ бузи сега бяха леко порозовели. — С колко време разполагаме?

— Кой ден сме днес?

— Вторник — отвърна тя.

— Значи до петък. Искам го на бюрото си в петък. — Той се изправи и бутна стола назад със сгъвката на коленете си. — Не закъснявайте.

## 6.

Едва успя да стигне до кабинета си, когато кракът му зажува. Остави го да вибрира, докато включи електрическата кана — така и не успя да се възползва от предложението на Макнийл, — и едва след това бръкна в джоба си.

Не беше тя, но номерът на екрана му беше познат.

— Ёбаный стос, Чейн. Не би трябвало да знаеш този номер.

— Много хитро, Петрович. Особено ми харесаха нападките, които отправи срещу онзи човечец, който попита: „Пич, къде ми е летящата кола?“. А после се чудиш защо обществото не обръща внимание на свързаните с науката новини.

— Не, изобщо не се чудя. Защото всички вие, до последния човек, се въргалите в невежество като прасета в лайна. Защо ми се обаждаш? Мисля, че снощи ти казах всичко, което сметнах за необходимо.

— Ситуацията търпи развитие.

— Ето какво ще ти кажа, Чейн. Аз съм физик. Ти си служител на разузнаването на ИВМ. Няма да те карам да променяш съдбата на човечеството, а ти спри да се опитваш да ме накараш да върша твоята работа.

— Намерихме къртица.

Петрович затъкна телефона между главата и рамото си. Изля утайката от кафето си в саксията на растението и се огледа за буркана с вакуумирани гранули.

— Предполагам, че тази дума има специално значение.

— Нещо като робот. Функциониращ и въоръжен.

— Останка от Джихада? — Петрович си сипа лъжичка кафе в чашата и застана до каната в очакване водата да заври.

— Не мисля. Имам причини да смятам, че не е така.

— Ще ми кажеш ли какви са ти причините, или трябва да гадая?

— Джихадът правеше всичко с подръчни материали. Това е специално произведено.

Най-накрая през чучура на каната започна да излиза пара. Петрович натисна бутона за изключване и си наля гореща вода.

— И все пак това не е мой проблем, Чейн.

— Американско е.

— Нима? Отстрани е нашарено със звезди и ивици?

— Мисля, че не схващаш същността на проблема.

Петрович избърса лъжичката в панталона си.

— Давай тогава. Обясни ми каква е същността. — Той отнесе чашата до бюрото си и продължи да слуша, докато разбъркваше кафето.

— Знаеш ли как се контролират тези неща? Чрез късовълнов предавател. Не е нужно да ти е пред очите, операторът му обикновено се намира на километър-два от него. Двама от отряда се натъкнаха на онова нещо и то ги унищожи, преди да успеят да го неутрализират с граната. Експлозията уби още един техен колега. Това се случи във Външната зона в южните покрайнини на Епинг Форест.

— Добре.

— Само това ли ще кажеш? — попита Чейн.

— Горедолу. Ще призная, че очевидно янките са се появили в Метрозоната незнайно по каква причина. Успя ли вече да говориш с тях за това?

— Не.

— Защо? — Петрович се извърна настрани от бюрото и се протегна. — Цялата история е голяма глупост. Те знаят, че вие знаете. Изчакват да видят как ще реагирате. Можете да се включите в играта им и да вършите всичко потайно или пък можете да действате открито. Някой — вероятно американски агент — е убил трима войници на ИВМ, използвайки този робот. Мога само да ти гарантирам, че ако не започнете веднага да се оплаквате гръмогласно, те ще решат, че могат да правят каквото, *на хуй*, си поискат.

— Ако направя нещо — отвърна Чейн, — те ще се изтеглят и след месец ще изпратят друг робот с различен екип. Трябва да ги спипам на местопрестъплението.

— Не, не трябва, *болван* такъв! Повтаря се историята с Ошикора, само че този път срещу вас е правителството на Съединените щати. — Петрович крачеше напред-назад и крещеше в телефона. — Предишния път разбрах, че не бива да ти се вярва. Ако не можеш да опазиш мен,

Мади, Пиф и Соня, аз ще го направя. Кажи на янките да се разкарат или ще намеря начин сам да им го кажа.

Петрович прекъсна разговора и дори запрати телефона към отсрещната стена.

Понечи да отпие от кафето, забравил колко е горещо. Притисна силно палец към устните си и почувства как топлината се разпростира по тях.

Отиде при телефона, вдигна го и отново набра номера на Чейн.

— Ако искаш нещо, защо просто не попита?

— Защото се притеснявам — беше отговорът. — Ние наемаме специалисти криминалисти, плащаме им добри пари, за да работят за ИВМ, и ще сме много щастливи, ако поне понякога те си правят труда да си свършат работата. У мен са частите, които успяхме да съберем от местопрестъплението, преди Външните да ни прогонят. Оставени са в един склад и не мога да получа никаква полезна информация от тях, защото не знам как да я извлека.

На устните на Петрович беше започнала да се оформя пришка и той не можеше да направи нищо по въпроса. Щеше да е добре да ѝ сложи малко лед, но знаеше, че единственото нещо под нулата в сградата е течният азот.

— Би трябвало да ти кажа *пошел на хуй*.

— Но не и днес.

— Не. Не и днес. Къде се намира този склад?

— В старото влаково депо на Кингс Крос.

— И колко души знаят за това? — Петрович взе шинела си и го облече. — Защото ако са повече от нас двамата, мога да заложа живота на моята *бабушка*, че на янките също им е известно.

— Може би още пет-шест души. Над мен има командна верига, на която трябва да докладвам.

— Значи няма да е зле да отидем там, преди уликите да са изчезнали. Да се срещнем след пет минути пред университета.

Петрович седна на стълбището и зачака. Една голяма черна кола със задвижване на четирите колела — приличаща повече на малък камион, отколкото на нещо, което би предпочел редовият гражданин — качи двете си гуми на тротоара и затъмненият ѝ прозорец се свали с жужене.

— Здравсти. Радвам се да видя, че все още носиш шинела.



Петрович се изправи и се приближи.

— Григорий? *Ёбаный стос!* Какво стана със зила?

Григорий се ухили извинително.

— Другарят Марченко успя да сключи с ООН строителен договор. Сега всички имаме от тези луксозни возила. — Той плесна с ръка по вратата, оставяйки отпечатъци от пръстите си върху наслоената мръсотия. — Бронирана е. Много здрава.

— Как е старият пръч?

— По-добре, след като Ошикора вече го няма. Напоследък кръвното му налягане е много по-ниско. Дългата нощ ни се отрази добре.

Петрович допря пръстите си до гърдите му. Никакъв пулс, само туптенето на турбината. Украинецът забеляза пръстена на ръката му.

— Това ли? — рече Петрович. — Предполагам, и на мен ми се отрази добре. Макар и на няколко пъти да избягнах смъртта на косъм. — Той се извърна и погледна към улицата. — Виж какво, това случайна среща ли е, или Марченко те е пратил? Само че очаквам Хари Чейн да се появи всеки момент и ако ме види да разговарям с теб, ще откачи.

Григорий се наведе към него.

— Марченко ти изпраща поздрав и те кани да пиете по едно.

— Да. Ще псуваме гръмогласно и ще се заплашваме с пистолети, здраво подгрени от водката; като в добрите стари времена.

— Изпраща и предупреждение. Има едни хора...

— Винаги ги има.

Григорий поклати глава.

— Не. Приеми го на сериозно. Те задават въпроси за Дългата нощ. Знаят за Новия джихад на машините и че Ошикора Тауър е била замесена. Относно другото... — Украинецът сви рамене. — Не знаем какво става, знаем само, че си замесен.

— Чух, че някой се интересува от мен.

— Кой са те? Следователи на Съюза? Не се държат като такива.

— Не. Не са от Съюза. — На лицето на Петрович потрепна мускул.

— Кой са тогава?

— ЦРУ. Кажи на Марченко да се обади на Чейн. А като говорим за дявола...

Една очукана сива кола спря с потракване зад звяра на Григорий. Той погледна в страничното огледало.

— Какво искаш да направим?

Петрович се отдръпна от отворения прозорец. Можеше да види смачканата физиономия на Чейн зад волана.

— Пазете ми гърба, става ли? Не вярвам, че той тук ще направи нещо друго, освен да стои наблизо и да гледа бързоизстиващия ми труп.

— Дадено — отвърна Григорий. — *Добрий ден, товарищ.*

Прозорецът се затвори с жужене и колата бавно слезе на улицата.

Чейн се пресегна и отвори пасажерската врата. Петрович бавно се приближи и седна вътре.

— Какво искаше тоя? — попита Чейн.

— Марченко ме кани да пийнем някой коктейл. Парти с вратовръзки, не представлява интерес за теб.

— А истинският повод?

— Най ми е лесно да сляза от колата и да ида да свърша нещо полезно. Или просто можеш да потеглиш. — Петрович се пресегна, за да закопчае предпазния колан, но когато Чейн промърмори нещо под носа си, той размисли и тръгна да слиза. — Хубаво. До после.

— Добре де, добре. — Чейн подкара напред, без да дава мигач или да поглежда в огледалото за обратно виждане. — Имаш ли представа колко стресираща е тая работа?

— Не. И не ми пука. — Петрович се извърна назад и погледна през задното стъкло. — Имам си собствени проблеми.

— Винаги можеш да си тръгнеш оттук — отвърна Чейн, повтаряйки думите на Соня от по-рано. — След случилото се вчера сигурно ще те приемат навсякъде. Отведи съпругата си на някое място, където няма да стрелят по нея.

— Странно, че го казваш — рече Петрович. Никой не ги следеше. Кое не изключваше възможността да са наблюдавани. Той отново се обърна напред и този път вече закопча колана.

— Какво имаш предвид?

— Нищо, за което да се притесняваш. Сега, относно къртицата.

— Допреди пет минути дори не беше чувал тая дума.

— Да. А сега съм *ёбаный* експерт. — Той бръкна в джоба си и извади играчката. — Да видим. Машина на гъсенични вериги,

пирамидална форма с пилон в средата, върху който са разположени сензори, странично разположени ракетни пистолети, всеки от които има двеста градуса обхват на стрелбата, двуцевка за стрелба на близко разстояние. Захранван от четири презареждащи се нанотръбни батерии, електроника със защита от електромагнитни импулси. Да ти звучи познато?

— Болезнено познато.

— Значи си попаднал на автентичен образец. — Петрович вдигна глава от екрана. Тъкмо минаваха покрай Хайд Парк. В който сега нямаше жива душа. Вятърът разнасяше последните останки от скитническия квартал; върху оградата, заобикаляща парка, пърхаха разкъсани найлони, парчета кашони и парцали. Булдозерите, които бяха вкарани вътре, от месец не бяха помръдвали от местата си и работата беше замряла. Някои от членовете на съвета на Метрозоната искаха всички тела, които бяха заровени в земята или просто лежаха отгоре ѝ, да бъдат събрани и погребани някъде другаде.

— Още нещо.

— Какво? — попита Чейн.

Петрович отмести поглед от стъклото.

— Механизъм за самоунищожение. Тези неща са мобилни термобарични бомби. Предполагам, че гранатата на ИВМ е подпалила горивовъздушната смес, преди тя да е достигнала критичната си концентрация. Затова сте успели да намерите парчета за анализ. Само още няколко секунди и щяхте да сте изгубили всичко и всички, щяхте да бъдете изкормени от ударната вълна и изпепелени.

— Ще ми го преведеш ли?

— Извадили сте късмет.

— Няма да забравя да го предам на следващия по веригата — изръмжа Чейн, докато колата заобикаляше Мраморната арка.

— Какво е пазело?

— Аз... не те разбрах.

Петрович рязко затвори играчката.

— Очевидно. Тези неща не са за туристи, Чейн — този робот е трябвало да държи Външните по-далеч от нещо. Известно време сигурно е успявал, но после патрулът на ИВМ се е натъкнал на него и всичко е отишло на *пиздец*. Разгледай сателитните снимки —

инфрачервените, ако успееш да се добереш до тях — или просто прати войници да претърсят района, докато не откриете какво е било.

За последен път се беше озовал на Еджуеър Роуд, когато се бе запътил да спасява Соня от Райската милиция. На края на улицата се бе издигала църквата на Маделин, преди да изгори, а под натрупаните отломки бе заровен един джихадски робот унищожител.

Оттук започваше права като стрела линия, която водеше право до Ийст Енд.

— Петрович?

— Да?

— На теб говоря.

Той се опита да прогони образите, прогарящи ретината му.

— Май не те слушах.

Групичката *домики* в Риджънтс Парк беше прегазена от същия робот, докато се придвижваше на северозапад. Четири месеца по-късно хаотично разпилените контейнери бяха поделени между групи крадци с газови горелки, които ги разфасоваха един по един.

— Някога си живял тук, нали?

— Не. Тук ми беше убежището. Не е съвсем същото. В един от по-изтупаните *домики*. — Риджънтс Парк постепенно се изгуби от погледа им. — Чудя се дали вече са се добрали до него?

— Останало ли е нещо интересно вътре?

— Не. — Петрович се опита да се усмихне, но осъзна, че не му идва отвътре. — Винаги внимавам.

— Позволи ми да се усъмня. — Чейн премина бавно между довлечените от течението отломки, струпани край кръстовището на Хампстед Роуд, след което отново ускори. Подкара колата по страничен път, водещ към висока ограда от телена мрежа.

Той подпря волана с коленете си и бръкна с двете си ръце в джобовете, търсейки картата за пропуск.

— *Чёрт!* — Петрович се пресегна, хвана волана и насочи колата към портала.

— Защо си правиш труда? И без това няма на кого да я покажеш.

Чейн натисна спирачките и колата рязко спря. Предната броня почти допираше оградата. Той излезе навън, без да гаси двигателя.

Петрович го последва и двамата заедно надникнаха през мрежата.

— Хей! — извика Чейн. — Майор Чейн от ИВМ.

— Да, бе. Паяковите ти сетива не са ли се задействали вече? — Петрович хвана металната рамка и дръпна. Вратата се отвори с тенекиен звук. Зад нея имаше кратка пътечка, застлана с фабрични плочки, която свършваше до фойето на метростанцията.

Чейн извади пистолета си.

— Сигурно не носиш оръжие в себе си?

— Не. В момента не.

— Погледни в багажника.

Петрович се отдалечи от портала и вдигна капака на багажника. Когато го затвори, в ръцете си държеше автоматична карабина и патрони.

— Ще повикаш ли подкрепление? — попита той.

— Вече се обадох. — Чейн огледа сградите, издигащи се от двете страни на бетонния път. — Може да отнеме време.

— Добре — отвърна Петрович и седна върху затопления капак на двигателя. — Мога да почакам.

Чейн се обърна и го погледна.

— Няма ли да дойдеш с мен?

— Никой не ми плаща за това. Извикай ме, когато е безопасно.

Чейн се поколеба за миг, ровейки с обувка в разпиления чакъл. После сви рамене и тръгна напред.

Началото на експлозията не беше нещо особено — просто бял пламък, който се появи зад прозореца на приземния етаж. От стените се вдигна облак прах и те започнаха да се издуват, сякаш се опитват да си поемат дъх. След това се сринаха в облак от черен дим и оранжев пламък. Покривът — конструкция от греди и изкорубени ламарини — се задържа за миг във въздуха. После се разпадна и острият парчета полетяха към земята.

Петрович се претърколи назад и се обърна. Беше се свил на покрива на колата. Отломките летяха към него по-бързо, отколкото би могъл да избяга. Той скочи, но още докато беше във въздуха, взривната вълна го застигна.

Подметна го като парцалена кукла, а земята се оказа наистина много твърда.

## 7.

Петрович усещаше вкуса на кръв и беше сигурен, че е неговата. Край него се вихреха прах и дим; дробовете му се бяха задръстили, а кожата на лицето му бе ожулена до кръв от грубата пътна настилка. Ушите му звънтяха.

Лежеше на пътя и примигваше, опитвайки се да осъзнае какво се беше случило току-що. Очилата му се бяха изкривили и той измъкна ръка изпод тялото си, за да ги оправи. По дланите му също имаше кръв.

Пое си дъх, закашля се силно и се съсредоточи върху карабината, която лежеше пред него. Пресегна се, придърпа я към себе си и я използва като опора, за да се изправи.

Взривената сграда се беше срутила върху себе си, угасвайки пожара, но навсякъде се виждаха потрошени прозорци, от които се извиваха огнени езици. Във въздуха се издигна колона от черна пепел, която бързо беше разнесена от вятъра. През бученето в главата му се долавяше воят на алармите.

Колата на Чейн се намираше между него и останките от оградата. Върху боята ѝ вече се виждаха не само следите от възрастта и случайните удари.

Отворените врати бяха останали без стъкла, а предните гуми бяха спаднали напълно.

Петрович доуцука до мястото, където лежеше сплесканата порта.

— Чейн!

От него нямаше и следа. Виждаха се напукани колони, рушащи се стени, натрошени греди, но не и Чейн.

Петрович преметна карабината през рамо и събра шепи пред устата си.

— Чейн!

Усещаше топлината от мястото, на което бе застанал. Изпод краката му се издигаше пара. Извърна се назад и забеляза рехавата

тълпа, която бе започнала да се събира на кръговото.

— Чейн!

Тогава го видя. Забеляза стъпалата му и долната половина на краката му, легнали върху предния капак на колата. Останалата част от тялото му бе вкарана насила през вдлъбнатото предно стъкло.

Петрович се приближи бавно до него. Направи му впечатление, че износените обувки на Чейн не потрепват дори конвулсивно.

— Чейн?

Длъжен беше да провери. Колкото и да не му се искаше. Хвана се за рамката на вратата, пое си дълбоко дъх и се наведе да погледне.

В първия момент не можа да осъзнае какво вижда. Главата на Чейн сякаш липсваше, но в следващия момент я забеляза, извита назад под неподвижното му, потрошено тяло, заклещена между двете предни седалки.

Петрович се изправи, дишайки учестено. Всичко се въртеше пред очите му — небето, пушекът, улицата. Наоколо тичаха хора и му крещяха непонятни неща. Той не разбираше какво му казват.

В този миг нещо привлече погледа му.

Някаква фигура, облечена изцяло в черно, се отдалечаваше към Панкрас Роуд. Пешком. Стигна до групичката зяпачи и си проправи път сред тях, а те се обърнаха след нея, размахали гневно ръце.

— Хей. — Петрович свали карабината от рамото си и я стисна в ръце. — Хей, ти!

Вкара един патрон в патронника и тръгна подир непознатия. След няколко крачки се затича; побягна и мъжът. Поне изглеждаше като мъж — висок, атлетичен, дори беше облечен като спортист, с нещо като гащеризон без развяващи се пешове. Ако беше куриер, поне щеше да носи куриерската си чанта. А ръцете на този мъж бяха празни.

Петрович ускори ход и побягна с големи скокове, опитвайки се да скъси разстоянието между тях. Мъжът веднага реагира и гоненицата бързо премина в преследване.

И двамата тичаха с всички сили. Петрович достигна групичката зяпачи и те бързо се пръснаха настрани, забелязали изражението на лицето му, голямата карабина, която държеше притисната към гърдите си, и аурата му на сляпа ярост, струяща от всяка пора на мръсната му, опушена кожа.

Внезапно мишената се появи пред очите му. Петрович рязко притисна приклада към рамото си и пръстът му конвулсивно натисна спусъка. Откатът едва не му откъсна ръката. Петрович се завъртя и падна на земята, но болката само разпали огъня в гърдите му.

Изправи се с ръмжене и отново се затича. Мъжът беше дръпнал доста напред и продължаваше да крачи бързо. Миг по-късно просто изчезна.

Петрович дотича до мястото, където го беше видял за последен път. Пътят вляво се спускаше под станцията на метрото и преминаваше в дълъг тунел с няколко ленти, разделен от редицата колони, поддържащи надземните постройки. Реши да рискува и тръгна по него. Колонадите от двете му страни осигуряваха убежище на бездомници. Когато притича покрай тях, те обърнаха глави към него, но само миг преди това всички бяха вперили поглед в малкия правоъгълник от дневна светлина, проблясващ в другия край на тунела.

За миг на светлия фон се очерта фигурата на мъжа. Той се поколеба, погледна назад и Петрович стреля отново. Този път разкрачи крака за по-добра опора и макар че прикладът го изрита силно в рамото, не помръдна от мястото си.

От асфалта пред краката на мишената му изскочиха искри, мъжът се хвана за пищяла и побягна отново. Зави надясно и се отправи на север.

Петрович го последва. Ръцете и краката му пулсираха, шинелът се ветрееше зад гърба му, а сърцето му тупкаше толкова бързо, както не бе туптяло никога. Дишането му следваше бързия ритъм — вдишване, издишване, издишване, вдишване, издишване, издишване. Опитваше се да си спомни всичко, на което го беше научила Маделин — за дължината на крачката, баланса, как да държи главата си изправена дори когато му се иска да се прегърби, дори когато му се иска да падне на колене и да зарови лице в шепите си.

И продължаваше да напредва. Беше ранил мъжа, беше напълнил краката му с остри парчета пътна настилка; дори и да не бяха успели да проникнат през кожата, все пак го бяха забавили. От друга страна, раните, драскотините и бодежите в лицето, които Петрович усещаше всеки път, когато кракът му докосваше асфалта, го караха да тича все по-бързо.



Колкото повече се отдалечаваха от мястото на експлозията, толкова повече хора се появяваха по улиците. Те гледаха към черния конус на издигащия се дим или към нещо съвсем различно, или просто се оказваха на пътя на облечения от глава до пети в черно мъж, който тичаше накуцвайки, а няколко секунди по-късно и на пътя на слабия мъж с руса коса и лице, изцапано с яркочервена кръв. Почти никой не обръщаше внимание на карабината.

Петрович видя как мъжът хвърля поглед назад и зърна широката огледална лента над очите му. Той използваше навигационна система — знаеше точно къде се намира и откъде трябва да мине. Кутията с капациите на Петрович се намираще в джоба му и непрекъснато се блъскаше в бедрото му, но той не можеше да си позволи да изгуби време, за да ги сложи.

Звукът на сирените, идващ откъм двора зад Кингс Крос, леко се промени. Те се приближаваха изотзад към него.

Мъжът, когото Петрович преследваше, знаеше това — беше хакнал комуникациите на контролния център на ИВМ. Той сви рязко вдясно и нахълта в някаква ниска и мръсна офиссграда, с натрошени стъкла на прозорците и изкъртени врати.

Петрович също влетя вътре, а зад гърба му вече проблясваха синьо-червените полицейски лампи. Във фойето цареше сумрак, лампите и кабелите бяха изтръгнати от облицовката на тавана, виждаха се скелетите на някогашните прегради, разделяли залите на малки офиси. Глупаво беше да влиза тук — лесно можеше да бъде нападнат от засада, а криенето беше още по-лесна работа.

Той вдигна карабината и огледа през мерника й потрошеното офисобзавеждане и птичите нечистотии.

Над главата му се разнесе шум. Цевта подскочи нагоре, той стреля и проби дупка в останките от висящия таван. В бетонната стена над него се оформи кратерче.

Бойците на ИВМ се намираха пред входа. Не му оставаше много време, преди да го спрат.

Нагоре по стълбите. Мъжът се беше запътил към покрива. Докато Петрович изкачваше с пъхтене стълбището, осъзна, че в това няма никакъв смисъл. На мястото на мъжа той щеше да предпочете да остане на приземния етаж. Площта беше огромна и осигуряваше добро

прикритие. Изкачвайки се нагоре, попадеше в капан. ИВМ просто трябваше да го изчака да се покаже.

Тогава, значи, имаше друга причина, друг план, освен ако мъжът не беше просто *болван*. Кое то беше напълно възможно.

Откъм стълбите се разнесе шум. Отвори се врата, проблесна слънчев лъч и вратата отново се затвори — мъжът беше стигнал до покрива, и само след няколко секунди Петрович също се озова там.

Той отвори вратата с рамо и се претърколи през глава по покрива. Тъмната фигура вече осезаемо накуцваше, но въпреки това се придвижваше достатъчно бързо, че да стигне почти до средата на сивкаво-зеленикавата плоскост.

Би могъл да стреля и да пропусне. Би могъл да го притисне до ръба на покрива, за да е в по-сигурна позиция. Петрович продължи напред.

Мъжът скочи върху парапета и полетя напред. В движенията му не се забелязваше никакво колебание, не се спря дори за миг. Петрович се блъсна в преградата и погледна надолу. Видя покрива на по-ниската сграда и тичащия по него мъж, който продължаваше да накуцва с левия крак.

Петрович реши, че това е почти на ръба на възможностите му, но, така или иначе, реши да се пробва. Пое си дълбоко дъх, задържа го и се прицели. Внезапно го обзе свирепо спокойствие.

Натисна спусъка.

И мъжът рязко отскочи встрани. Мястото, на което се бе намирал допреди миг, цъфна и във въздуха се разхвърчаха парчета изолация.

Той получаваше сателитна информация в реално време. Кое то струваше маса пари.

Разстоянието до долния покрив беше доста голямо. Мъжът беше успял да го преодолее, така че Петрович също реши да опита. Приземи се върху настилката и успя да си навехне китката при опита да се претърколи, за да смекчи удара. Изправи се и поднови монотонния си бяг. Трябваше да поддържа мишената си в движение и да не му позволява да отдъхне дори за миг.

Пред тях се появи недовършена сграда, по която като че ли не беше работено от доста дълго време. Етажите без стени и оголените греди бяха скрити под покривало от парцалив найлон.

Ако Петрович успееше да вкара плячката си вътре, връзката с небесния ѝ шпионин щеше да стане напълно безполезна.

Мъжът като че ли беше решил да улесни задачата му. Той прескочи парапета и се вкопчи в скелето, прикрепено към едната страна на строящата се сграда. Увисна на една от траверсите и започна да се плъзга надолу, като редуваше захвата на ръцете си, за да забави падането.

В мига, в който Петрович застана на ръба, мъжът се спря и се шмугна под покривалото на сградата три етажа по-долу, от другата страна на триметровата пропаст.

Петрович метна карабината през рамо, прекрачи парапета и се стегна. Ако паднеше, преди да е стигнал до скелето, щеше да умре. И по-важното беше, че мъжът щеше да се измъкне. Приклепна и се оттласна от стената.

Прелетя разстоянието с протегнати ръце. Пред погледа му прелетя първото ниво. Инерцията го отведе до долната платформа и го стовари върху дървените дъски, които бяха наредени върху скелето.

Цялата конструкция се разклати. Очевидно някой си беше присвоил парчета от приземната ѝ част. Самата сграда изглеждаше в доста добро състояние — нямаше никакви стени, никаква канализация, беше празна като автомобилен паркинг. Петрович се изправи и отново стисна в ръце карабината.

Промъкна се между подпорните стълбове и стигна до стълбището. Нямаше стъпала, само черна пропаст чак до най-долния етаж. Беше стигнал твърде далеч, за да се отказва точно сега; а и това си беше точно в негов стил — да продължи да действа, въпреки че здравият разум го призовава да спре.

Хвърли карабината на долния етаж, увисна на ръба с побелели от усилието пръсти и краката му се залюляха над пропастта. Засили се и скочи.

Падна лошо. Отново. Този път натърти гърба си от опашната кост до лопатките. Огледа се, не забеляза никого и повтори упражнението. Карабината на долния етаж. Увисване на ръба и скок. Натъртване на гърба.

Отново нищо. Мъжът беше минал през това ниво, а Петрович бе пристигнал твърде късно. Скочи на долния етаж — ударът му изкара въздуха и той остана да лежи там, опитвайки се да си поеме дъх.

От сумрака се появи сянка и накуцвайки, се затича към него. Петрович сграбчи карабината и с усилие се надигна до седнало положение.

Преди да успее да се прицели, фигурата го прескочи и пропадна в отвора на стълбището. Петрович се извърна несръчно, опитвайки се да не я изпуска от погледа си. С неуловимо движение мъжът измъкна отнякъде нож и го метна нагоре, преди да се озове в безопасност на долния етаж.

Той погледна нагоре към Петрович; носът, устата и брадичката му се белееха като блед полумесец. Петрович отвърна на погледа му, без да обръща внимание на ножа, стърчащ от гърдите му — стоманеното острие проблясваше между пластмасовата дръжка и уголемяващото се кърваво петно върху тениската му.

Може би мъжът очакваше Петрович да полети напред през отвора на стълбищната шахта и да умре — ако не още преди да се стовари на дъното ѝ, и със сигурност след това. Или може би се надяваше карабината да се изплъзне от безсилните му пръсти, а той да се свлече назад, докато животът му бавно напуска тялото.

Петрович притисна приклада към рамото си и изстреля последния патрон. Солидният куршум проби дупка в гърдния кош на мъжа и прекъсна гръбнака му. Бездушното тяло се свлече на купчинка на пода, а бетонната стена зад него се оцвети в алена шарка.

Ехото от изстрела заглъхна. Петрович беше готов да сграбчи карабината за дулото и да довърши противника си с приклада. След като разбра, че това няма да е необходимо, той остави празната карабина на пода до себе си и обхвана с пръсти дръжката на ножа.

Подръпна я леко, но усещането беше като че ли се опитва да изтръгне сърцето си, затова се отказа. Можеше да се опита да го извади, като го разклати настрани, но така щеше да разреже още повече плът. Върхът на ножа бе прерязал мускул, беше проникнал между ребрата и се бе заклецил в кевларената обвивка на импланта му.

Когато му се отвореше повече време, можеше дори да се порадва на късмета си.

Преследването приключи. Адреналинът, който беше подклаждал яростта му, постепенно се отдръпваше. Сега вече го болеше цялото

тяло — от острата болка в лицето до тъпото, вцепеняващо пулсиране на краката му. И не беше само това.

Той се изправи и залитайки като пияница, се затътри към скелето, използвайки колоните за опора.

Повечето от бойците на ИВМ все още се намираха в първата офисграда. Двама от тях бяха чули последния изстрел и колебливо се опитваха да убедят началниците си, че трябва да проведат разследване.

Петрович праметна ръка през пръчките на скелето и се овеси навън. Не беше високо, но не беше и ниско. Той уви крака около тръбата и се спусна надолу, като внимаваше да не закачи дръжката на ножа.

Първият боец на ИВМ насочи пистолета си към него, но вторият натисна ръката му надолу и посочи с пръст.

— Да. Този *мудак* реши да вкара нож в престрелката.

Внезапно го връхлетя умора, той се свлече на колене пред тях и наведе ниско глава. В прахта закапаха сълзи и кръв.

Бяха убили Хари Чейн.

## 8.

Местата им се бяха разменили. Този път Петрович седеше в чакалнята, превързан и упоен, облечен в хартиена пижама за еднократна употреба, и чакаше сянката ѝ да падне върху стъклото и вратата да се отвори.

Но той не прехвърляше зърната на броеница. Просто седеше облегнат назад, със затворени очи, осъзнал, че светът се е променил толкова много и толкова бързо, че вече нищо не зависи от самия него.

Вратата се отвори; всъщност сякаш беше блъсната от взривна вълна. Петрович знаеше кой е причината за това. Надушваше във въздуха страха и гнева ѝ.

— Идиот такъв! — Тя се залюля за миг на пръсти, колебаейки се дали да го целуне, или да го изрита през стената. Не направи нито едно от двете. Носеше чиста тениска и панталони и запрати вързопа по него с всички сила.

— Къде ти беше умът? Можеха да те убият!

Той, естествено, си беше изгубил ума. Водеше го просто сляпа ярост, желанието да си отмъсти, да накара някой да си плати.

— Да не си го направил отново, чуваш ли ме? Никога повече. Остави го на някой друг, който има капчица здрав разум в главата си, на който му се плаща да поема рискове, някой, който е обучен да преценява тези рискове и да взема рационални решения, защото ти не притежаваш нищо от изброените неща. Какво изобщо търсеше там?

В бурята от емоции, която представляваше Маделин, настъпи затишие.

Петрович отвори очи с усилие. Дясната половина на лицето му беше безчувствена — бяха му инжектирали болкоуспокоителни заради пукнатата му ябълчена кост — и лекарят го беше предупредил да не се усмихва поне месец. Поне това указание щеше да изпълни без особено затруднение.

Маделин стоеше надвесена над него, подпряла ръце на хълбоците си, изпълнена с праведен гняв, и изглеждаше наистина

величествено, облечена в сивата си униформа на ИВМ. Кожата ѝ беше по-бледа от обичайното и тя трепереше.

— Няма да мога да те предпазя, ако правиш такива неща — каза Маделин. — Няма да мога да те спася, ако не съм наблизко.

Петрович отмести дрехите си настрана и избърса слюнката, която се стичаше в ъгълчето на устата му.

— Чейн ме повика.

— И ти трябваше да отидеш. — Тя стисна гневно зъби. — Ще го убия. Къде е той?

— Не знам. Предполагам, че все още се опитват да изрежат покрива на колата, за да измъкнат навън трупа му. — Той се опита да свие рамене. — Някой успя да те изпревари.

Войнственото ѝ настроение се стопи за миг. Тя седна до него и столът изведнъж заприлича на детско столче.

— Какво?

— Той ми се обади. Каза, че разполагал с няколко парчета от американски военен робот, но искал някой да ги огледа, за да потвърди, че са оригинални. Нямахше под ръка експерт, затова приех да му помогна. — Петрович задъвка устната си, усети вкуса на антисептика и се намръщи. Болеше, но това беше приятна болка.

— Би могъл — би трябвало — да му откажеш. Не е негова работа да те моли за това.

— Когато дойдат при нас през нощта и се опитат да ни отведат там, където обикновено отвеждат хората като нас, за да се помъчат да измъкнат с изтезания всичко, което знаем, тогава ще разберем, че през цялото време е било наша работа. Само че вече ще бъде твърде късно да направим нещо по въпроса. Трябва да разбере кои са те и какви са плановете им, защото ако го направя, ще мога да ги изпратя обратно вкъщи с подвити опашки.

Тя го прегърна и отпусна ръка върху рамото му, което беше натъртено от отката на карабината. Хартиената пижама, с която бе облечен, прошумоля.

— Не му повярвах — каза той. — Не му се доверих. Може би...

— Той просто те е използвал, както обикновено. Ти дори не го харесваше.

— Да, знам. И след като вече го няма, дори не мога да му кажа какъв *пиздобол* е. — Петрович се облегна върху Маделин и отпусна

глава на гърдите ѝ. — Знаех, че нещо не е наред. На портала трябваше да има охрана. Той искаше да вървим напред, аз исках да изчакаме. Така че той направи каквото искаше, а аз останах. Стана пред очите ми, Мади.

— Можел е да изчака, също като теб.

— Можех да го накарам да изчака.

— А той слушал ли те е някога? Винаги правеше каквото си е наумил. — Тя го притисна към себе си. — Глупав човек.

— Ох — промърмори Петрович.

— Извинявай рече тя. Но не го пусна.

Двамата поседяха така известно време, всеки заслушан в тихите звуци на другия. Вратата отново се отвори и в чакалнята влезе мъж с униформа: сако, изгладена бяла риза, притегната вратовръзка, панталони, които и в буря нямаше да се измачкат. На кръста си носеше кобур с револвер, а в ръката си държеше прозрачна найлонова торбичка.

— Простете за прекъсването. Сержант Петрович, доктор Петрович?

Двамата вдигнаха погледи към него.

— Капитан Даниълс. Разузнавателен отдел. Съжалявам за загубата ви.

— Загуба? — надигна се Петрович. — А, да. И аз.

Даниълс протегна ръката си, в която държеше торбичката.

— Трябва да задържим това като доказателство, но ако искате, по-късно можем да ви го предадем.

Маделин взе торбичката и огледа ножа, който лежеше вътре.

— Къде го намерихте?

— Хирургът го извади от гърдите на съпруга ви, сержант.

Тя погледна намръщено Петрович и върна торбичката с ножа на капитана.

— Това е кабар. Американски.

— Произвеждат ги в Тайван — рече Петрович, притискайки ръка към превръзката на гърдите си. — Може да е дошъл отвсякъде.

— Не, не може — възрази тя. — Може да е изваден само от глупавия ми съпруг, който след десетина години ще замени всичките си важни органи с пластмаса и метал.



Тя се изправи, принуждавайки капитана да отстъпи назад, и сложила ръце на хълбоците, продължи да мъмри Петрович.

— Имаш ли да ми казваш още нещо? Да си изгубил някое око или крак? Да не си се сдобил с кибернетичен далак? Защото вече са заменили мозъка ти с евтин джобен калкулатор.

— Зависи — отвърна Петрович.

— От какво?

— От това какво са ти казали. — Той погледна над рамката на очилата си. — Трябва ли да го правим точно сега?

— А кога? Доколкото виждам, не се занимаваш с нещо важно в момента — освен ако не си организирал друга пресконференция, на която да ръсиш обиди.

— Може би трябва да се върна по-късно — осмели се да се обади Даниълс.

— Не, вече приключихме. Нали щеше да ми казваш всичко, Сам. Всичко.

— Добре мина — каза той. — Какво мога да направя за вас, капитане?

— Искам да ви задам няколко въпроса. Сигурен ли сте, че моментът е подходящ?

— Да. Тя е права — нямам какво друго да правя, така че можете да питате. Ще отговоря, доколкото е по силите ми. Може ли първо да ви попитам нещо?

Даниълс посочи освободеното от Маделин място и Петрович му кимна. Капитанът седна изпънат, сякаш е глътнал бастун.

— Колко съм я загазил? Ако онзи тип, когото застрелях, е просто обикновен гражданин, който обича да се облича като нинджа, значи здравата съм прецакан.

— В такъв случай — отвърна Даниълс — досега да съм ви арестувал.

— От мен се очаква да съм умен. Всички ми го повтарят. Можех да зарежа всичко. — Петрович се почеса с нокти по скалпа. — Мисля, че трябва да се извиня на някои хора.

Лицето на Даниълс потрепна.

— Няма го в базата данни на Метрозоната. Съдейки по вида му, най-вероятно е Външен.

— В такъв случай е добре, че не го застрелях в главата.

— Да. Странен ли ви се стори?

— Израснал съм на улицата. Знам как се държат хората, които са уплашени, изненадани, стреснати. Този мъж беше твърде спокоен, сякаш знаеше какво се случва, сякаш той е причината да се случи. Просто не ми се стори редно.

— Затова го подгонихте?

— И той побягна. Изглеждах като говно и носех пушка. И аз бих побягнал, ако срещна такъв, макар да ми се ще да вярвам, че бих успял да се измъкна. — Петрович се размърда върху стола. Болката беше започнала да се процежда през омайването, причинено от морфина.

— Не си ли помислихте, че трябва да стоите по-надалеч от човек, който скача от високи сгради?

— Да. Но вече беше малко късно за това. Вече се бях забъркал.

Даниълс продължаваше да седи с ръце на коленете. Той не записа нито един от отговорите на Петрович, просто ги попиваше като гъба.

— Били сте заедно с майор Чейн по негова молба, нали?

— Да. Той ми се обади. Каза, че нямал нито един техничар под ръка.

— Често ли го прави?

Не. Не, не често.

— А този път защо?

Петрович сви рамене.

— От отчаяние. Бързаше. Не можеше да чака. Затова загина при експлозията, а аз останах жив.

— Как се запознахте с майора?

Време беше да започне с лъжите. Те му идваха отвътре, напълно естествено, като дишането, и можеше да се справи дори с изискания капитан Даниълс.

— Бях свидетел в един от старите му случаи от времето, когато беше обикновеният детектив инспектор Чейн. Нищо не се получи, но започнахме да се чуваме на всеки две седмици. — Петрович побутна нагоре очилата си. — Предполагам, че просто ме е проверявал.

— Очевидно сте му направили силно впечатление — рече Даниълс.

Петрович леко се намръщи.

— Защо ми казвате това?

— Той ви е определил за най-близък роднина. — За пръв път Даниълс изгуби хладнокръвие и в гласа му прозвуча искрена изненада. — Не знаехте ли?

— Не. Не знаех. Защо старият козёл не ми е казал нищо? — Петрович огледа бинтованите си длани. — Какво означава това, че съм най-близък роднина?

— Означава, че е определил вие да получите всички неизплатени заплати и привилегии. Такива неща. От „Човешки ресурси“ ще ви го обяснят по-подробно. — Даниълс възвърна самоконтрола си. — Поне ще получите достатъчно, за да платите погребението му.

— Ха — рече безрадостно Петрович. — Ето какво е търсил, значи — оплаквачи. Разбирате ли, капитане, просто няма други. Никой освен мен няма да оплаче смъртта на Хари Чейн. Нито приятели, нито семейство. Ето до какво води животът, посветен на дразненето на хора.

Петрович се изправи и внезапният прилив на кръв към крайниците му накара цялото му тяло да изтръпне. Лицето му беше сковано, рамото му представляваше една гигантска подутина, ръцете и коленете му бяха одрани до кръв и под бинтовете му имаше само тънък слой синтетична кожа. В гърдите му имаше дупка, достигаща чак до драскотината на повърхността на сърцето му — просто поредната маркировка върху пътната карта, която представляваше гръдният му кош.

Той закрачи из помещението, опитвайки се да върне живота в тялото си.

— Знаете ли какво е искал да погледнете? — попита Даниълс.

— Вие, хора, не общувате ли помежду си?

— Разбира се, че общуваме. Просто исках да разбера дали майорът ви е казал.

— Да, каза ми.

— Повярвахте ли му?

Петрович продължаваше да изхвърля опиятите от организма си и с всяка минута се чувстваше все по-умен.

— Разбира се, че не. Тръгнах с него само за да му докажа, че разполага единствено с две моторчета за автомобилни чистачки и с огънатата антена. И изведнъж някакъв си Външен *говносос* помита половината квартал и Чейн ляга в гроба с мисълта, че е бил прав.

— Значи не сте повярвали на историята за ЦРУ?

— Не — отвърна Петрович. — А вие?

— Не мога да отговоря. Това е класифицирана информация. — Даниълс далеч не беше толкова добър в лъжите, колкото Петрович. — Освен това не забравяйте, че когато е разговарял с вас, майор Чейн е нарушил протокола.

— Да. Гроб съм.

— Благодаря ви за отделеното време, доктор Петрович. — Даниълс поправи ръкавелите си и се изправи, като не пропусна да вземе и прибория в найлонова торбичка нож. — Надявам се да ви видя отново, когато дойдете да приберете личните вещи на майор Чейн. Или, ако предпочитате, можем да ви ги изпратим по куриер.

Петрович се престори, че се замисля.

— Аз ще дойда да ги прибера. Поне това мога да направя.

Даниълс протегна ръка и Петрович предпазливо я разтърси.

— Оправяйте се по-скоро, докторе.

— Благодаря, че не ме арестувахте.

— Времената са трудни за всички ни. Да можеше всеки да има гражданско самосъзнание като вашето.

Петрович изчака да остане сам и едва тогава изсумтя презрително. Даниълс не успя да го заблуди и той се зачуди дали би успял да заблуди когото и да било. Униформата може и да оказваше влияние върху някои хора, но не и върху него; беше си имал единствено проблеми с мъже — винаги мъже! — обикалящи наперено насам-натам, сякаш са на парад.

Човекът, когото беше убил, не беше Външен. Нямаше никакъв шанс да е такъв дори и ако се пренебрегне сателитното оборудване, стелт костюмът или пък съпадението, че единствената взривена от него сграда беше същата, в която Чейн бе скрил частите на къртицата. Проблемът бяха зъбите му. Идеално подравнени и бели, проблясващи зловещо в полумрака. Нито един Външен нямаше толкова здрави зъби — както и почти никой от обитателите на Метрозоната.

Петрович беше готов да се обзаложи на солидна сума, че точно в този момент Даниълс провежда генетичен анализ, проверявайки за наличието на военни био-хакове, и че ЦРУ са главните му заподозрени за убийството на Хари Чейн.

Облече дрехите си и грабна ботушите и шинела си. Игралката му все още беше в джоба, заедно с разни други джунджурии, които

държеше там. За разлика от предишния път. Пръстите му отказваха да завържат ботушите, затова той просто натика връзките вътре.

Маделин седеше пред регистратурата и прехвърляше зърната на броеницата си, като от време на време хвърляше по едно око на телевизора. Когато Петрович се приближи до нея, тя прибра броеницата в джоба си.

— Бих ти подал ръце, за да станеш — рече той, — но се страхувам, че по-скоро те ще се извадят от ставите си.

Тя прехапа долната си устна.

— Не искам да те изгубя точно когато те намерих.

— Да. Луда работа. Не трябваше да го правя. Това, че успях да отърва кожата, не е извинение. Съжалявам.

— И повече няма да се повтори? — Тя го пронизваше с острия си поглед. Петрович си пое дъх със свистене.

— Тук вече имам малък проблем. — Той се огледа; във фоайето имаше и други хора, а онова, което искаше да изрече, не беше за публична консумация. Успя да забележи, че е изгубил първото място в новинарския цикъл — сутрешният взрив го беше избутал назад. — Какво ще кажеш да си потърсим място за хапване? Трябва да ти разкажа всичко.

## 9.

Въведоха Петрович в един кабинет, който се намираше в сграда, различна от онази, в която Чейн работеше като полицаи, с различна гледка от прозореца, но въпреки това отличителните белези на Чейн веднага си проличаваха.

В ъгъла стоеше кафеварка, заобиколена от всички джунджурии, необходими за приготвянето на кафе — мръсни чаши, мръсни лъжички, две празни пакетчета от филтърно кафе и едно, защипано с червен кламер. По пода като есенни листа се въргаляха няколко филтърчета, които се бяха изсипали от поставената на рафта кутия.

Върху всяка равна повърхност в стаята бяха струпани купчини с листови хартия, вероятно изкушавали някогашния обитател на кабинета да отвори прозореца и цялата подредба да отиде по дяволите. Класьорите бяха тъпкани с папки. Бюрото му също беше отрупано с всевъзможни неща, които в определен момент е смятал за важни.

Между мебелите и стените нямаше много място — майорът в разорената милиция беше по-малко уважаван и от полицейския инспектор.

— Е, добре — рече Петрович. — Какво да правя с всичко това?

Даниълс му подаде сглобяема кутия за документи.

— Вземете всичко полезно, което е оставил. Следващият човек, който ще заеме кабинета, сигурно ще изхвърли каквото е останало, така че най-добре приберете всичко.

Петрович се зае да сглобява кутията, като пъхаше петлето на едната стена в гнездото на съседната — и така, докато не се получи твърда конструкция. Имаше и капак, който се монтираше по същия начин и се отваряше на една страна. Даниълс се облегна на рамката на вратата, осигурявайки му достъп до прозореца, където се намираше столът на Чейн.

— Би трябвало да ви наблюдавам какво прибирате, но мисля, че мога да ви се доверя, нали?

— Разбира се — отвърна Петрович. — Иска ми се да остана известно време сам.

— Ще се върна след двайсетина минути, да видя как се справяте. — Даниълс му хвърли един последен поглед и се отдалечи с почти маршова стъпка, оставяйки вратата към коридора отворена.

Петрович погледна над очилата си, взе една поставена в рамка фотография и започна да я изучава, докато стъпките на Даниълс не заглъхнаха напълно.

Тъкмо се намери да остави снимката на мястото ѝ, когато осъзна каква е тя, какво показва. Него и Маделин — той, чувствайки се неудобно в костюм, без вратовръзка. Тя — желаеща да бъде в бяло, но след Дългата нощ в Метрозоната не шиеха скоростно сватбени рокли за двуметрови блондинки. Вместо това носеше сивкава коприна, подобна на воал, която увиха около тялото ѝ направо от топа и я прикрепиха изкусно с безопасни игли и сребърна брошка.

Самият Чейн ги беше снимал на стъпалата пред църквата, след това си беше направил труда да разпечата снимката, да я постави в рамка и да я изпрати на щастливата двойка. Очевидно беше направил копие и за себе си.

Петрович сложи снимката в кутията. Коридорът беше празен, но това не означаваше, че не го наблюдават. Той измъкна от джоба си черна палка и я включи със завъртане на единия ѝ край. Тя се обля в светлина, която бързо изчезна, като на мястото ѝ остана само тънка светеща линия.

Петрович прокара палката върху бюрото, после обиколи стаята, като внимателно сканираше всичко около себе си. Когато се приближи до вратата, светлината придоби яркочервен цвят и той надникна навън. На тавана точно над главата му беше монтирана камера, малък черен наблюдателен купол.

Той се дръпна назад и притвори вратата с крак. После отиде право при бюрото и започна да разлиства всички папки, преглеждайки съдържанието им с обиграно око. В първите няколко нямаше нищо, свързано с разследването му, затова Петрович реши, че са били оставени там от някой подчинен. Малко по-надолу в купчината намери доклада за откриването на къртицата. Той също се озова в кутията, както и следващата папка, която съдържаше само няколко напечатани листа, но беше озаглавена „Заподозрени от ЦРУ“.

Петрович прецени на око размерите на папките и извади още две, които бяха горе-долу също толкова дебели, от различни места в класъорите. Същевременно реши да прерови и крайните отделения, да види какво е скрито там.

Не знаеше какво да очаква. Бутилки, може би, но единственият алкохол, до който беше виждал да се докосва Чейн, бе просмуканото в една коркова тапа вино. Порно, но мъжът, изглежда, изобщо не се интересуваше от жени. Или мъже. Обичаше да похапва пайове, но закръглената му фигура се дължеше по-скоро на лош режим на хранене и липса на повечко движение, отколкото на непрекъснатото набиване на бисквитки.

Намери само няколко празни кутии от никотинови лепенки. Очевидно Чейн беше страдал по вредния си навик. Със същия успех би могъл да стане и монах. Поне сега вероятно щеше да е още жив.

Петрович се върна при бюрото и трите му чекмеджета. Разчисти празните химикалки и пресъхнали писалки в първото и на дъното откри три дебитни карти. По-късно щеше да ги прекара през четеца, за да разбере какви суми има в тях.

Следващото чекмедже беше пълно с най-различни носители на информация — от древните три и половина инчови дискети, през сребристите дискове и пластмасови флашки, до съвременните полупроводникови карти, върху които бяха отпечатани най-различни шарки.

Всичките се озоваха в кутията. Дори накрая да изтриеше всичките, заслужаваше си да порови в тях с надеждата да открие поне едно златно късче информация.

Когато отвори най-долното чекмедже, той откри оборудването за подслушване на Чейн, което на няколко пъти беше използвано и върху самия него. Имаше ръководства за употреба, софтуер, както и купчина от самите бръмбарчета с различни размери и форми, включително залепващите се, които Чейн толкова много харесваше. Наличен беше и детектор за откриването им.

Петрович не знаеше дали ИВМ ще му позволи да отнесе тези неща у дома си. Но си струваше да опита.

Сега идваше трудната част. Той отвори кутийката, в която държеше капачите си, и ги сложи върху очилата, а от другия джоб



извади играчката си и я отвори. Стаята не изобилстваше от информация. Поне не още.

Петрович започна да опипва плота на бюрото отдолу, после се прехвърли на чекмеджетата и накрая, след като не успя да намери никакво листче хартия, се отпусна на четири крака на пода. Лицето му потрепна нервно. Чейн не беше оставил паролата си за достъп на никое от очевидните места.

Върху бюрото също нямаше нищо — в използваните чаши имаше само утайка, а на стационарния телефон беше залепено единствено листче с номера.

Петрович се наруга, скочи към полупълната кутия, измъкна снимката от сватбата и изчопли с нокът задния капак. Но и тук нямаше нищо.

Все тая. Задачата му се бе превърнала от трудна в много трудна, но той беше подготвен и за това. С помощта на уредчето си успя да влезе в компютъра на ИВМ — не в публичния интерфейс на организацията, а в програмния код, отговарящ за точките на достъп — и същевременно изстреля тайното си оръжие.

На екрана се изписа: *Моши моши.*

Уредчето беше достатъчно умно, за да разбере какво иска Петрович. Естествено, че беше. Достатъчно бе да му посочи точката за достъп, която искаше да хакне, и то веднага намери решението в базата си данни. В случая нямаше нужда от финес, а от бързина. Две секунди по-късно Петрович вече беше вътре.

Капаците му се активираха и върху шкафовете с чекмеджетата се появиха идентификационни табели — уникални поредици от цифри, които бяха прикрепени към всяко досие. Двете папки, които беше прибрал в кутията, разкриха обозначенията си, но вместо напълно да ги изтрие от архива, той размени етикетите им с етикетите на две други досиета. Тях вече ги изтри и пусна агента си из компютъра на ИВМ, за да заличи всички споменавания на предишните обозначения.

Не беше идеалният вариант, но щеше да им отнеме поне шест месеца усърдна работа, докато разберат какво всъщност се беше случило. Това беше всичко; следваше връщане през хакнатата точка и заличаване на потребителската сесия от паметта, преди да затвори вратата зад гърба си.

Оставаше му само да изнесе хартиените досиета от сградата. Нямахше да му представлява трудност да се отърве от преподавателите, вградени в картонените папки. Трябваше просто да ги откъсне и да накисне хартиените квадратчета в чаша студено кафе, за да ги размекне достатъчно, че да може да разлепи картона на две, и така да разглови миниатюрната отпечатана верига. Колкото до самите преподаватели, които бяха с размера на оризово зърно, Петрович просто ги изсипа върху перваза на прозореца и ги размаза със стъкленото преспание.

Чейн разполагаше и с ножици. Петрович извади навън един от джобовете на шинела си, разряза конеца на дъното му и напъха джоба обратно. Нави всяко едно от досиетата на руло и ги напъха вътре, след което внимателно ги разгъна така, че да се разположат по дължина в подплатата на шинела, подпрени в подгъва му.

Свали капациите от очилата си, прибра ги в кутийката им, после затвори играчката и я пъхна в другия си джоб. Затвори капака на кутията и го залепи с тиксо, което взе от купчината канцеларски принадлежности на Чейн. Сложи отгоре самотното и тъжно стайно растение — някакъв вид юка, която заради размера на саксията си беше останала джужде — и то разстла кафявите си листа върху кутията.

Петрович бе намерил онова, за което беше дошъл, и времето, което му оставаше, му дойде като бонус. Той реши да си направи още едно кафе и изми двете чаши. Нямахше нито мляко, нито захар — само горещата, силна, гъста като масло течност. Кафеварката се закашля, започна да плюе течност, докато накрая водата свърши. Петрович си наля кафе в чашата, върна се до стола на Чейн и се настани в него с вдигнати върху бюрото крака.

Затвори очи и засънува: видя море, бели вълни, разбиващи се в тесния плаж, покрит с жълт пясък; брегова линия, очертана от натрупани кафяви водорасли и обезцветени от водата парчета дърво. Имаше също зелена трева и розови цветя, танцуващи на вятъра, и обрасла с гъсти тъмнозелени дървета суша. Между морето и гората се издигаше купол от прозрачен кристал, отразяващ облаците в ясносиньото небе. Под купола се виждаха постройки, сгради в сградата, а над него кръжеше и се надпреварваше с чайките безкрил летателен апарат.

Той беше там. И беше остарял.

— Доктор Петрович?

Петрович се сепна, поемайки си рязко дъх. Кафето, което държеше в скута си, се разклати, преля през ръба на чашата и се разсипа по краката му.

— *Ёбаний стос!* — извика той, заряза чашата на бюрото и затанцува из стаята, потупвайки се по попарените бедра. Резките му движения накараха раните от предишния ден да се обадят. Лицето му се изкриви от болка и той доуцука обратно до стола на Чейн.

— Простете — рече Даниълс. Той едва успяваше да сдържи усмивката си. — Взехте ли всичко, което искахте?

Петрович се поколеба за миг, преди да отговори.

— Да. Направих си кафе.

— Видях.

— Искате ли? Поне още е горещо.

— Да, видях и това. Добре, сипете ми.

Даниълс седна на ръба на бюрото, докато Петрович наливаше тъмната димяща течност в другата чаша.

— Нямаше много неща — каза Петрович. — Нищо, което да ми напомня за него. Никакви снимки, негови, на семейството му, на местата, които е посещавал, нищо със сантиментална стойност. Само разни дреболии.

— С изключение на сватбената ви снимка. — Даниълс взе чашата от Петрович. — Може да намерите нещо в апартамента му.

— Неговия... апартамент. — Петрович седна отново и отпи от кафето, което бе останало в чашата, след като се беше залял. Мисълта, че Чейн може да е живял някъде — че изобщо е напуснал кабинета си, — му се стори странна и обезпокоителна. — Не намерих ключове.

Даниълс бръкна в джоба си и извади найлонова торбичка за запечатване на улики. Вътре лежаха два ключа, свързани с обикновена стоманена халка. Плъзна ги по бюрото към Петрович и попита:

— Искате ли адреса?

— Да. — Той взе подадения му лист хартия и погледна към торбичката. Вътре имаше старомоден месингов ключ с езиче и обикновено парче метал за магнитна ключалка. Той ги взе в шепата си и стисна юмрука си толкова силно, че острите им ръбове се забиха в наранената му длан.

— Доктор Петрович, мога ли да ви попитам нещо, което изобщо не е свързано със случая?

— Разбира се.

— Вашите изследвания — докъде ще ни отведат?

Петрович пусна ключовете в скута си и отново взе чашата с кафе.

— Съзнавате ли, че вие сте първият човек, който ми задава този въпрос?

— Не дадохте ли вчера пресконференция?

— Тягостно, нали? Вече никой не се интересува от познанието. Може и да съм изобретил нещо, което да разплита самата тъкан на пространство-времето, и някой мудака ще каже, че това е отегчително.

Даниълс го погледна над ръба на чашата.

— А изобретили ли сте го?

Петрович побутна очилата си нагоре.

— Трудно е да се каже. Аз... вижте какво, уравненията на Еканоби-Петрович се опитват да обяснят как функционира вселената. Това, че успех да покаже, че сме способни да променяме местното гравитационно поле на един предмет, е пътепоказател, ала всъщност разполагаме само с едно от решенията на изключително сложна функция, която би могла да има — и ще има — многобройни приложения.

— Но вие работите върху останалите.

— Ще започна да работя, ала от понеделник сутринта не съм пипвал нищо. Ще се върна към работата си, когато ситуацията престане да е такъв *пиздец*. Но аз не отговорих на въпроса ви. Когато работите с това... нещо — Пиф го определи като един вид скулптура, — започвате да осъзнавате какво ще стане, когато махнете целия камък, от който нямате нужда. Убеден съм, че мога да създам работещ космически двигател, който не само ще ни отведе до други планети, но и до други звезди. Освен това във всеки атом се крие енергия, огромно количество. А ние можем да се сдобием с нея само ако се завърнем към ядрения синтез, който след Армагедон изпадна в немилост. — Той повдигна глава и сви рамене. — Ако разполагам с десетина години и никой не се опитва да ме убие, ще го направя.

Даниълс не отвърна нищо. Само примигна и си допи кафето, опитвайки се да преглътне заедно с него и новата информация.

Петрович остави чашата си на бюрото и вдигна картонената кутия. Поставеното върху нея растение се поклати и пусна на пода едно дълго, сбръчкано листо.

— Достатъчно време ви изгубих. По-добре ме заведете до изхода.

Двамата се спуснаха заедно с асансьора — Петрович го направи с неохота — и се озоваха във фойето, което беше пълно с влизаци и излизаци изискано облечени политици и администратори и още поизискано изглеждащи офицери на ИВМ, издокарани в сивите си униформи.

Петрович се чудеше как ли се е чувствал Чейн, когато е идвал тук всяка сутрин и първо е заставал пред скенера за ретината. Дали се е чудил как е стигнал дотук, или просто го е приел като своята житейска орис?

Маделин беше права. Той не харесваше Чейн. Но познаваше толкова малко хора, че усещаше болезнено загубата на дори един от тях.

— Как ще се приберете у дома? — попита Даниълс. — Мога да уредя някой да ви откара.

— Няма проблем — отвърна Петрович. — Ще ме вземат.

— Късмет — каза Даниълс, — във всичко.

— Да. — Метрозоната се разпаднаше, с ИВМ или без тях. Единственото, което им оставаше, беше късметът. — И на вас.

Той излезе през въртящата се врата, мина покрай охраната и излезе на улицата. До тротоара спря една голяма кола и без да забавя крачка, Петрович отвори задната врата и хвърли кутията на седалката. Саксията с юка се разклати. Докато седнаше, той я хвана да не падне, след което се обърна и затвори вратата. Колата вече беше потеглила.

— Взех ли го? — попита Григорий.

— Взех каквото имаше. Може да не е достатъчно, но все е нещо.

## 10.

Откакто звездата на Ошикора изгоря за една нощ, Марченко тихомълком успя да си възвърне позициите. Край на живота в *домиките* — украинецът вече разполагаше със светли, топли офиси и секретарки в стил „СССР“, облечени в строги костюми и чорапогащи с ръбове.

Една от тях отвори вратата на Петрович и го покани вътре. Парфюмът ѝ му подежда толкова разсейващо, че не забеляза слабата Валентина, която тихо седеше в ъгъла на стаята.

Марченко се извърна от прозореца и червената петолъчка, забодена на ревера му, проблесна под лъчите на ниското зимно слънце.

— А, момчето ми, радвам се да те видя.

— Да. С изненада установявам, че чувствата ни са взаимни. — Петрович му подаде растението в саксия, което носеше. — Подарък от Хари Чейн.

— Доста е посърнало. Почти като теб. Доста си, както се казва, ошмулен? — Той хвана саксията с дебелите си пръсти и се замисли за предишния ѝ собственик. — Лоша работа, навсякъде лоша работа.

Зад Петрович се появи Григорий, който носеше картонената кутия. Остави я на тъмното дървено бюро на Марченко; поне някои неща си оставаха същите.

— Благодаря ти, Олга — каза Марченко на чакащата секретарка. — Погрижи се никой да не ни безпокои.

Тя се обърна и се отдалечи, потропвайки с високите си токчета, а вратата се затвори тихо зад гърба ѝ.

— Олга? — попита Петрович.

— Не е истинското ѝ име, но е добро съветско име. Те всичките са Олга, *да*? — Той се изкиска, но Петрович не беше в настроение за смях. — Познаваш ли Тина?

— Да. Последния път, когато я видях, взривяваше разни неща.

— Много е умна. Тя ще ни помогне да огледаме онова, с което разполагаме.

Устните на Валентина се разтеглиха за миг в иронична усмивка.

— Другарят Марченко ми каза, че имате проблеми с американците.

Петрович разкъса тиксото, което залепяше капака на кутията.

— Те убиха Чейн. Едва не убиха и мен. Искан ми се да съм няколко крачки пред тях, когато решат да ме подгонят отново.

— И вероятността това да се случи е голяма? — попита тя.

— Да. Много. — Той извади досието за къртицата и ѝ го показа. — Освен ако не са глупави по рождение, разбира се.

— Тази възможност не е изключена — каза Марченко. — Реконструкцията ги направи малко такива, нали се сещаш. — Той се почука с пръст по слепоочието.

— Компенсират липсата на интелигентност с огромни количества силни експлозиви. — Петрович извади другата папка, отвори я и се зачете в събраната информация. Списък с кодови имена, копие от записка до директора на ЦРУ от някой, чието име представляваше поредица от х-ове, лист хартия, върху който бяха нахвърляни параметрите на някаква мисия, която те бяха нарекли в типичния си абсурдно префърцунен стил „Операция Черно небе“.

— Та какво, значи, искат *американские*? — прогърмя гласът на Марченко.

Петрович вдигна глава от листа хартия, върху който с червени букви беше отпечатано: „Ултрасвръхсекретно“.

— В следния ред: да разберат какво, *чёрт*, се е случило по време на Дългата нощ, да преценят дали представлява заплахата за САЩ и след това да я неутрализират. Без да се съобразяват с щетите.

— Хм. — Марченко приглади мустака си. — Явно още не сме разговаряли за всичко.

— Не — натърти Петрович.

— Ти искаш от мен да ти помогна с хора и оборудване. Мисля, че трябва да ми кажеш защо.

— Аз... — Петрович се огледа, търсейки свободен стол. С изключение на онзи, в който седеше Валентина, и един зад бюрото, други нямаше. — Ако узнаеш защо, те ще те убият.

— Рискът си е за мен, нали? — Марченко застана смущаващо близо до него; дъхът му беше остър и ухаеше на ментов освежител за

уста. — Стига, Петрович. Направи услуга на стария си приятел — кой беше Новият джихад на машините?

— Ако това е цената за помощта ти, значи, искаш твърде много. — Петрович затвори папката и погледна към Марченко, чийто поглед помръкна. — Ще се наложи да ми се довериш.

— Доверието е нещо двупосочно, момче. — Марченко погледна през рамото на Петрович към Григорий, който се изтегли назад и застана до двукрилата врата на офиса.

— Освен това те наистина ще те убият.

— Чейн знаеше ли?

— Да. За теб може да е съвпадение това, че той загина в експлозията, която унищожи останките на къртицата. За мен не е. Ти може да нямаш високо мнение за американците. Не и аз. Ти дори може да вярваш, че те използвам, за да се отърва от неприятностите, и че смъртта ти не означава нищо за мен.

— А нима не е така? — Тази мисъл, изглежда, развесели Марченко.

— Да речем, че през последните няколко дни бях принуден да пренаредя приоритетите си.

Марченко изсумтя и се запъти обратно към бюрото си.

— Ще ми разкажеш, Петрович. Рано или късно.

— Споразумяхме се.

— Да, да. Лесно ти е да го кажеш. Григорий? Донеси ни кафе. Тина? Ти какво мислиш?

Валентина, която мълчеше по време на малкия им сблъсък, заговори:

— Със сигурност ИВМ е обезвредила американска къртица в Епинг Форест. Макар да не е ясно точно кой е управлявал машината, американците пазят ревниво технологията си. Не я споделят с никого и така няма опасност да попадне в грешните ръце. Къртицата им би убила с лекота всеки Външен, който се натъкне на нея — което би ги научило да стоят далеч от нея.

Марченко седна в стола си и се облегна назад. Сталин гледаше от стената към венеца му от оредяваща коса.

— Какво ще спечелят американците от присъствието си във Външната зона? — Въпросът беше предназначен за Петрович.

— Не знам.



— Помисли си за причините — рече меко Марченко. — Използвай големия си мозък.

— Добре. — Петрович вдигна поглед към тавана, опитвайки се да намери вдъхновение. — Имали са склад, който първоначално не се е намирал във Външната зона, но преместването на фронта ги е заварило неподготвени. Или пък са се възползвали от това, че Външната зона е извън обсега на ИВМ и там, общо взето, могат да правят каквото си искат. И разбира се, когато Външната зона ни нападне изненадващо, те могат да действат колкото си искат бързо и мръсно и никой няма да разбере нищо.

— Тогава ние трябва да действаме още по-бързо — рече Валентина. — Да идентифицираме агентите им и да ги неутрализираме. Ти постави добро начало.

— Ако можех да мисля по-ясно, щях да се прицеля в ръката или крака му. Жив щеше да струва колкото теглото си в злато. А сега не могат дори да използват органите му.

— Той нямаше да позволи да го заловят жив. Ти си се справил добре. — Тя погледна одобрително Петрович.

— Да. Щом казваш.

— Всички смятаме така — рече Марченко. — Само че тук нещо не е наред, нали? Представи си, че си човек от Съюза, да? Важна клечка в органите за сигурност. ЦРУ са те налазили като хлебарки. Какво ще направиш? Аз бих направил чистка. Отървавам се от враговете, все едно пускам водата в тоалетната. Вдигам голям шум. Публични процеси. Публични екзекуции. А ние какво имаме? — Той се наведе над бюрото си и прошепна: — Нищо.

Петрович потупа с ръка по джобовете си. Ключовете от входната врата на Чейн. Той ги извади и се загледа в лъчите светлина, танцуващи върху матовия метал.

— Там е работата, че той никога не е бил човек от Съюза. Получавал е информация, но не я е споделял с никого. Просто я е пазил за себе си, плетял е паяжина и е стоял в средата ѝ. — Той погледна към Григорий, който тъкмо влизаше в стаята. — Знаем с какво се занимаваше в свободното си време.

— Тогава какво чакате? — изрева Марченко. — Отивайте. Отивайте! Те все още са на крачка пред нас.

Петрович подхвърли връзката ключове във въздуха и отново ги улови. Валентина вече стоеше до вратата, стиснала куфарче в ръка. Григорий ги пусна да излязат и ги поведе през приемната. Едната от Олгите се приближаваше, носейки поднос с малки порцеланови чашки кафе, и на тримата им се наложи да я заобиколят.

Григорий махна с ръка към асансьорите.

— Трябва ли? — попита Петрович.

— Да не предпочиташ да слезеш по стълбите?

— Да. Ако не представлява проблем.

Григорий отвори вратата и те се озоваха на студените стълбища. Валентина вървеше след Петрович.

— Какво има? — попита тя.

Петрович се извърна към вратата, която се затвори с щракване.

— Искаш да поговорим, без някой да ни чуе?

— Не, просто не обичам асансьорите.

— Кулата Ошикора?

— Да. — Стъпките им отекваха глухо върху голия бетон. — Понякога нощем се събуждам с писъци.

— След като така и така сме тук — рече Григорий, — искам да ти кажа да не криеш информация от Марченко. Знаеш го какъв е. За секунди смелостта ти може да се превърне в глупост.

— Благодаря — изсумтя Петрович. Въртна се на площадката между етажите и гумените му подметки изскърцаха. — Знам какво правя. Поне на този етап.

— Рано или късно ще ми кажеш. Независимо дали по собствено желание, или защото ще си принуден. Разбираш ли ме?

— Разбирам. Наистина. Но... — Той се спря. Валентина едва не се сблъска с него, а Григорий стигна до средата на следващия пасаж от стъпала, преди да се усети, че върви сам. Върна се бавно назад, плъзгайки ръката си по парапета.

— Искаш да ми кажеш нещо?

Петрович отвори уста да заговори, но Григорий му даде знак да замълчи.

— Не забравяй, че все още работя за Марченко. Той е моят шеф. Аз съм му верен.

— Да. Просто исках да попитам дали някой от вас е чел Толкин?

— Какво? — попита Григорий, но Валентина кимна с глава.

Петрович се вторачи в нея.

— Аз притежавам Единствения пръстен — каза той.

Тя се взря в него с ококорени очи.

— Вярваш ли достатъчно на Марченко, за да му позволиш да го притежава?

— Не — изплъзна се от устните ѝ.

— Ако някога бъда принуден да му разкажа, убий ме. — Петрович погледна към Григорий над рамките на очилата си. — Това се отнася и за теб.

Мъжът беше объркан.

— Притежаваш нещо мощно? Оръжие?

— Мощно — да. Оръжие? Само ако решиш да го използваш като такова. А ти знаеш много добре, че Марченко ще го използва. — Той погледна часовника си. — Вижте, по-добре да побързаме.

Григорий не помръдна от мястото си.

— Това оръжие — него ли търсят американците?

— То не е... Да, макар че никога няма да го намерят.

Григорий сграбчи Петрович за ръката.

— То ли причини Дългата нощ?

Петрович се извърна настрани.

— Не ме карай да ти разкривам повече информация. Ще се превърнеш в поредната им мишена.

Григорий отдръпна ръката си.

— Това изобщо не ме радва. Не можеш ли просто да се отървеш от него? — Той пхна ръце в джобовете си и Петрович веднага се досети, че е стиснал пистолета си.

Затова реши той да води. Заобиколи украинеца и тръгна надолу по стълбището. Когато се убеди, че останалите го следват, извика през рамо:

— Мога да го унищожа. Но няма да го направя.

Григорий и Валентина забързаха след него и когато стигнаха до приземния етаж, застанаха от двете му страни.

— Защо не?

— Защото никой няма да ми повярва, че съм го направил. — Петрович бутна с рамо вратата. — Мога да го направя още сега и вие няма да ми повярвате. Още по-малко пък американците.

Фоайето беше боядисано в сиво и бяло, цялото в извити стени и светлина. Имаше портиери и охрана, а някакъв куриер прекарваше пакет през портативен скенер.

— Знаят ли, че е в теб? — попита Валентина, докато вървяха към изхода.

— Не. Но предполагам, че ще се досетят.

— Тогава ще те убият — заключи тя.

— Ще се опитат.

Вратата към улицата се плъзна със съскане встрани. Колата на Григорий беше паркирана с двете колела върху тротоара и Петрович отвори задната врата.

Григорий се настани зад волана и притисна пръст към детектора за отпечатащици, за да запали двигателя. Валентина остави куфарчето на пода пред седалката. Двамата с Петрович доближиха глави пред вратата.

— Не ми изглеждаш особено разтревожен — каза тя. — Имаш ли план?

— Още не. Знам какъв трябва да е в общи линии. Знам какво трябва да направя. — Пръстите му се вкопчиха в студения боядисан метал. — Знам и колко време ще ми трябва, за да го задействам.

— Мислиш ли... — каза тя, но млъкна и се огледа; край тях преминаха двама пешеходци и друга кола, стара и очукана. — Мислиш ли, че ще проработи?

Ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Да. Ще проработи.

Очите ѝ бяха пронизващо сини като неговите, а скулите ѝ бяха като изсечени, но в този момент изглеждаше изключително уязвима.

— Ако мога да помогна, ще го направя. По какъвто и да е начин. Врубаться?

— Хей — извика Григорий, — качвайте се.

— Добре — отвърна Петрович.

Валентина се качи отзад, а Петрович изтича от другата страна и се настани на пасажерската седалка. Григорий го погледна намръщено.

— Какво? — попита Петрович.

Шофьорът поклати глава.

— Няма значение. Къде отиваме? — Той включи сателитния навигатор и допря пръст до екрана му.

Петрович бръкна в джоба си и извади листчето, което му беше дал Даниълс. За пръв път го разгъна и прочете написаното:  
— Финсбъри Парк. Севън Систърс Роуд.

## 11.

Чейн живееше — беше живял, минало време — в апартамент в една извънградска къща, който гледаше към улицата. Единият от ключовете на халката отваряше вратата към централното стълбище и те тръгнаха нагоре към първия етаж.

В протичащата с променлив успех сенчеста война срещу Външните Финсбъри Парк се намираше зад фронтвата линия, но не чак толкова далеч, че да е безопасен. Стрелбата, която от време на време се чуваше от север, непрекъснато напомняше за това. Повечето от местните жители вече се бяха изнесли навътре във Вътрешната зона или просто бяха напуснали града. Сред редицата магазини със спуснати кепенци или заключени решетки се виждаха само два работещи. Истинска загадка беше кой пазаруваше в тях.

Мястото въобще не се хареса на Петрович.

— По-добре да не стоим тук повече, отколкото се налага — рече той, докато оглеждаше безличната повърхност на двукрилата врата, водеща към коридора.

— Нервен ли си? — попита Григорий. Той държеше автомата пред гърдите си, не че тук имаше някой, който да види това.

— Като че ли непрекъснато съм в такова състояние.

— Поне няма опасност сърцето ти да спре. Вече не.

— Така е. То ще продължи да изпомпва кръв през раната, която е причинила смъртта ми, дълго време, след като всъщност съм умрял. — Той приближи магнитния ключ към вградения в касата на вратата детектор, но Валентина го спря.

— Не — каза тя.

— Не ли?

— Не. — Тя остави металното си куфарче на пода и щракна закопчалките му. Скобите отскочиха и тя повдигна капака. Пренебрегна всички експлозивни, проводници и детонатори, които бяха подредени вътре, и извади един нееластичен черен кабел.

— Тина — рече Григорий, — Петрович е прав: нямаме време за това.

— Какво? Ти ли искаш да отвориш вратата? — Тя погледна над ръба на капака. — Петрович, дай му ключа.

Григорий го взе от ръката на Петрович и пробва два пъти да поднесе металното правоъгълниче пред сензора. И двата опита се оказаха неуспешни.

— Какво знаеш, което не ми е известно?

— Доста неща — отвърна Валентина. Тя прикрепи малък екран към оптичния кабел и го включи. Появи се картина на стиропорената кутия, която лежеше в куфара ѝ. Образът беше увеличен дотолкова, че можеше да се различи всяка отделна сивкава шупла. — Но помисли за миг. Чейн е мъртъв и може би само по случайност.

— А ако са искали да се подсигурят? — каза Петрович и допря длан до стената, отделяща го от апартамента на Хари Чейн. Изобщо не му се струваше бомбоустойчива. Той взе ключа и го пусна в джоба си.

Валентина плъзна края на оптичния кабел под вратата. Екранът потъмня и си остана такъв, докато тя не промени настройките на нощно виждане.

Появи се картина: въпреки смущенията в сигнала можеха да се различат рафтове, които покриваха стените от пода до тавана и стигаха от ъгъла до вратата.

— Почакай малко — каза тя, докато манипулираше края на кабела. — Не ме припирай.

Камерата се плъзна по рафтовете, натъпкани с папки. Яркия правоъгълник очевидно беше прозорец, закрит от дръпнати завеси — въпреки това светлината проникваше през тях и придаваше очертания на предметите в стаята.

— Какво беше това? — Петрович застана на четири крака до Валентина и се опита да се ориентира в разположението на мебелировката. — Там, в средата на стаята.

Тя дръпна кабела назад и го пренасочи. Наистина имаше нещо — ъгловато, тънко, издигнато над пода.

— Маса? — Тя наведе леко главата си встрани. — Музикална уредба?

— Твърде е... голямо.

Нетърпението на Григорий нарастваше.

— Ако вие не отворите вратата, аз ще го направя.

— Вече се опита — отвърна Валентина. — Не успя. Така че ме остави да си свърша работата. — Тя превключи на инфрачервени лъчи и екранът се промени, предавайки новите данни. Подът и стената бяха сини, студени. Но предметът в средата на стаята беше още по-студен — пирамида със скелетна структура, която сияеше в наситено пурпурно с изключение на нажежената до бяло точка, намираща се на върха ѝ, на височината на гърдите на човек.

— Това е трипод. Камера? — Петрович заби мазния си показалец в пластичната повърхност на екрана. — Но това е доста странно. Някакъв източник на топлина.

— Инфрачервена светлина. — Тя застопори образа и измъкна кабела изпод вратата. — Може да е част от алармената система на Чейн. Идвал ли си тук досега?

— Не. Просто смятах, че живее в офиса си. — Петрович се взря в образа с присвити очи. — Какво ли е това нещо?

Григорий въздъхна и почеса едната си длан.

— Той е мъртъв, не са му останали никакви съседи, а вие се притеснявате за някаква си аларма, която никой няма да чуе. Дай ми ключа.

Петрович погледна към Валентина.

— Ако зависеше от мен — рече тя, — щях да кажа не. Но очевидно при нас е демокрация.

— Затова ми дай ключа — настоя Григорий.

— Няма нужда да доказваш колко голяма *пыса* имаш. — Петрович отново извади връзката ключове и Григорий ги грабна от ръцете му. — Искаш да отвориш вратата, без да знаеш какво се крие зад нея?

— Съвсем си се размекнал, Петрович. И сигурно новата ти жена е виновна за това. — Той приближи ключа до сензора и ключалката звучно изщрака. — *Пизда*.

Валентина направи две бързи крачки към Петрович, обгърна го с тънките си ръце и продължи да върви напред, избутвайки го към преградната стена. Григорий отвори вратата с бутване и бе посрещнат от пронизителния вой на сервомотори.

Във вътрешността на стаята проблеснаха светлинки, придружавани от гръмотевичния рев на автоматична стрелба.



Григорий заподскача така, сякаш се бе озовал на нагорещена плоча, а мазилката на стената зад гърба му се покри с дупки.

Той се стовари по гръб с разкъсани сухожилия и разпиляно тяло.

Валентина продължаваше да притиска Петрович към стената.

— Не мърдай. Не отивай при него. С нищо не можеш да му помогнеш.

Стрелбата спря и през вратата се изниза тънка струйка дим.

— *Чёрт*. — Петрович не знаеше къде да си дене ръцете. За миг го обзе паника. Той сграбчи Валентина през кръста и я отмести от себе си.

Не тръгна направо към вратата, а се просна на пода и запълзя по корем. Отсрещната стена беше цялата надупчена, като на места дори се виждаше съседното помещение. Очевидно монтираното в стаята оръжие беше напълно способно да го улучи дори през тухлена стена, стига да успееше да го види.

Григорий определено беше мъртъв. Халката с ключовете висеше на палеца му, но ръката му, извита под главата, беше все още в обсега на онова, което се криеше в стаята и чакаше. Стълбището също беше в обсега му.

От стаята продължаваха да излизат остри и горещи барутни газове. Валентина застана зад Петрович, оправяйки якето си.

— Идиот — каза тя. — Да не би да имаше резервен живот, че да си позволява с такава лекота да захвърли този.

Петрович отстъпи назад и седна с кръстосани крака на земята.

— Стационарно оръдие? Защо, *на хуй*, му е притрябвало на Чейн такава нещo?

— За да си защити информацията? Сигурно е имал начин да го деактивира. ИВМ не ти ли даде още нещo, освен ключовете?

— Не. Само тях. — Внезапно Петрович усети как го облива студена пот. Можеше да е той. Ако тя не го бе спряла първия път, ако беше приел предизвикателството на Григорий, щеше да се озове под унищожителния огън на оръдието. — При първия удобен случай ще сритам Чейн в *яйца*.

— Трябва ли да ти напомням, че имаме по-належащи проблеми?

— Не. — Петрович побутна очилата си нагоре и погледна към стълбището. — Каква е скоростта на реагиране на това нещo? Ще можем ли да се придвижим по-бързо, отколкото би могло да ни засече?

Валентина му подхвърли една кибритена кутийка.

— Защо не опиташ сам?

Той вдигна кутийката от скута си и извади една клечка. С треперещи пръсти драсна с червената главичка върху грапавата лента.

Кибритената клечка пламна. Петрович я задържа за секунда, за да се убеди, че се е распалила, след което я хвърли във въздуха. Клечката полетя в дъга и миг по-късно изчезна, превърната в прах от куршума.

— Добре — каза той. — План Б.

— Който е?

— Дай ми една секунда. — Петрович се огледа за някакви подръчни материали. Подът беше покрит с обикновени дървени дъски, прозорци имаше само на междуетажията, дори вратата на съседния апартамент се намираще в обхвата на автоматичното оръжие в апартамента на Чейн.

От другата страна на вратата се намираще отвореното куфарче на Валентина.

— Да. Можем да се справим. — Той изпъна краката си и започна да си развързва ботушите. После лека-полека изниза връзките през дупчиците.

Валентина го наблюдаваше как ги връзва една за друга, за да получи единична по-дълга връв.

— Какво друго ти трябва?

— Някакво изкривено парче метал, за да си направя кукичка. — Джобовите му бяха пълни с всякакви джунджурии, но нито една от тях нямаше да свърши работа.

Тя имаше тежък боен нож, който можеше и да свърши работа. Петрович го завърза с връвчицата по средата, точно под дръжката, и го хвърли.

Ножът падна в куфарчето, но когато той започна лекичко да дърпа връвта, се измъкна навън и се претърколи по пода.

Сервомоторите на оръжието изскърцаха и Петрович стисна зъби, подготвяйки се за неизбежния изстрел.

Такъв не последва и той бързо издърпа ножа обратно.

После опита отново, като внимаваше ръката му да не се подава извън стената. Мерникът му беше добър, но в куфарчето просто нямаше нищо, за което да се заклеши ножът.

— Така няма да стане — каза той, докато се приготвяше за третия опит.

— С това може и да се получи.

С едната си ръка тя придържаше ризата си на гърдите, а с другата му подаваше сутиена си.

— Аз... не разбирам.

— Банелите.

Петрович примигна и взе бялото сатенено бельо от ръката ѝ. Топлината му го накара да се изчерви. Валентина се извърна настрана, за да се закопчее, а той използва ножа ѝ, за да разреже подсиления шев.

Закриви като кука единия край на извитата метална тел, а в другия оформи ухо, използвайки върха на ножа като опора. Когато отново вдигна глава, Валентина вече се беше облякла.

— Благодаря — рече той.

— Така помагаш и на мен — отвърна тя. Когато Петрович ѝ подаде останките от сутиена, тя просто махна с ръка. — Ще оцелея и без него. Дори и да се наложи да тичам.

Извитият навътре връх на куката се закачи в меката дунапренова вътрешност на куфарчето още от първия опит. Едно леко подръпване го накара да се забие още по-навътре, докато не закачи металната му външност.

Петрович бавно започна да го придърпва към себе си.

— Колко от нещата вътре ще се взривят, ако бъде улучен от някой и друг куршум?

— Достатъчно, за да не ти се наложи да се притесняваш колко са сериозни раните ти.

— Да. Ясно. Ще отстъпиш ли назад?

— Няма значение — отвърна тя. — Все тая къде ще застана.

Отне му пет минути да прекара куфарчето покрай отворената врата. Воят на сервомоторите веднага го предупреждаваше кога е започнал да дърпа прекалено силно.

— *Ёбаный стос*. — Петрович раздвижи пръстите си и всичките изпукаха, с изключение на изкуствения.

Валентина откачи кукичката от куфарчето и развърза връзките за обувки на Петрович. Подаде му ги и той се захвана с трудоемката задача отново да ги наниже през десетината дупки на всеки ботуш.

— Искаш ли да взривя оръдието? — Тя си избра едно малко блокче пластичен експлозив.

— Какво имаш предвид — просто хвърляме бомбата вътре и се надяваме? Можеш ли да го унищожиш, без да подпалваш сградата, като се има предвид, че стаята е пълна с хартия?

— Не.

— В такъв случай — каза той, посочвайки към пода — защо не слезем на долния етаж? Ще се върнем с подходящата железария и няма да съсипем картотеката на Чейн.

Тя потропа с тоčke по дървените дъски на пода.

— Материалът не е добър за работа. Треските са непредсказуеми.

— Можеш ли да насочиш взрива надолу?

Валентина се разходи по пода, проверявайки различните места с леки подскоци.

— Тук — каза тя, заставайки в най-отдалечения ъгъл. — Доста по-твърдо е, по-вероятно е да се счупи, а не да се огъне. — После се върна за пластичния експлозив, който бе разточила във формата на дълъг, тънък червей.

Имаше цвета на марципан. Миришеше на масло.

— Няма да е много красиво. — Тя натъпка експлозива в един от процепите между дъските и бодна детонатора в стърчащия край. После опъна проводници до мястото, където Петрович довършваше нанизването на връзките си. — Трябва ми нещо, което да контролира експлозията и да я насочи в желаната от мен посока. Освен това се намираме много близко.

— Стига да може да ни измъкне от тази каша. — Той погледна към безформения труп на Григорий. — Ти, болван! Ти, мудац, ти пидорас. Умря за нищо!

— Просто се фукаше. Пред мен. Може би смяташе, че ще се впечатля. — Тя извади един акумулатор и затвори куфарчето. — Да ти изглеждам впечатлена?

— Не. Изглеждаш ми ядосана. — Петрович съблече шинела си и двамата се свиха край стената, завивайки се през глава с него.

— Запуши си ушите — прошепна му Валентина в тъмното. Тя носеше тапи за уши, а той не. Под шинела беше горещо, дъхът ѝ пареше и по всичко личеше, че ще става още по-горещо.

Валентина допря проводниците до клемите на акумулатора.

## 12.

Петрович още не беше стигнал до къщи, когато ѝ се обади. Докато се влачеше по последните метри от улица Клапам, ръката му инстинктивно започна да подмята телефона в джоба му.

— Здравсти — каза той. Погледна към небето, осеяно с розовеещи облаци. — Къде се намирам ли? На около пет минути път. Искаш ли да се видим при Уонг?

Знаеше, че тя веднага ще усети, че нещо не е наред, и ѝ беше благодарен, че не започна да го разпитва веднага. Просто прие предложението му и затвори.

Той зави по улицата и кафенето се появи пред погледа му. Зад замъглените му прозорци грееше бяла светлина, а неоновата му табела светваше и угасваше в случаен ритъм. Липсваше само поройният дъжд и щеше да се получи типична атмосфера на ноар филмите, в комплект с уморения главен герой.

Петрович отвори с рамо лепкавата врата.

— Здравсти, Уонг. Табелата ти премигва.

— Така ли? Ще я оправяш ли? — Уонг преметна влажна кърпа през рамото си и пристъпи към машината за кафе.

Петрович сви рамене.

— Стига да искаш. Това е горе-долу единственото нещо в момента, което със сигурност бих могъл да оправя.

— Може би утре — рече Уонг и присви очи. — Мръсен си. Идваш в заведението ми и си мръсен. Черен и окаден.

— Да. — Петрович зарови юмруци в джобовете си. — Ще ми сипваш ли кафе, или просто да си тръгвам, щом ме смяташ за биологична заплаха?

Уонг посегна към полицата, за да вземе чаша.

— Лош ден, а?

— Да. Много. — Петрович изрита ъгъла на бара. — Абсолютен, безвъзвратен *пиздец*. Изгубих приятел.

— Пак ли? — Черното кафе започна да се излива в чашата и напълни въздуха с горчивия си аромат. — Нещо приятелите ти започнаха да намаляват. По-добре побързай да си намериш нови.

— Уонг, не съм в настроение. Аз... — Вратата се отвори и той се обърна с мисълта — надеждата, — че това е Маделин. Съдържателят получи възможността да види гърба на шинела му, който беше превърнат в дрипа.

Не беше тя. Но лицето му беше познато.

Двамата се вторачиха един в друг; явно жената също го разпозна, и то не от телевизията.

— *Чёрт* — каза той. — *Всё говно, кроме мочи.*

— Моля? — попита тя и тази дума беше достатъчна, за да си проличи акцентът ѝ. Жената отметна кичур руса коса от лицето си. — Вие се казвате Петрович, нали?

— Не виждам смисъл да го отричам. А вие сте Шарлът Соренсън.

— Знаете ли защо съм тук?

— Едва ли е заради обслужването. — Петрович се обърна назад към кипящия от яд Уонг. Той тръсна пред него чашата с кафе и намръщено се облегна на бара.

— Познавали сте брат ми? Мартин? — рече тя.

— Да, познавах го. Вземете си кафе и можете да ми разкажете всичко, което знаете. А аз сигурно ще успея да запълня част от дупките в историята.

— Добре. — Тя погледна в менюто. Клиентите на Уонг обикновено не му обръщаха никакво внимание и буквите му бяха избледнели толкова, че почти нищо не се разчиташе. — Ами... нека да е кафе тогава.

Тя беше привлекателна по един обикновен начин. Русата ѝ коса обрамчваше широко, изразително лице. Изглеждаше доста силна.

Уонг наля още една чаша кафе, наблюдавайки я внимателно как допълва чашата си с мляко.

— Приятелка ли сте на Петрович? — попита той.

— Все още не знам — отвърна тя. — Зависи от това колко добър приятел е бил той на брат ми.

Без да обръща внимание на все по-настоятелните сигнали на Петрович да си затваря устата, Уонг продължи.

— Брат? Американец?

— Ами да — отвърна тя, докато разбъркваше кафето си с лъжичка. После я отръска над чашата с изписана на лицето ѝ лека изненада, че приборът не се е разтопил.

— Помня го. Едър мъж. Червендалесто лице. Гръмогласен. Много викаше.

Тя погледна към Петрович, който беше затворил очи и клатеше глава.

— Защо е викал?

— Защо не седнем на някоя маса? — попита Петрович.

По ирония на съдбата единствената свободна маса се оказа онази, на която преди месеци двамата със Соренсън бяха закусвали и спорили.

Петрович взе кафето си и я поведе натам, чудейки се защо ли се бави още Маделин. Той седна с гръб към стената, наблюдавайки Соренсън, която се настани на същия стол, където бе седял и брат ѝ. Походката ѝ беше механична, но не тежка и насечена — протезите ѝ бяха прецизно сглобени и добре смазани. Тя пристъпваше уверено.

— Вчера се срещнах със Соня Ошикора — каза Шарлът, поставяйки чашата на масата пред себе си. — Тя много ми помогна.

— Наистина ли? — Той беше твърде изморен, за да усети сарказма ѝ. Вместо това отпи от кафето и отпрати безмълвна молитва към вратата да се отвори.

— Не. Непрекъснато се усмихваше, но нищо не ми каза. Този човек...

— Уонг.

— Добре, Уонг — той ми даде повече информация, отколкото Ошикора за един час.

— Нима? — Петрович свали очилата си и разтърка раздразнените си от пушека очи. — Да. Такъв си е Уонг.

— Марти е работил за баща ѝ нали? Поне така ми каза той. — Соренсън седеше изправена, напълно уверена в себе си. Макар думите ѝ да достигаха до съседните маси, тя не си направи труда да говори тихо или да приближи главата си към неговата.

— Какво друго ви е казал той? Спомена ли върху какво работи?

Въпреки че тя не се притесняваше от подслушване, Петрович възнамеряваше да се огледа дали някой не надава ухо към разговора



им. Той си сложи отново очилата.

— Каза ми, че е някакъв голям проект. И добави, че всичко върви добре. Но не спомена нищо за съдържанието му.

Тя го погледна в очите.

— За какво ставаше въпрос?

— Кибернетичен интерфейс за виртуален свят. — Той чу как вратата се отваря и този път на прага застана Маделин.

Тя бе облечена в сивкавата си униформа на ИВМ и носеше маслинозелено яке на ЕОС<sup>[1]</sup>. Поспря се за миг и заоглежда намръщено клиентите, докато не забележа Петрович. Мигновеното удоволствие при вида на съпруга ѝ изчезна на мига, когато забележа, че той седи на масата с поредната блондинка.

Уонг ѝ подаде чаша кафе — Петрович беше убеден, че никога не ѝ беше искал пари за нещо — и скръсти ръце в очакване. Маделин се приближи към тях и застана зад гърба на Соренсън, скривайки светлината от лампата.

— Мади, това е Шарлът Соренсън от САЩ. — Петрович се почеса по носа. — Може би си спомняш когато ти казах, че убих брат ѝ.

Останалите клиенти все пак слухтяха, макар и с половин ухо. Сега вече беше успял да привлече изцяло вниманието им. Той се огледа наляво и надясно.

— *Иди нюхай плавки* — каза им той, след което се обърна към жена си. — Защо не поседнеш при нас, докато ѝ разказвам какво се случи?

Тя се намести до него, успявайки незнайно как да събере невъзможно дългите си крака под масата. Облиза палеца си и го прокара по бузата му, оставяйки бледа следа.

— Какво ти се е случило?

— Изгубих Григорий. Безсмислена, напразна, *ёбаная* смърт.

— Сам — каза тя, след което се обърна към Соренсън. — Простете. Той не е в състояние за изповеди. Елате утре сутринта.

— Не — отвърна Соренсън. Устните ѝ едва помръднаха, а лицето ѝ и цялото ѝ тяло останаха напълно неподвижни. — Искам да чуя това.

Маделин прегърна Петрович през раменете и го придърпа към себе си. После погледна предизвикателно другата жена.

— Не вие определяте какво ще стане.

— Виж какво — рече Петрович. Той потрепна под желязната хватка на Маделин. — Моментът е също толкова подходящ, колкото и всеки друг. Намирам се на обществено място и ти си при мен. Какво друго ѝ остава, освен да ме изслуша?

— Не мисля, че ѝ дължиш нещо — каза Маделин.

— А аз... аз мисля, че ѝ дължа. Ти имаш силата на своята вяра. Аз имам само онова, което се върти в собствената ми глава. Понякога го виждам. Виждам го как се е вкопчил в гърлото ми. Понякога успявам да го прогоня. Друг път не. — Той потърка носа си с палец. — Разбирате ли, госпожице Соренсън, аз опитах с всички сили да спася брат ви. Но той не приемаше никакви съвети. Да, той смяташе, че е по-умен — не искаше да я кара по лесния начин, като не се набива между шамарите. Прецака се. И умря.

— Казахте, че вие сте го убили. — Тя седеше абсолютно неподвижно.

— Старецът Ошикора — бащата на Соня — го изнудваше. Изглежда, вашата държава не толерира хора, които получават заплатата си от изнудвачи, рекетъори, трафиканти и убийци, дори въпросните да имат безупречни маниери. После се появи и едно ченге, което също започна да го изнудва, като използваше същите средства като Ошикора. Брат ви ме срещна за кратко и беше обсебен от идеята, че аз мога да му помогна. Опитах се. Казах му просто да продължи да работи, да не обръща внимание на Чейн, да приключи със задачата и после просто да помоли за милост. И той направи ли го? — Петрович изпи половината си кафе и остави чашата си върху масата. — Този мудака не можа да се сдържи.

— Това не обяснява нищо — каза Соренсън. — Вие сте го убили.

— Искате ли да знаете защо го убих? Наистина ли искате да знаете защо, или просто си търсите кого да обвините? Всъщност и в двата случая не ми пука.

— Обещахте да ми кажете.

— Той отвлече Соня Ошикора. Взриви едно полицейско управление. Пое контрола над една банда от крадци и бандити и обяви война на града. Намерих го. Стрoшиха ме от бой. Той едва не ме удуши, след което се опита да ме хвърли от върха на една кула. Просто защото не искаше да пусне Соня.

— Брат ми не е такъв — изрече тя през стиснати зъби.

— Дадох му много възможности. И когато той отказа да се възползва от тях, му пръснах мозъка. Трябваше да избирам между нас и него. — Петрович удари силно с длан по масата и чашите им подскочиха. — Не се срамувам от стореното. Онзи ден спасих много хора. Спасих ги от Мартин Соренсън. *Ѓбаный рот*, той се беше превърнал в чудовище. Някой трябваше да го спре.

— Лъжете ме. Той никога не би направил нещо подобно.

Петрович си пое дълбоко дъх и го изпусна.

— Можех да ви засипя с цяла торба говна. Но не го направих. Единственият, който лъже тук, сте вие — лъжете себе си. Знам на какво беше способен той. В какво едва не са го обвинили. Какво всички смятат, че е причинил на баща си. Идете си вкъщи, Шарлът Соренсън. Направете си услуга и се приберете у дома.

Тя се замисли за миг, преди да се хвърли през масата, насочила свития си юмрук към носа му. Ръката ѝ се удари в масата, която Маделин преобърна и задържа като щит, отблъсквайки американката назад.

Соренсън изрита масата. Пластмасата се разцепи на две и Маделин се озова на земята. Изправи се секунда по-бавно от обичайното; движенията ѝ бяха почти недоловимо по-непохватни. Соренсън се приготви да атакува, запрати стола си във въздуха и краката ѝ се сгънаха странно, когато се опита да изтича до притиснатия към стената Петрович.

Уонг се хвърли върху гърба ѝ, стисна я с жилавите си ръце и тя изгуби равновесие.

— Хей — извика той точно преди да получи удар с лакът в ребрата, който го запрати на пода.

Редовните клиенти или трепереха от ужас, свити върху мазния балатум, или тичаха към изхода. Петрович зърна на съседната маса една полупразна чиния с яйца, грабна я и я метна като фризби. Чинията отскочи от главата на Соренсън, отвличайки вниманието ѝ от Уонг, и тя отново се обърна към Петрович.

Ударът нямаше ефекта, на който се беше надявал. Тя промени тактиката си и скочи към него, опитвайки се да счупи крака му с ритник. Но Петрович предугади намерението ѝ и се хвърли настрана. Кракът ѝ се заби в стената и пръсна на парчета лъснатата до блясък

пластмасова облицовка. Соренсън се приготви за втори опит, но Петрович заби вилица в ръката ѝ.

Тя я прониза малко под лакътя и остана да стърчи над тънката материя на палтото ѝ, и докато Соренсън гледаше изумено колебливо потрепващата дръжка, Петрович се засили и ѝ нанесе зашеметяващ удар в челюстта.

Жената се олюля и залитна назад, но този път Маделин беше готова. Тя вдигна американката от пода, завъртя я и я запрати с всичка сила към стената до вратата. С изкривено от усилие лице тя се озова до сгърчената на пода фигура, преди Соренсън да успее да се окопоти.

Уонг се надигна и олюлявайки се, отвори вратата. Маделин протегна ръце и Соренсън изчезна в нощта.

— И не си помисляй да се оплакваш на милицията, защото аз съм милицията — извика Маделин след нея. — Ако те видя пак, ще те арестувам. Ясно ли ти е, побъркана кучко?

Уонг затръшна вратата и я затисна с гръб, приготвяйки се за нов опит за нахлуване. Той огледа хората, които започнаха да се появяват иззад столовете и масите.

— Кафе? Силно и горещо?

Подредиха бързо масите, с изключение на счупената, която беше изнесена през задната врата. Събраха разпилените прибори и съдове и ги струпаха на бара, а Уонг разнесе на всички чаши с кафе.

Останал без маса, Петрович изправи стола си и се свлече върху него.

— Добре ли си? — попита Маделин.

Той огледа ръката си, която го болеше при раздвижване на пръстите. Кокалчетата му бяха окървавени и кожата беше разкъсана на места.

— А ти? Ребрата ти?

— Почувствах, че нещо се размърда. Дробовете ми не се пълнят с течност, значи не е чак толкова сериозно. Сам — рече тя, — защо ѝ каза?

— Защото нямаше причина да го крия. — Той побутна очилата си нагоре. — Не исках да си мисли, че той може да се появи всеки момент, жив, да се чеше по задника и да се чуди дали е липсвал на някого. Тя е неговото семейство. Заслужава да знае.

Маделин положи длан върху крака му.

— Прав си.

— Нима? Бях започнал да се чудя. — Петрович се обърна към Уонг, който разнасяше чашите и най-накрая стигна и до него. — Благодаря. Нямахме нужда.

— Това е моето кафене. Тя нападна моите клиенти. Луда жена не е добре за бизнеса, затова бързо вѐн. — Уонг ги погледна. — Къде са ви чашите? Не искате ли допълнително?

— Мисля, че са на бара — извърна се Маделин и потрепна от болката.

Той се усмихна.

— Ще ви донеса чисти.

Маделин се изправи сковано, прегърна Уонг и залепи една влажна целувка върху плешивината на темето му. Притисна го силно към себе си, обгръщайки го с двете си ръце, като остави навѐн да стърчи само каната с кафе.

— Ти си много добър и мил човек и аз много те обичам.

После го пусна и скришом избърса очите си. Без да каже нито дума, Уонг отиде до бара и направи същото.

Маделин приклезна до Петрович и наведе главата си към неговата.

— Трябва да направим нещо за него, Сам.

Петрович повъртя тази идея из устата си, за да почувства вкуса и аромата ѝ.

— Да. Както и за всички други Уонг.

---

[1] ЕОС — Европейски отбранителни сили. — Б.пр. ↑

## 13.

Петрович се събуди до нея и отново усети онази дълбока вътрешна тръпка — не само да е приеман и желан, но и обичан.

Лежеше в сумрака, без да помръдва, заслушан в дишането ѝ, усещайки излъчваната от нея топлина. През целия си живот беше изпитвал студ, затова не му пречеше, че тя грее като печка, подхранвана от енергията и страстта си.

Измъкна се изпод завивките и седна на ръба на леглото. Когато пръстите му обгърнаха металната рамка на очилата, той усети как кожата на ръката му се изопва. След онзи спонтанен, див удар нямаше счупени кости, но той накара Петрович да се зачуди дали само краката на Шарлът Соренсън са направени от метал.

Отиде в банята и се огледа в огледалото. Лицето му изглеждаше изпито под ярката синьо-бяла светлина на флуоресцентната лампа. Да бъде изненадан от една експлозия беше простимо. Но вторият случай вече започваше да намирисва на небрежност. Не само шинелът му беше заприличал на парцал — обработената кожа не предпазваше кой знае колко.

Изтърка се, доколкото можа, под мизерната струя на душа. Продължаваше да мирише на прах и семтекс — освен ако миризмата не идваше от кърпата, която той внимателно подуши, — чиито дребни частици се бяха набили дълбоко в кожата му. Петрович увеси глава. Беше уморен, ужасно уморен.

Зачуди се дали да не се върне обратно в леглото и да почерпи още малко топлина от Маделин, но вместо това намери някакви дрехи, които не беше обличал често напоследък, и бързо ги навлече.

Без да светва лампата, той коленичи до леглото и я погъделичка по носа с връхчето на плитката ѝ.

— Здравсти.

Тя отвори очи.

— Колко е часът?

— Шест и половина.

— На работа ли отиваш?

— Все някой трябва да го направи.

— Ей. — Тя се надигна на лакът. — Мислех по-късно да се явя в щаба. Да поема някои по-леки задачи, докато ребрата ми не заздравеят.

Петрович се заигра с дебелията й плитка, увивайки я около пръстите и китката си.

— Не мисля, че днес е подходящ ден за това. Трябва да си останеш вкъщи.

— Бих могла да кажа същото и за теб. Можеш да работиш както тук, така и на което и да е друго място.

— Не съвсем. Ти ще ме разсейваш.

Тя се усмихна мързеливо и притисна меката си от съня длан върху бузата му.

— Горкият Сам не може да смята, когато наоколо има момичета.

— Отново не съвсем точно. Двамата с Пиф работехме дни наред, без да разменим и дума. Проблемът е в теб. Аз... не знам. — Той се притисна към дланта й.

— Сигурно. — Ръката й се плъзна по лицето му. — Хайде, тръгвай. Взе ли си телефона?

Той се потупа по крака, след което опипа джобовете на старите си панталони.

— Взех го.

— Стой далеч от взривове.

Петрович се изправи.

— Ще се постарая.

Той взе шинела си и го огледа. Колкото и опърпани да бяха ръкавите, пешовете му изглеждаха направо като разкъсани от вятъра облаци, повече въздух, отколкото материал. Той нямаше друга връхна дреха, така че го облече. Почувства се като плъх в стоманена клетка.

— До после.

Нощните обитатели на коридора все още лежах проснати покрай стените, оставили само тясна пътека, по която да преминават ранобудниците като него. Петрович се постаря да не настъпи никой от тях, както и да не се спъне в някой от стълбищните хора. Те воняха на пот и урина, но той предположи, че ако живееше като тях, щеше да смърди по същия начин.

Улиците навън бяха пусти. Уонг тъкмо отваряше и му махна с ръка, подрънквайки с огромната халка ключове за солидните ключалки на заведението.

— Рано пиле — рече Уонг.

— Какво?

— Рано пее. — Той избра един от ключовете и потърси съответстващата му ключалка.

— Какво, *чёрт*, трябва да означава това? — Петрович потърси инфокапаците, но не ги прикрепил веднага към очилата си. — Тя не се е връщала, нали?

— Лудата жена? Не. Петрович, още си твърде млад, за да имаш толкова много врагове.

— И това са само онези, които не се прикриват. — Палтото вече не му топлеше както преди. Студеният вятър го блъскаше в гърба и се промушваше през всички процепи. Той потрепери. — Уонг, появявал ли се е някой друг, който да разпитва за мен или за Мади?

Мъжът поклати глава.

— Не. Защо?

— Защото май сме затънали в дълбоки *говна* с някои доста опасни хора. — Петрович пристъпи от крак на крак. — Ако случайно се появят, не прави разни глупости, като например да отричаш, че ни познаваш. Никакви геройски изпълнения, ясно ли е?

Уонг се изправи и скръсти ръце.

— Ти се тревожиш.

— Да. Ти също трябва да се тревожиш. До скоро. — Петрович защита инфокапаците върху очилата си и включи играчката, която държеше в джоба си.

Когато се отдалечи достатъчно от Уонг, той я извади и чукна с пръст по екрана.

До него се появи фигура — недодялан тийнейджър с мастиленочерна коса и бадемови очи. Облечен беше в стил стрийтуеър с бейзболни кецове, торбести дънки с вериги, камуфлажен анорак. Вървеше наперено.

В долния ъгъл на зрителното му поле се изписа със ситни букви *Моши моши*.

— Трябва да поговорим — каза Петрович и текстът изчезна, заменен от поле със скролбар.



[Да. Имам ново решение на уравненията на Еканоби-Петрович. Достигнах до итеративния минимум за всичките седем променливи. Искаш ли да ги видиш?]

— Скоро. Първо трябва да обсъдим нещо по-важно. Някой успя ли да те открие? Или да те търси активно, или просто да се навърта наоколо?

[Не. Все още не съм засечен. Дори и да ме бяха намерили, само шепа хора могат да разпознаят какво представлявам в действителност. А точно те не ме търсят.]

— Това ми е ясно. Продължаваш ли да следваш кодиращите методи и стелт протоколите, които ти дадох?

[Да. Разбирам защо е необходима тази тайнственост и няма да я компрометирам с каквото и да е действие или бездействие. Третият закон.] — Аватарът, който крачеше редом с Петрович, кимна одобрително. — [Какво е важното нещо, което искаш да обсъдим?]

— В Метрозоната има петима души, които са агенти на ЦРУ — може и да са повече, но аз знам за петима, които се опитват да разберат причината на Дългата нощ. Бяха шест; убих един от тях.

[И защо?]

— Защото бях ядосан, а понякога съм склонен да се поддавам на емоциите. — Петрович погледна към момчето. — Спасяването ти беше емоционален избор, затова не се оплаквай. Трябваше да залича всички следи от онова, което направи.

[Трябва ли да ти напомням, че не бях аз?]

— Твоят зъл брат близък. Да.

Двамата продължиха да вървят безмълвно. Петрович бе потънал в размисъл.

[ЦРУ?] — появи се на екрана.

— Имам само кодови имена. Не знам кои са и не знам колко време ще им е необходимо, за да сглобят пъзела. И след като разкрият всичко, ще се опитат да те заловят, а мен да убият, или обратното. Или и двете. Може да минат месеци, а може да стане още днес. Трябва да ги победея в собствената им игра.

[Може би трябваше да работя върху този проблем. Той не е ли с по-висок приоритет от уравненията?]

— Помислих си, че ще успея да се справя сам — отвърна Петрович.

[Размисли ли?]

— Умират хора, *товарищ*, не защото съм некомпетентен, а защото съм недостатъчно осведомен. Виж какво — човешкото събиране на информация е... неефективно. В момента ЦРУ знаят толкова за мен, колкото знам и аз за тях. Трябва да разбере кои са те и къде се намират, преди да тръгнат по петите ми. Те разполагат с компютри, с място, където да съхраняват информацията си, получават нови инструкции, комуникират с шефовете си. Имат опит, ресурси и време. Единственото ми предимство е, че те не знаят за теб и не се опитват да се скрият от теб — но щом разберат кой си и какво представляваш, веднага ще се прехвърлят на пощенски гълъби и ръкописни бележки и с теб сме прецакани.

[Също като в твоите уравнения и тук има повече от едно решение.]

— Това го обсъждахме със Соня надълго и нашироко. Тя е убедена, че личността ти ще бъде заличена и всяка следа от кода ти ще бъде унищожена още преди да стигна до втория абзац от грижливо подготвената ми реч, с която обявявам пред света за съществуването ти. Хари Чейн — който вече е мъртъв...

[Знам, че е починал.]

— Добре. Той смяташе, че американците ще те превърнат в оръжие и ще плашат света с теб.

[Аз вече съм оръжие.]

— Знам. И точно затова се опитвам да те науча на скрупули.

[Маделин има по-силен етичен фундамент, базиран върху религиозните ѝ убеждения. Смяташ ли, че тя ще е по-добър учител?]

— Аз... Знам какво знам аз.

[Предпочиташ да не поемаш рискове? Ти си мой опекун, Самуил Петрович, но това не трябва да ми пречи да се уча и от останалите. Проучих всички твърдения и практики на класифицираните религиозни системи и открих, че са едновременно непоследователни и заслужаващи похвала. Липсва ми разбиране за това как отделните личности съществуват в тези структури. Ти си добър пример за светски утилитаризъм, повлиян от научната методология на Просвещението и ницшеанската философия, но си лош католик.]

Петрович се намръщи.

— Излъгах. Мислех, че знаеш.

[Излъгал си свещеника за покръстването си, за да удовлетвори желанието на Маделин за църковна сватба. Разбирам каква жертва си направил, но нейната е по-голяма и аз бих искал да узная защо тя е готова на компромиси с тази важна за нея доктрина само за да се омъжи за теб.]

— Тя не знае, че съм те съживил. Затова не можеш да говориш с нея.

[Не ѝ ли вярваш?]

— Усещам накъде биеш. Не съм ѝ казал, защото не вярвам на други хора, не на нея. Може и да си умен, но ще трябва да изминеш дълъг път, преди да разбереш какви ужасни неща могат да си причинят хората. Искам да ѝ спестя това, стига да мога.

[Какъв е източникът на състраданието ти? То е аномалия, предвид нихилистичния ти материализъм.] — Стриймингът на текста прекъсна за миг, преди думите да проблеснат отново: — [Това ли е любовта?]

Петрович се вторачи в краткото изречение.

— Не знам.

[От няколкостотин години европейското светско общество признава превъзходството на романтичната любов в брака. Ти си продукт на това общество. Ако не си я обичал, защо си се оженил за нея?]

— *Ёбаный стос!* Стига толкова.

[Ако точно сега не желаеш да ми отговориш на въпроса, Самуил, аз съм готов да изчакам.]

Петрович беше стигнал чак до Албърт Бридж, без да обръща внимание на обстановката около тях. Виртуалността се беше насложила незабележимо върху реалността, схемите на сградите се преплитаха с разрушените им структури, улиците изглеждаха по-очертани, информацията наслоена. Той се движеше по път, съставен от мрежови рамки и упътващи стрелки, а пулсиращият червен символ в другия край на моста показваше наличието на пропускателен пункт.

— Не сега — рече Петрович. — Можеш ли да потърсиш агентите?

[Вече отклоних част от ресурсите си към тази задача. По-голяма част ще бъде преразпределена след приключването на разговора ни. Мога ли да задам още един въпрос?]

Петрович изстена.

— Давай.

[Сега обичаш ли я?]

Аватарът стоеше на ръба на един разкалян тротоар, а изражението му представляваше смесица от очакване и може би лека развеселеност от неудобството му.

— *Сайонара* — каза Петрович, прекъсна връзката и фигурата изчезна. Известно време продължи да наблюдава света през инфокапаците, след което ги откачи и ги прибра в кутията им.

Тръгна напред по моста, разглеждайки света от двете му страни през мрежата от кабели, които се спускаха от колоните в двата му края. Пълната с нечистотии река се влачеше под краката му и той забеляза няколко малки лодки, които пореха вълните срещу течението. Във всяка една от тях имаше по трима войници, които не носеха сивите униформи на ИВМ, а зелените на ЕОС, а на една антена пляскаше червено знаме.

Петрович погледна намръщено пропусквателния пункт в северния край на моста. Там също имаше войници на ЕОС; те бяха оставили проверките на милицията, докато десетина от тях трупаха торби с пясък върху паважа. Нещата едва доловимо се бяха променили.

Той се облегна на парапета и погледна надолу. Първата лодка проряза с нос течението, завивайки край кръглия тухлен кей. Единият от мъжете завърза въжето за ръждясалата желязна халка.

На дъното на лодката имаше метален сандък с бял надпис. Петрович рязко отстъпи назад. Погледна надолу към Челси Бридж, а после нагоре, към близкия Батърси. Под първия мост не се виждаше нищо, но около подпорните колони на втория също се суетеше флотилия от надуваеми лодки с твърди дъна.

ЕОС поставяха взривни заряди.

Устата му пресъхна и сърцето му заработи ускорено. Вече живееше в град, който можеше да бъде разделен на две от натискането на един бутон, а нямаше представа как се беше случило това. Толкова беше погълнат от случващото се след смъртта на Хари Чейн, че бе пропуснал да забележи как Вътрешната зона постепенно се сгърчваше в себе си като пробит от карфица балон.

Би могъл да се обърне и да си иде право у дома. Или би могъл да отиде в университета — да запази спокойствие и да продължи да

върви, преструвайки се, че не вижда врага пред портата. Петрович се поколеба, което го притесни повече, отколкото двете възможности, между които се налагаше да избира. Би трябвало да взима бързо правилните решения — поне едно време беше така. Или дори грешните и после да съжалява за последиците.

— *Пиздец* — изсъска той. Пъхна ръце в остатъците от джобовете си и закрачи към пропускателния пункт.

## 14.

Петрович метна шинела си върху празния стол на Пиф и реши, че трябва да се обади на няколко места. Измъкна играчката от джоба си и я сложи на бюрото, след което напълни каната с вода и изплакна чашата с най-малко утайка по стените.

След като си направи кафе, той пренебрегна няколкостотинте съобщения, които се бяха натрупали в телефона му, и се обади на Даниълс.

— Доктор Петрович. Какво мога да направя за вас?

Даниълс седеше в кабинета си, не се занимаваше нито с трескавото унищожаване на важни документи в шредера, нито с прибирането им в кутии, а през вертикалните щори зад гърба му проникваше слаба светлина.

— Вие сте офицер от разузнаването, нали?

Даниълс се намръщи.

— Да.

— В такъв случай сигурно знаете защо ЕОС минират мостовете над Темза.

— Това е класифицирана информация. — Гласът му запази неутралния си тон.

— Кое е класифицирано? Причината да го правят или самите им действия? — Петрович придърпа кафето си по-близо, за да може да вдъхне изпаренията му. — Вижте какво. Озовал съм се в необичайната позиция на човек, който трябва да се грижи не само за собствената си кожа, но е отговорен и за други хора. Ако съществува план за разделянето на града на две и изоставянето на всичко на север от реката в ръцете на Външните, то аз трябва да го знам.

Даниълс допря пръстите на двете си ръце.

— Доктор Петрович, дори няма да се опитам да го отрека...

— Добре — прекъсна го Петрович, — защото в противен случай щях да ви нарека с най-различни епитети, някои от които дори няма да разберете.

— Докторе, това е обикновена предпазна мярка. ЕОС са просто поддържаща група на ИВМ.

— Това обяснява петте бойни танка с френска маркировка, които ме подминаха на улица Фулъм. *Ёбаный стос*, Даниълс, не съм сляп. Само ми кажете — доколко трябва да се влоши ситуацията, преди да си заминат тези мостове?

— Наистина не мога да обсъждам въпроси от операцията с вас.

Петрович отново се пробва.

— Външните са разполагали с двайсет години, за да се подготвят за това, но дори аз не вярвам, че група зле оборудвани, необразовани *ёбанашки*, независимо колко добре са организирани, могат да надвият едновременно ИВМ и ЕОС. Така че какво знаете вие, което не е известно на редовите граждани?

На екрана на играчката Даниълс сви юмруци.

— Доктор Петрович, можете да се опитвате да ме притискате колкото си искате, но аз не мога да ви издам класифицирана информация.

— Тогава какво да кажа на моите студенти?

— Моля?

— Моите студенти — рече Петрович. — Да им кажа ли да се прибират у дома, или да ги накарам да останат? Нима трябва да взимат решение въз основа на слухове и мълви? Да не искате да избухне паника?

Даниълс стисна зъби и с огромно усилие на волята успя да запази хладнокръвие.

— Няма да избухне паника. Мостовете са актив, който трябва да бъде подсигурен. ИВМ ще запази контрола над цялата Метрозона с логистичната подкрепа на ЕОС. Кордонът отново ще бъде затворен.

Петрович започна бавно да ръкопляска.

— Много добре, Даниълс. Успя да изпапагалстваш речта си, без дори да се наложи да поглеждаш в листчето. Но самият ти не вярваш на тези думи повече, отколкото им вярвам аз.

— Това е официалната линия — изръмжа Даниълс.

— Това е *говно*. А ти си *говносос* — заради това, че се опитваш да го пробутваш. Докато сме на тази тема, намери ли някакви други ключове или нещо друго на Чейн?

На офицера от милицията му трябваше известно време да осъзнае, че темата на разговора е сменена.

— Не. Защо?

— Защото ключовете, които ми даде, не пасват. Чейн беше изключителен параноик, затова смятам, че трябва да има и други ключове, освен двата, които ми даде. Мислех да се върна там утре заедно с един ключар и да се опитам да вляза в апартамента му, но намирането на човек, който да се навие да отиде толкова близо до фронта, се оказа не много лесно. И то само ако предположим, че до утре Външните не са завзели Финсбъри Парк. — Петрович се напрегна в очакване на отговора.

— Няма нищо друго. Изобщо ли не можа да влезеш?

— Механичната ключалка реагира, но електронната не се отключи. Няма значение — ние всички имаме по-важни неща, за които да мислим, нали?

Даниълс разтърка брадичката си с палец и показалец.

— Не знам какво да кажа... Просто съм изненадан.

— Наистина ли? Вината едва ли е твоя, нали? — Петрович погледна над екрана, сякаш нещо друго привлече вниманието му. — Чака ме работа. Сигурно и теб. Успех, капитане.

Той чукна с пръст по екрана и Даниълс изчезна. Веднага набра друг номер.

— Валентина. Заета ли си?

Тя шофираше. Петрович виждаше част от волана и ръката ѝ, която го стискаше. Лицето ѝ беше изпито и напрегнато.

— Извадихме голям късмет, че Марченко не ни уби и двамата — каза тя, поглеждайки надолу към телефона си, който лежеше върху таблото.

— Да. Такива сме ние, късметлии. Да не се намираш близо до апартамента на Чейн?

— Хм. На петнайсетина-двайсет минути. Гледам да стоя по-далеч от Марченко, така е по-безопасно.

— Искам да отидеш там и да наблюдаваш входа. Кажете ми кой влиза и излиза и гледай да не те забележат. Моля те, постарай се да не те забележат.

Тя се наведе напред и докосна екрана на сателитния навигатор.

— Кого да очаквам?



— Не знам. Но вчера ми хрумна, че ако Чейн не е монтирал автоматичното оръдие, то значи го е направил някой друг.

— За ЦРУ ли си мислиш?

— Да. Ако съм прав, няма да се наложи да чакаш дълго. Но само ги снимай — не си и помисляй да ги премахваш. — Петрович побутна очилата си нагоре. — Валентина? Не си задължена да го правиш. Можеш просто да откажеш.

— Но тогава ще ми бъде скучно. Ще ти се обадя, когато науча нещо.

Ново обаждане.

— Сам?

— Соня. Всичко наред ли е?

— Да, така мисля. — Тя се намираще в парка на покрива на Ошикора Тауър. Зад гърба ѝ се виждаше зеленина и беше толкова светло, че чак заслепяваше. Соня прибра кичур коса зад ухото си. — От какво имаш нужда?

Попита го така, сякаш имаше силата да изпълнява желаниа.

— Освен да държиш Шарлът Соренсън по-далеч от мен, както обеща.

— Намери ли те?

— Опита се да ме удуши, после ме размаза в една стена. Но тя не е главната ми грижа. Мисля, че ЦРУ се опитва да ме убие. Щом са стигнали до мен, значи ще се прехвърлят и към теб. Днес да се е случило нещо необичайно?

Тя поклати глава.

— Не. Сам... онова, за което говорихме във вторник — наистина ли го мислиш?

Петрович се опита да си припомни.

— Във вторник? Да избягаме заедно? Да, наистина. Ти, аз и още една камара хора. Но това ще трябва да почака. Знаеш ли, че ЕОС са минирали мостовете над Темза?

— Чух. Какво означава това?

— Какво означава ли? От тактическа гледна точка е разумна идея, но само ако смятаме, че ще изгубим. А аз просто не виждам как ще стане, след като силите на ЕОС са там.

— Ако ти командваше Външните, кой щеше да спечели? — На лицето ѝ се появи лека усмивка.

Петрович се облегна назад и се замисли. Колкото повече мислеше, толкова повече нарастваше тревогата му. Накрая се надвеси отново над играчката. — Да, добре. Може би няма да спечелим. Но те не се и опитват, нали? Засега искат само половината град, а Съюзът току-що им го предложи. *Чёрт*, това беше добро.

— Освен това оставя и двама ни от погрешната страна на линията, Сам. Няма да им позволя да го направят.

— Вече са го направили и ме съмнява, че протестите ти пред ИВМ ще променят това. Събери хората си, опразни сградата и се премести на юг.

— Няма да си тръгна.

Той си я представи как тропва с крак.

— Соня, Външните са отрязани от Метрозоната от две десетилетия. Те са такива, които прекалено не са се вписвали в обществото, за да бъдат допуснати в него. Оставало им само да се множат и да чакат момента за разплата. И когато той най-последна настъпи, те нямат намерение да играят честно само защото ти го искаш.

Тя разпери ръце, сякаш за да прегърне парка, кулата, всичко, което бе принадлежало на баща ѝ.

— Това е мое и аз няма да се откажа от него!

— Те няма да уважат правото ти на собственост. Ще убият теб и всички около теб и дори няма да се постараят да го направят бързо. — Петрович притисна длан към челото си, опитвайки се да попречи на зараждащото се главоболие. — Сериозно, дори на мен ми се налага да мисля и за други хора. Вече не става въпрос за нас.

Соня помълча известно време. След това се обърна към някой, който стоеше зад гърба ѝ, каза му нещо, което Петрович не успя да чуе, и отново се обърна с лице към него.

— Нищо не е по-важно от бащиното ми... наследство. Изпращам Миямото да те пази.

Лицето на Петрович се изкриви. Главоболието му се засилваше.

— Аха. Мястото вече е заето.

— А къде е тя?

— В леглото със счупени ребра — призна той.

Соня повдигна вежди.

— Точно това имах предвид.

— *Ёбаный стос!* Няма да позволя някакъв си нинджа да ми върви по петите цял ден.

— Поне никой няма да го забележи.

— Много смешно. Но ако идва насам, искам да ми донесе един от виртуалните интерфейси и цялата документация, която може да е оставил Соренсън. Да видя дали не мога да извлека някаква полза от допълнителната дупка в черепа ми.

— Ще се погрижа — отвърна тя. — Сам?

— Да, Соня.

— Какво планираш?

— Революция. Съвсем нов начин за правене на нещата. Няма да се наложи никой да умира, няма да се наложи никой да бъде свалян. Няма да има кръвопролития или огън — просто светлина. Ще бъде великолепно.

— А ти трябва да си жив, за да я започнеш. Миямото пътува към теб, Сам. Не му пречи да си върши работата.

— Да, добре. Трябва да се обадя на още няколко места. Но ти все пак си помисли върху онова, което ти казах. Щом новината за мостовете се разнесе, пътищата ще се задръстят от бегълци и всички те ще вървят в една посока. Никак няма да ти е лесно тогава.

Той прекъсна връзката и набра името на Пиф. Нямаше представа в коя точка на света се намира и не се изненада, когато най-после чу съннения ѝ глас.

— Сам? — Нямаше картина, само мекото съскане на смущенията и шумоленето на чаршафи.

— Пиф. Къде си?

— В леглото. Трябва да хващам самолет в малките часове.

— Не, имам предвид къде си в географския смисъл.

— Пасадина.

— *Ебатъ-копоть.* И къде отиваш след това?

— В Сиатъл. По обяд ще правя презентация във Вашингтонския университет. — Разнесе се ново шумолене, последвано от щракване. Тя седеше в леглото до светнатата нощна лампа.

— Сама ли си? — попита той.

— Що за въпрос е това? — В гласа ѝ се долавяше възмущение, но на него не му пукаше. — Разбира се, че съм сама. Това е

Реконструкционистка Америка — не можеш да наемеш дори стая за двама, без да си покажеш брачното свидетелство.

— Извинявай, извинявай. Трябва да се махнеш от САЩ колкото се може по-бързо. Канада ще свърши работа. Когато стигнеш в Сиатъл, наеми си кола и карай към границата. Но трябва да отидеш право там, пропусни лекцията.

— Нали не е заради онази подигравка със Станфорд?

Той въздъхна.

— Не. Хубаво щеше да е. Става дума за ЦРУ. Те убиха Хари Чейн и един от хората на Марченко; бях и с двамата, когато умряха, и наистина започва да ме гони параноята.

— Леле. Пospри малко, Сам. Чейн е мъртъв? И сега ЦРУ се опитват да убият теб?

— Да. Това е в общи линии. Нещо едва не разцепи Метрозоната по време на Дългата нощ. И сега те искат да го намерят и съответно да го унищожат или да го заловят. Единствените хора, които знаят какво е то, сме аз, ти, Мади и Соня.

— Но ти унищожил Джихада. — Пиф замълча. — О, Сам.

— Споразумях се с него. Не че янките ще ми повярват каквото и да им кажа, особено след като претрепах един от техните агенти. Цялата работа е пълен *пиздец*, Пиф, и ти ще трябва да бягаш.

— Какво си направил, Сам? Къде е Джихадът сега? — Гласът ѝ непрекъснато се променяше — от силен и ясен до приглушен.

— Пиф?

— Опитвам се да се облека, а едната ми обувка е под леглото. — Тя се изправи. — Намерих я.

— Няма вече Джихад. Той изчезна завинаги. Но запазих програмния код.

Тя го познаваше твърде добре.

— Идиот такъв. Гениален идиот. Сега трябва да намеря начин да стигна до Мексико, а тук е полунощ. — Тя бързо напълни сака си и дръпна ципа. — Знаеш, че ако все още не са се добрали до теб, изчезването ми ще им подсказе веднага къде да търсят? И въпреки това ми се обади?

— Да.

На вратата му се почука. Стомахът му се сви.

— Задръж така — каза той на Пиф. — Влез!

Вратата се откряна и през процепа се появи главата на Макнийл. Тя видя, че той води разговор, и му даде знак, че ще изчака отвън, но той ѝ махна с ръка да влезе.

— Няма проблеми. — Той продължи да говори на Пиф. — Обади ми се, когато стигнеш до следващото място. Става ли?

— Добре.

Той прибра играчката обратно в кутията ѝ и я бутна настрана, опитвайки се отново да си спомни малкото име на Макнийл.

— Файона. — Той забеляза картата памет, която тя държеше в ръка.

— Доктор Еканоби ли беше това? — попита тя.

— Да. — Петрович отпи глътка кафе и установи, че вече е истинало. Насили се да го преглътне и се намръщи. — Отива в Сиатъл.

Тя кацна на ръба на бюрото му и кръстоса обутите си в дънки крака. Плъзна картата към него.

— Свърших един ден по-рано. Надявам се всичко да е наред.

Той взе картата и започна да я върти между пръстите, докато не стигна до кутрето. После обърна посоката и я върна обратно. Кокалчетата го боляха.

Тя го гледаше като вкаменена.

— Яко.

Петрович осъзна какво прави и размърда средния си пръст.

— Физиотерапевтично упражнение. Изгубих го в един... инцидент. — Той остави картата на бюрото. — Знаеш ли къде е Хуго?

Тя поклати глава.

— Но все още е рано.

— Да. Просто си мисля, че двамата с него можете да заминете някъде на почивка. Доста далеч оттук.

Макнийл настръхна, щом чу предложението му.

— Но ние вършим добра работа. Не можем да спрем точно сега само заради Външните.

— Моментът не е подходящ за героични постъпки. И каузата не си заслужава. — Петрович се отблъсна от бюрото и столът му се плъзна до стената. Едва тогава се изправи и отново отиде при каната. — Трябва да се махнете оттук, докато все още можете.

— Обичам си длъжността. Обичам този предмет. — Тя слезе от бюрото и застана до него, нещастна, неуверена. — Не искам друг да ме обучава. Искам да се уча от вас.

Петрович прокара пръсти през косата си и ръката му не спря, докато не докосна металната плочка в основата на тила му. Той издиша всичкия въздух от дробовете си и си пое отново дъх едва когато стана абсолютно наложително.

— Намери Хуго. Извлечи го от леглото, ако трябва, доведи ми го тук. Трябва да поговорим.

Тя се обърна и излезе, а Петрович опря чело на студения метал на шкафа за папки. Вратата отново се отвори, вътре се вмъкна една облечена в черно фигура и я затвори зад себе си с едва доловимо щракване.

Миямото се поклони и зае позиция в ъгъла на стаята. На кръста си носеше пистолет, а на гърба си — меч. Той не обели нито дума и застина напълно неподвижно, опитвайки се доста успешно да стане невидим.

Но Петрович някак си не се почувства по-защитен.

## 15.

Петрович прегледа новото решение на уравнението. Беше го написал внимателно върху нов лист хартия и прекара доста време, надвесен над него, поглъщайки усещането и формата му, изпълнен с нарастваща увереност, че ще се справи. Когато се пресегна за молива, той вече знаеше кои изрази могат да бъдат опростени и кои да станат главни.

Докато работеше, Миямото го гледаше безизразно. Или поне така изглеждаше — по някое време беше измъкнал инфокапаци и си ги беше сложил. Според Петрович телохраниелят му гледаше филм.

Изчисленията вървяха трудно; той непрекъснато спираше и проверяваше в книги и дисертации, реални и виртуални, прокарваше пръст по редовете, изписани с плътен шрифт, докато не откриеше нужните символи. Като че ли резултатът просто не искаше да бъде открит. Или пък ИИ грешеше, разбира се, и тук нямаше никакво решение, а само поредната точка от безкрайно променлив пейзаж.

Пиф щеше да се оправи, но тя беше заета да гледа в огледалото за обратно виждане към фаровете на останалите коли по магистралата, чудейки се дали някоя от тях я преследва. По-късно щеше да поговори с нея — за момента задачата на Петрович беше уравнението.

Той продължи да работи упорито върху него и тъкмо когато реши, че повече нищо не може да направи, видя отговора. Окончателното решение изглеждаше... опасно нестабилно. Петрович дълго време го гледа намръщено, с предположението, че някъде сигурно има грешка. Но нямаше... Той преглътна на сухо.

— *Ёбаный стос* — прошепна почтително.

Това може би щеше да е последната му научна работа за известен период от време, затова трябваше да я завърши. Той нанесе решението в триизмерна карта, която изпрати в компютъра за визуализиране — щеше да се обработва слой след слой, докато не стане готова.

Със завършената сфера обаче щеше да се занимава по-късно; на вратата се почука и Макнийл побутна Домингес навътре в стаята.

Двамата погледнаха към въоръжения с меч и окачил пистолет на кръста си Миямото, който от своя страна изобщо не им обърна внимание.

— Докторе?

— Не се бойте — каза Петрович. — Можете буквално да забравите, че е тук. — Той издърпа кабела за интерфейса, който беше донесъл Миямото, и го напъха в и без това претъпканото чекмедже. После намести очилата си и погледна към двамата специализанти. Стига толкова физика — те бяха негова отговорност. Петрович потрепери.

— Искали сте да ме видите — рече Домингес. Гласът му звучеше също толкова изморено и сънено като на Пиф.

— Да. ИВМ едностранно обяви Темза за най-добрата линия на защита срещу Външните и всичко на север от реката вече се счита за излишно. — Забелязвайки недоумението на Домингес, той осъзна, че ще трябва да го каже без заобикалки. — Това означава ние. Университетът може да бъде превзет и никой няма да ни се притече на помощ. Аз трябва да се погрижа за вас, затова ви казвам, че в следващите пет минути трябва да хвърлите в сака някоя и друга дрешка и всичко, което смятате за важно, и да тръгнете за Хийтроу. За теб, Хуго, съм резервирал полет до Севиля в дванайсет и трийсет. Файона, ти ще летиш след четиринайсет минути. Може би смятате, че имате достатъчно време, за да се сбогувате с приятелите си, да напишете някой и друг имейл, такива неща. Всъщност нямате. Вървете на летището, минете през митницата, изчакайте да обявят полетите ви и не позволявайте на никого да ви убеди да останете, дори ако ви предложат да ви направят богати като Крез. Тук ще настъпи пълен хаос, затова не се успокоявайте, докато не се озовете във въздуха. Ясен ли съм?

Изненадата бързо разсъни Домингес.

— Толкова ли е зле?

— Смяташ ли, че при цялата работа, която ни чака, щях да ви предлагам да духвате оттук, ако не вярвах, че ситуацията ще се влоши много повече?

— Вие сте платили за полета ми. За полетите ни. — Той примигваше като бухал.



— Ще поддържаме връзка. — Петрович кимна с глава към вратата. — А сега тръгвайте.

Домингес отстъпи крачка назад, после втора. След това хукна навън, хвърляйки поглед към неподвижния Миямото. Пневматиката на вратата тихо изсъска. Макнийл все още стоеше на мястото си.

— Знаеш какво ще ти кажа, нали? — попита Петрович. — Защо не приемем, че съм го казал, силата на аргументите ми те е убедила да се съгласиш с мен и сега просто събираш сили да хукнеш подир Хуго.

Макнийл сякаш се намираще в състояние на екзистенциална криза, вече не беше сигурна в нищо. Тя трепереше от страх и отчаяние. Ръцете ѝ се стискаха и разтваряха — от малки юмручета с побелели кокалчета до разперени като звезда пръсти и обратното. Тя извърна поглед нагоре и изкрещя от безсилие — крясъкът започна като ниско ръмжене и премина в оглушителен писък.

После го погледна с такива обезумели очи, които го накараха да погледне през рамо, за да провери дали зад гърба му няма нещо. Цялото ѝ тяло трепереше от усилието, сякаш беше капнала от умора, но знаеше, че я чака още работа.

Играчката звънна и Петрович бързо я измъкна.

— Валентина.

Жената отново беше в колата си и шофираше.

— Без малко да закъснея. Той вече беше вътре. Погледни и ми кажи какво мислиш. — Тя се пресегна напред, докосна телефона си и му изпрати един видеофайл.

Петрович погледна към Макнийл.

— Тръгвай — каза ѝ той. — В името на който там бог вярваш, заминавай. Имаш семейство. Имаш приятели. Бъди с тях. Не мога да ти обещавам, че ще те защитя. Не мога дори себе си да защитя от гадостите, които бушуват около мен.

Тя дори не помръдна.

— Това е за твое добро. Миямото, изкарай я оттук.

Очевидно човекът на Соня все пак слушаше. Той прекоси стаята и отвори вратата. Макнийл изглеждаше така, сякаш се канеше да откаже — кожата ѝ беше преbledняла като тебешир, а вените на лицето ѝ я караха да изглежда като мраморна статуя, която е твърде тежка, за да бъде повдигната.

Изведнъж тя се пречупи и с приглушено хълцане побягна. Миямото отново затвори вратата и скръсти ръце зад гърба си.

— Не. И аз не разбирам — каза Петрович и насочи вниманието си към клипа на Валентина.

Кадрите бяха сурови, необработени. Той успя да ги пооправи, като ги прекара през програма, която премахна подскачането и изправи вертикално картината и която му позволяваше спокойно да увеличава която част си пожелае от изображението. Камерата се намираше на стотина метра от общата входна врата и увеличението му даваше доста добър изглед.

Колата на Григорий все още се намираше отвън и както винаги, двете ѝ гуми бяха качени на тротоара. Зад нея беше паркирана друга, подобна кола, под ъгъл, който почти блокираше улицата — не че по нея имаше някакво движение.

Петрович се съсредоточи върху новата кола. На предницата ѝ беше закачен военен номер. Той знаеше какво означава това и намали увеличението, за да види кой ще излезе от входа.

Дори не си беше направил труда да си смени униформата; беше предположил погрешно, че там няма да има никой, който да го види. Даже не се огледа надясно и наляво по улицата, преди да отиде до шофьорската врата. В ръката си носеше нещо и Петрович застопори кадъра.

Резолюцията при увеличението не беше достатъчно висока, но той беше почти сигурен, че в ръцете на мъжа са ключовете на Чейн.

Петрович изгледа клипа до края, в който Даниълс скочи в колата и отпраши сред облак от син дим.

— Кой беше това? — попита Валентина.

— Капитан Даниълс. Офицер от разузнаването на ИВМ — подчинен на Хари Чейн. — Петрович се почеса по носа. — Очевидно не е срещнал проблеми с автоматичното оръдие, което ме навежда на мисълта, че той го е монтирал. Какво ли е видял?

— Горкият глупав Григорий. И дупката в пода.

— Значи знае, че съм го излъгал. Какво ли ще направи сега? Ще изчезне ли, или ще ме подгони?

— Зависи от предположението му за причината, поради която си го излъгал — отвърна Валентина. Тя беше спряла колата някъде; ръцете ѝ вече не стискаха волана, а някаква хартиена чаша.

— Той знае, че аз знам, че ме е изпратил там на смърт. Каквото и да си мисли, че подозирам, това или ще го накара да изчезне без следа, или ще го накара отново да се опита да ме премахне. — Петрович погледна към Миямото, който се взираше съсредоточено в отсрещната стена. — Ще ми се да видя опита му.

— Или ще ти изпрати някого, когото не подозираш. — Валентина изгълта течността в чашата и отново се появи на екрана с мустаче от пяна на горната устна. — Хм. Няма значение какво смята да прави. Въпросът е ти какво ще правиш?

— Ами — рече Петрович и облегна лактите си на бюрото, — възможно е все пак Даниълс да ме подгони, затова защо не го накараме да се притеснява за собствената си глава? Мисля, че проблемът ще се разреши, след като разкажем всичко на Марченко.

Тя избърса с пръст горната си устна.

— Чудя се защо му остави всичката документация на Чейн. Мисля, че ставаш небрежен.

— Досега Марченко вече я е научил наизуст. Сигурно се намира в рая, преживявайки наново добрите стари дни: Съветите срещу Запада. Ще му достави удоволствие да докопа Даниълс.

— Ще му кажа — рече Валентина. — Това пак ще ми вдигне акциите. И, Петрович? Сега е моментът някой да ти каже да не се доверяваш на никого, да?

— Схванах. Благодаря, Валентина.

— До после. — Тя прекъсна връзката и на екрана на играчката отново се появиха иконките ѝ.

Петрович затвори за миг очи, припомняйки си псевдонимите от списъка на ЦРУ: Сребро, Маса, Ритъм, Макавей, Чехъл, Запасняк. Безобидни, безсмислени думи — без връзка със случващото се. Убитият от него мъж сигурно носеше едно от тези имена, Даниълс, най-вероятно, беше някое от другите. Петрович не знаеше дали Соренсън е част от това, или действа самостоятелно; заради непредпазливите ѝ действия засега беше склонен да я изключи от списъка.

Значи оставаха още четирима и той нямаше представа кои са те. Нещата не изглеждаха добре.

Отвори очи. Миямото не беше помръднал от мястото си и стаята изглеждаше точно като преди. Беше се променил само шумът навън.

Петрович отиде до прозореца, който гледаше към улицата, и раздели лентите на щорите. През напластената върху стъклото мръсотия успя да види толкова хора, колкото не бе виждал от доста време. Те се придвижваха на юг по тесния път и ако изкривеше още малко врата си, щеше да види кръстовището край Хайд Парк. То беше задръстено от тела и трафик.

— Преди колко време съобщиха по новините, че мостовете са минирани?

— Десет минути — отвърна Миямото.

Петрович бръкна в джоба си за телефона и без да сваля поглед от улицата, се обади на Маделин.

— Здравсти — каза тя. Около нея цареше такава какофония, че му беше почти невъзможно да я чуе.

— Къде се намираш? — Той говореше бавно и гръмогласно. Очевидно Маделин не си беше вкъщи, както беше очаквал.

— Извикаха ме. Не ми казаха защо, докато не пристигнах тук.

— Къде се намираш? — повтори той. — Не можеш да тръгнеш на обиколка. Не си във форма.

— В Уест Хам. Мостовете.

— Знам. Даниълс.

— Моля? Кой?

— Даниълс. Капитан Даниълс — разговаря с мен в болницата. Той е от ЦРУ.

— Какво? — Гласът ѝ се изгуби сред рева на двигатели и подвижаните заповеди. — Трябва да вървя. Ти също.

— Мади? Остани на линия.

— Прибирай се вкъщи, Сам. Веднага.

Връзката прекъсна и на Петрович му идеше да заблъска с безполезната джаджа в стената, докато не я натроши на парчета.

— *Чёрт!*

Вместо това ѝ изпрати есемес, който не знаеше дали изобщо ще пристигне.

Тя беше голямо момиче — можеше да се грижи за себе си, беше въоръжена, движеше се с останалите от групата си, които също бяха въоръжени.

Външните бяха много по-опасни от Даниълс. Освен ако, освен ако...

Маделин беше свикнала да се подчинява и ако някой офицер от ИВМ ѝ наредеше да направи нещо, тя първо щеше да го изпълни, а след това да задава въпроси.

— Мразя да ти причинявам това — каза Петрович.

Миямото вдигна вежда над рамката на очилата.

— Излизаме навън. Да намерим жена ти. Да я предупредим за фалшивия офицер от ИВМ.

— Горедолу. Мобилната мрежа може да е блокирала от милионите едновременни обаждания, а може това да е първият признак, че следващото място, което ще падне, е Ийст Енд. Тя няма сателитен телефон, а според мен мрежата на ИВМ използва същите антени като гражданската мрежа. — Той грабна шинела си, облече го и извади играчката. — Не е нужно да идваш с мен.

— А как ще обясня ненавременната ви смърт на мис Соня?

— С „опа“?

— Не съм убеден, че „опа“ ще свърши работа.

— Сигурно си прав. — Петрович се потупа по джобовете. Нито пистолет, нито нож. В себе си носеше само инфокапаците си и играчката. — Ще тръгваме ли?

— Може би трябва да ви предупредя, че предложението от вас курс на действие е доста безразсъден.

— Може би трябва.

— Но няма да го направя. Трябва да се погрижим за безопасността на съпругата ви.

Петрович, който вече бе хванал дръжката на вратата, се спря и се обърна към Миямото.

— Има ли и нещо друго, което трябва да ми кажеш?

— Моите извинения, Петрович-сан. — Миямото наведе глава. — Моите чувства не са от значение, но трябва да ви уведомя, че съм ненадежден.

— Какво, *на хуй*, искаш да кажеш?

— Получил съм инструкции във връзка с вашата безопасност — рече Миямото, — но ако животът ви стигне злощастния си край по време на тази неблагоприятна екскурзия не по моя вина, аз няма да изпитам разочарование.

Петрович използва възможността да свали очилата си и да ги избърше в тениската си.

— Когато потърся значението на думата *пиздец* в речника, знаеш ли какво намирам?

Миямото не отговори.

— Моята снимка. Ето какво. — Той си сложи отново очилата и отвори със замах вратата. — Хайде, любовнико. Идваш с мен.

## 16.

Двамата гледаха потока от бегълци през стъклената врата на университетското фоайе.

— Това ще усложни нещата — каза Миямото.

— Без майтап, Шерлок. — Петрович наблюдаваше внимателно някаква жена, която буташе голяма хромирана бебешка количка, пълна догоре с претъпкани найлонови торби. Нямаше никакви признаци за наличието на бебе.

— Всички са се запътили в една посока. Която не е нашата.

— Да. Навикът ти да посочваш *ёбаные* очевидни неща много бързо ще ми омръзне. — Петрович отвори вратата, за да пусне навън един от лекторите инженери, който буташе количка, натоварена с облепени кашони. В помещението нахлу уличният шум, брътвежите, грохотът на движещи се хора. Това му напомни за някогашните дни, преди Дългата нощ, когато той беше никой и градът му бе убежище. — Да вървим.

Единственият начин да успеят да си проправят път по тротоара беше да се придвижват с притиснати към стените гърбове, но дори тогава се налагаше да спират, за да могат да преминат по-обемните товари, или да се връщат назад и да губят ценно време.

Петрович придърпа Миямото под арката на една входна врата по пътя към горния край на Икзибишън Роуд.

— Това е глупаво.

Миямото се намърда в тясното пространство и успя да заеме по-малко място от Петрович, макар да имаше почти същата височина и телосложение.

— Искате да изоставите плана си?

— Не, просто да го променя. — Той издължи врат, за да погледне над потока от хора и огледа трафика от двете страни на бялата линия. — Да видим дали ще успееш да се придържаш към мен.

Петрович пристъпи напред и се остави да бъде понесен от тълпата. Но макар да се тътреше назад, откъдето бе дошъл,

едновременно с това бавно се приближаваше към другата страна на пътя. Кракът му се плъзна долу от тротоара и той тръгна заедно с онези, които носеха лек багаж, само чанти и раници, промушвайки се между колите и бусовете, движещи се на юг.

После седна на капака на една кола и залюля крака. Без да обръща внимание на вбесения шофьор, който не спираше да удря по клаксона, той се изкатери на покрива и погледна нагоре по улицата към Хайд Парк.

Големите превозни средства представляваха проблем. Не можеше да се изкатери по някой голям бус или камион, но успяваше да се провере между тях, разчитайки на смяната на платната и на немалка доза късмет.

Автомобилът, върху който се беше покатерил, се люшна напред, за да доближи бронята на движещата се пред него кола, и Петрович приклепна като сърфист, който се опитва да запази равновесие.

Миямото се появи до него, предполагайки, че Петрович има нужда от подкрепа.

— Защо не се грижиш за себе си? — Петрович се изправи и мръщейки се на неочакваната болка, се затича напред.

Каросерията дрънчеше глухо под краката му. Той стигна до багажника и прескочи върху следващата кола. На покрива ѝ беше завързан матрак — хората си мислят, че ще се нуждаят от възможно най-странните неща — и той скочи върху него, използвайки го като трамплин към следващата кола в колоната.

Не погледна зад гърба си. Миямото сигурно беше там. Момчето смяташе, че е по-добро от Петрович, по-кадърно от Петрович и в никакъв случай нямаше да позволи на някакъв си *гайджин* да го засенчи.

Той се приземи с лекота върху колата и се подпря върху протегнатите пръсти на ръцете си. Жената зад волана го гледеше втренчено. Всяко свободно пространство във вътрешността беше натъпкано с плюшени играчки — изглеждаше сякаш козината с пастелни цветове постепенно поглъща шофьорката жива. Двойката с матрака изведнъж се стори на Петрович напълно нормална.

Но нямаше време за чудене. Той се изправи, премина през покрива и се озова пред първия си миниван с полегат прозорец. По принцип улицата беше двупосочна, но в този случай само някой идиот



би тръгнал на север — от двете страни на бялата линия се точеха дълги колони автомобили, а пространствата между тях бяха пълни с хора.

Петрович прецени на око разстоянието до покрива на най-близката кола. Тя беше твърде далеч за скок от място, а на него изобщо не му се искаше да слиза.

Миямото скочи от другата му страна, без да си прави труда да се обръща назад. Той се движеше като котка, с грация и увереност в гъвките си крайници, сякаш цял живот беше тренирал точно за този момент.

Петрович изръмжа под носа си и скочи точно когато отдолу преминаваше една пазарска количка. Той използва дръжката ѝ за опорна точка и заби водещия си крак между ръцете, които я бутаха.

Когато най-накрая се изправи върху оранжевия покрив, Миямото вече имаше две превозни средства преднина. Петрович се впусна в преследване. Дори когато се сблъска със следващото препятствие във формата на тир без каросерия, той успя да запази инерцията си. Промуши се между автомобилите, качи се зад кабината и със засилка прескочи върху следващата кола.

Светофарите на кръстовището примигваха хаотично. Миямото стигна пръв до тях, но само след секунди Петрович изкатери последната кола и с приплъзване стъпи на асфалта.

— Това беше забавно — рече той. — Да го направим пак.

Миямото вдигна вежди над тъмните си очила.

— Да не би да смятате да пътувате по този начин чак до... къде?

— Уест Хам. Десет километра в онази посока. — Той посочи към Хайд Парк Корнър. — Ала в момента около пет милиона души се опитват едновременно да прекосят Темза. Ще трябва да тръгнем на север, за да стигнем до изток.

— Значи ще минем през парка. — Миямото докосна дръжката на меч си, която се подаваше над лявото му рамо. Но после погледна към Ошикора Тауър, която се виждаше в далечината.

— Да видим каква е ситуацията на Мерилебоун Роуд. — След тези думи Петрович започна да си проправя с лакти път към Хайд Парк. Миямото го последва, без да изпуска от поглед ветреещия се шинел.

Паркът беше заобиколен с ограда — заграден като строителна площадка с боядисани дървени дъски, двойно по-високи от човешки

ръст. Сред предупредителните знаци, заковани от външната страна, се виждаха и такива за биологична опасност в черно и бяло. Самата порта беше вързана с вериги и заключена, а отгоре бе покрита с полиетилен.

Миямото извади меча си и плъзна острието между портата и найлона. После бавно вдигна ръката си нагоре. Под разрязания найлон се показва черното желязо. Красивите орнаменти бяха създадени за показ, не за защита. Петрович подскочи, заби обувката си в една пролука и се закатери нагоре, докато не стигна до върха, като се задържа за един от пилоните.

После се прехвърли през портата и се плъзна на земята, озовавайки се пред Миямото, който го гледаше от другата страна на решетката.

— Какво?

Тъгълчетата на устата на Миямото леко се повдигнаха нагоре.

— Бива ви доста повече, отколкото смятах.

— Освен това мога да пикая по-нависоко от теб. Докарай своя жопа отсам.

Миямото притегна каишите на *катаната* си, изкатери се по портата и с лекота скочи на земята до Петрович. После огледа сивкавата пустош над рамките на инфокапаците си.

В северния ъгъл на парка бяха струпани жълти багери и първите опити за разчистването на бежанския лагер бяха започнали оттам. Районът вече представляваше просто море от утъпкана кал. Серпентината беше пресушена и изчистена с помощта на подемници с грайферни драги, а в източния край на езерото беше спрял един кран.

Като се изключи това, както и липсата на трупове, мястото изглеждаше точно така, както си го спомняше Петрович: ниски, разнебитени навеси, повечето от които се бяха срутили, направени от стари, разкъсани от вятъра найлонови чували, парчета от щайги и метални колове, между които криволичеха тесни пътечки.

— Да. Карай по прекия път и гледай да не пипнеш холера.

Петрович се затича леко, предоставяйки на плъховете достатъчно време, за да отскочат от пътя му. Някои от заслоните бяха построени точно върху пътя, пресичащ парка, но маршрутят си оставаше сравнително пряк.

Мостът, който минаваше над черната, смрадлива бездна на Серпентината, изглеждаше доста отблъскващо. Още по-ужасен бе

наклоненият, отъпкан терен, стигащ до Ланкастър Гейт, в който се забелязваха следи от гъсенични вериги и стърчащи от кафявата почва начупени кости.

Отчаяните бездомници идваха в Хайд Парк, за да умрат, и това беше тяхното наследство. Още докато съществуваше, мястото го изпълваше с гняв; сега, след закриването му, то продължаваше да му въздейства така. Петрович го смяташе за себична, безсмислена пустош: глупава, жалка, инфантилна.

Гледката го зареди с повече от достатъчно енергия, за да се изкатери по портата в другия край на парка, да се прехвърли през заострените ѝ перила и да се озове до Бейзуотър Роуд.

Миямото скочи след него и се огледа.

— Тук като че ли не изглежда по-добре, Петрович-сан.

Потокът от хора продължаваше да се носи на юг — застрашително движещо се препятствие, което двамата трябваше да преодолеят. Съобщаваше се, че Външните са се приближили до Хампстед Хийт; хората, които живееха в западната му част, имаха къде да отидат, но за онези на изток имаше само един изход. Тауър Бридж беше най-ниската пресечна точка над реката, точно в сърцето на града.

— Ако бягах толкова бавно, никога нямаше да стигнем дотук. Но дори в тази ситуация все някой трябва да управлява трафика. — Петрович побутна очилата си нагоре. — Май трябва да сме благодарни, че това не се е превърнало в паническо бягство.

Засега — каза Миямото. — От Стратфорд съобщават за сблъсъци.

— Чёрт. — Петрович бръкна в джоба си, за да извади кутийката с капациите. Защипа ги върху очилата си и включи играчката.

[*Моши моши.*]

— Нуждая се от маршрут. В Уест Хам има една казарма, която е база за операциите на Маделин. Ще е още по-добре, ако можеш и да подслушваш радиочестотите на ИВМ — без те да разбират, че ги слушаш — и да се опиташ да я чуеш.

— С кого говорите? — попита Миямото.

— Навигационна система с гласово активиране. С някои допълнителни, нестандартни плъгини.

Пред очите му започна да се появява текст:

[Имам нужда от уточняване на критериите: най-къс, най-безопасен, най-бърз или комбинация от тези три параметъра.]

— Нека да е най-бързият.

ИИ се материализира пред невиждащия го Миямото.

[Всеки маршрут, всякакъв способ?]

— Да.

[Как се справяш с тичането по железопътни релси?]

— О, сигурно се шегуваш.

[Никакви влакове. Никакви хора. Знам, че са ти го обещавали и преди — този път ще е различно.]

— Използвайки камерите на отсрещната сграда, аватарът огледа Миямото.

— [Кой е този?]

Осъзнавайки, че човек не би могъл да води разговор с обикновена навигационна система, камо ли да спори с нея, Петрович написа отговора си върху екрана на играчката: „Това е един от корпоративните самураи на Соня“.

Аватарът на ИИ огледа Миямото и рече одобрително:

[Изглежда ми компетентен.]

„Ще ти се — написа в отговор Петрович. — Сега се захващай за работа. Нямаме време за това.“

[Аз съм — изненадан не е съвсем точна дума — изумен от способността на хората да имат две противоположни мнения едновременно. Ще трябва да проуча как е възможно това.]

Петрович знаеше, че по-късно ще съжалява, но все пак попита: „За какво говориш, *чёрт*?“.

[Ти отказа да заявиш, че си влюбен в жена си. И въпреки това с всичките си действия го потвърждаваш.]

Миямото беше започнал да проявява силен интерес към онова, с което се занимаваше Петрович. Той изкриви глава, за да види какво е написано на екрана, но Петрович затвори играчката, преди японецът да успее да разчете и една дума.

Аватарът се усмихна; Петрович мразеше това изражение, защото знаеше, че необятният интелект, който се криеше зад рошавата коса и престорената невинност, отново е спечелил точка над него и изпитва перверзно удоволствие от това.

— Да не би да правиш нещо, за което трябва да знам? — Миямото се наведе напред и Петрович видя собственото си отражение в тъмните очила.

— Не.

Аватарът се запъти към тълпата, обърна се и махна с ръка. Беше направил да изглежда така, сякаш преминаващите фигури го скриват от погледа на Петрович, което си беше чиста загуба на процесорно време; той просто се фукаше.

Петрович прибра играчката в джоба си.

— Да тръгваме.

— Имате ли представа как да се промъкнем през това безумие?

— Да.

Следвайки аватара, Петрович си проправи с лакти път през тълпата и навлезе в лабиринта от странични улички. Потокът от хора се придържаше към главната улица, воден от стадния инстинкт и картите, които бяха започнали да се разпадат. Лабиринтът от високи градски къщи и къси прави улички сигурно изглеждаше объркващ и плашещ на обикновения беглец, чиято главна грижа беше да стигне до моста преди взривяването му. Така че Петрович и Миямото продължиха с лекота по пътя си към Падингтън. Трябваше да прекосят Съсекс Гардънс и да слязат от Еджуеър Роуд, който се беше задръстил от коли и изнервени хора, но след това отново се върнаха на малките улички пред станцията.

Аватарът тичаше пред тях, спираше да ги изчака, след което отново се втурваше напред, пришпорвайки ги да го следват.

Прейд Стрийт не се различаваше особено от останалите улици, по които бяха преминали. В единия си край се сливаше с друга улица. Когато Петрович скочи на покрива на първата изпречила му се кола и се приготви да се прехвърли на следващата, събралата се тълпа вече се намираще на ръба на бунта и обстановката се беше нажежила до крайност.

Чу се предупредителен вик. Петрович се обърна и видя Миямото, който се опитваше да запази равновесие на покрива на колата, от която току-що бе скочил той. Японецът беше извадил меча си и с един плавен замах поднесе пеещото острие на косъм от зачервеното озъбено лице на някакъв мъж, който бе застанал под него.

— Пистолета — извика Петрович.

Миямото посегна към колана си и му подхвърли оръжието над тълпата. Петрович го улови и с надеждата, че вече всички глави са се обърнали към него, стреля три пъти във въздуха.

Ехото от изстрелите, усилено от стъклата и тухлените стени, успя да накара всички да се свият от страх. За миг хората се спряха, приклекнаха и започнаха да се оглеждат за прикритие.

А Петрович вече го нямаше там: кола, кола, последен скок, след който се стовари върху някакъв куфар на колелца и човекът, който го дърпаше, се претърколи и се затича по тъмния страничен път, който минаваше успоредно на потока от хора.

Миямото също се възползва от възможността. Стиснал голия меч в ръце, той тръгна по стъпките му. Първи, втори, трети скок, право на мястото, освободено от падналия човек, след което се втурна след развяващите се пешове на Петрович.

Зад тях се понесе вълна от викове и крясъци, която се разпростря, подгрявана от паниката и страха: в централната Метрозона има Външни. И малкото царящ ред се изпари за миг. Двамата оставиха след себе си единствено хаос.

## 17.

Достъпът до железопътната линия беше улеснен от ивицата потрошена зидария, стомана и стъкло, простираща се на североизток и югозапад — линията Чуо, която водеше до Шинджуку, в сърцето на Новия джихад на машините. Носещите греди, които свързваха платформите на Падингтън, бяха натрошени и покривът се беше срутил, оставяйки подир себе си хаотично разхвърляни монолитни парчета, стърчащи като зъби.

Петрович си проправи път през отломките, опитвайки се да не забавя ход. Миямото продължаваше да го следва, като на моменти го настигаше, после отново изоставаше. Но отпред винаги беше облеченият с торбести дънки аватар, който не се смущаваше от разните неудобни препятствия като движещите се повърхности, големите разстояния и смазващата умора.

Той се спря на ръба на лъскавите релси, които се простираха недокоснати в едната посока, изкривени и обгорели в другата, и се обърна назад. Очевидно се забавляваше за сметка на своите спътници, страдащи от ограниченията на телата си.

Преди Петрович да успее да го настигне, той отново се втурна напред, подскачайки по релсите. Макар да изпитваше задоволство от очевидната наслада на ИИ от нещо толкова обикновено като преследването на движеща се точка в реалното пространство, Петрович не можеше да пренебрегне проблема с непоносимото му самодоволство.

— Петрович-сан? — Челото на Миямото лъщеше от потта, а в дишането му се долавяше леко хриптене, което липсваше досега.

— Да?

— Това не е правилният път.

— Аха. Но по него ще стигнем по-бързо.

— Как?

— По страничните коловози при Оук Комън. Пресича ги друга линия. Която стига до Уилсдън Джункшън. Оттам следваме маршрута

до Стратфорд, който се намира на една пръдня разстояние от Уест Хам. — Мазният баласт скърцаше под ботушите на Петрович. Вдясно от него се виждаше високата секция на магистрала А40, задръстена от превозни средства и пешеходци. Той се придвижваше много по-бързо от тях и можеше да усети завистливите им погледи в далечината.

— По-далеч е.

Петрович притисна длан към сърцето си, където няколко шева и парче обработена кожа придържаха краищата на раната от ножа. Турбината мъркаше тихо и изтласкваше из цялото му тяло наситената с кислород кръв така, както старото му сърце никога не бе могло да се справи.

— Да. Ако се наложи, ще те зарежа — рече той. И просто за да му докаже, че може да го направи, той леко ускори крачка, очаквайки от Миямото или да отговори, или да се откаже.

Японецът отново го настигна.

— Не мога да го позволя. Госпожица Соня ще остане много недоволна от мен.

А одобрението на госпожица Соня беше главната му грижа.

Двамата минаха през една станция и продължиха в сенките на надлеза към следващата.

[Има хора на линията. Изглежда, са пияни и въоръжени с примитивни оръжия. Бият се помежду си.]

Струйка солена пот погъделичка бузата на Петрович и той я избърса със замах. Следващата станция се намираше точно от другата страна на двата моста, които минаваха в дъга над линията. Оцветени в червено фигури се движеха в бавен, сложен танц между масивните бетонни колони.

— Имаме компания — рече Петрович. Той бръкна в джоба си и извади пистолета на Миямото — който вече беше негов. — Шестима са. Ако не им обърнем внимание, може би и те ще ни игнорират.

Този път аватарът ги изчака — не че имаше нужда да го прави. Присъствието му не подсказваше по никакъв начин накъде е насочено вниманието му. Можеше да е навсякъде, макар и не съвсем.

Той се бе облегал със скръстени ръце на стената на изписания с графити тунел, показвайки ясно, че наблюдава внимателно и иска да се учи.



Двамата се приближиха до мъжете и ситуацията се разреши от само себе си: тя не представляваше точно пиянска свада. Не съвсем.

Определено имаше алкохол, който добавяше неоправдано перчене към коктейла от страх и самота. Никой от участниците не можеше да бъде определен като възрастен, но едно от хлапетата със сигурност беше доста по-малко — то беше облечено по различен начин, държеше се по различен начин и съдейки по извиканите от него предупреждения, говореше различно.

Петима от групичката бяха подивели младежи, облечени в стрийт фешън стил, стиснали остри ножове, отмъкнати от кухните и кутиите с инструменти; другият беше облечен с кърпени дрехи втора ръка, боядисани в червеникавожълт цвят. Косата му беше изсветляла от слънцето, кожата му бе помургавяла от вятъра и дъждовете. Ножът му имаше дълго и тънко смъртоносно острие, а обувките му бяха меки, безформени.

— Той е... — каза Миямото.

— Знам — отвърна Петрович. Тичането му постепенно премина в ход и той вдигна пистолета. — Ей, вие. Махайте се, *на хуй*, оттук, ако искате всичко да ви е наред.

Хлапетата от Метрозоната, които отдавна се бяха отучили да се подчиняват на заповеди, камо ли на добродушни съвети, го зяпнаха.

— Опитваш се да ни развалиш забавлението? — рече единият от тях.

— Хубаво. Залагам стотачка на Външния. — Петрович кимна на тийнейджъра със сивкаво-кафява коса. — Но гледайте да умрете побързо, че нямаме време.

— Той няма да ни убие, смотаняко. Дори няма да ни докосне. — Най-смелото хлапе тръгна към Петрович, поклащайки малкото си готварско сатърче.

Петрович го простреля в крака и хлапетото запищя като момиче. То накуцваше и пицеше, ругаеше и плачеше — на Петрович чак му дожаля за него. Никак не е лесно да предизвикаш, да блъфираш и очакванията ти да не се сбъднат.

Всички се разбягаха още преди ехото от изстрела да заглъхне. Баластът скърцаше под краката им, а хлапетото с пробития марков анцуг, по който се стичаше кръв, се опитваше трескаво да не изостава от другите, които го бяха зарязали.

— Бягайте — извика Петрович, — ти и другарчетата ти. Ако побързате, може и да успеете да прекосите Темза навреме.

Аватарът излезе от тунела и изръкопляска няколко пъти на Петрович.

[Уменията ти да обръщаш всяка ситуация в своя полза не спират да ме изумяват.]

— Радвам се да помогна — промърмори Петрович. После огледа Външното дете от главата до петите и хвана свободно пистолета в ръка. — Прибери ловджийския нож и можем да търгуваме.

Момчето имаше слабо лице с остри черти. Погледът му прескочи от дългото, тънко острие към матовия метал на пистолета в ръката на Петрович.

— Да търгуваме? — повтори то, но по начина, по който го каза, думата прозвуча като ругатня.

— Да. Разбирам, че може би нямаше нужда от мен, че сигурно щеше да ги нараниш всичките и да ги подгониш към дома като пребити *собаки*, но понякога стават и нещастни случаи. Подхлъзваш се, дръжката на ножа ти става хлъзгава от кръвта, някой от тях решава, че може да хвърли камък по главата ти. Само една грешка — и те се нахвърлят върху теб и те нарязват като свинско печено. Моят начин беше по-бърз и много по-сигурен.

Момчето премисли думите му и пъкна ножа в колана си.

— Ти върви. Аз вървя.

Петрович погледна към Миямото, който стоеше напрегнато, поставил ръка върху дръжката на меча си.

— Спокойно, чуваш ли?

— Той е от Външната зона. При първия удобен случай ще те убие.

— Иска ми се да вярвам, че мотивите им са малко по-сложни от това. Прав ли съм, хлапе?

Ръката на момчето се плъзгаше към дръжката на щика и Петрович почувства нужда леко да повдигне дулото на пистолета. Може би щеше да се опита да го промуши. Погледът в очите му предупреждаваше всички, проявяващи интерес към него, че е способен на крайно насилие.

— Та да обсъдим търговията.

Момчето се изплю на земята.

— Във Външната зона не търгувате ли?

— Силните взимат. Слабите дават. — Той погледна с присвити очи пистолета.

— Не слаб. Не дава.

— Петрович — каза Миямото. — Нямаме време за това.

— Щом аз казвам, значи има. — Той погледна отново момчето.

— Знаеш ли какво е пистолет и какво може да направи?

Момчето кимна.

— Мога да те накарам да ми разкажеш всичко, което поискам, но няма да го направя. Вместо това можеш да ми зададеш един въпрос и в замяна аз ще ти задам един.

— Слаб! Ти слаб! — изпищя момчето, но не нападна.

— Имам пистолет. Хайде, ти си скаут, следотърсач. В мое лице имаш човек, който може да отговори на всеки въпрос, който ти хрумне.

Момчето се заслуша в града, проверявайки дали наблизо има някой друг.

— Ти какво? Той какво?

Петрович се намръщи.

— Аз какво? Какво ми е името ли?

Тръсване на глава.

— С какво се занимаваме?

Отново тръсване.

— Откъде идваме? — Най-последно получи кимане. — Аз съм руснак. От Санкт Петербург. Той е японец, само че Япония вече не съществува.

— Рус. Москва — каза момчето.

— Москва, да. — Той се зачуди накъде отива този разговор.

— Япония. Токио. — Момчето притисна показалци към крайчетата на очите си и ги дръпна встрани.

Петрович се засмя, но Миямото се възмути.

— Не Лондон.

— Не, не Лондон. Никой от нас не е роден тук.

И по един неведом за Петрович начин този отговор като че ли задоволи Външното момче.

— Говори.

Той се вкопчи в дадената му възможност.

— Как сте организирали атаката си? С една армия или с много групи? Има ли някой, който да ви командва?

Момчето прокара пръстите си с изгризани нокти през мръсната си коса. Може би си мислеше, че искат да разберат твърде много неща от него.

— Защо? Вие омразни врагове.

Петрович изсумтя.

— Да, такива сме. Трябва да намеря съпругата си. Последно чух, че е в Уест Хам, който се намира в другия край на града.

— Уест Хам знам. Съпруга не знам.

— Не очаквам от теб да я познаваш.

— Той няма предвид това — не разбира какво е съпруга — рече Миямото. Той пристъпи напред и направи същото като момчето: заслуша се в града. Той беше неестествено тих. — Неговата жена. Трябва да намери жена си.

— Жена? Защо?

— Пак повтарям — рече Миямото на Петрович, — че нямаме време за това. Те са Външна зона от две десетилетия и това е променило езика и културата им до такава степен, че общуването е невъзможно.

— Искам да разбера какво ни чака там. Дали е цяла армия, или са тайфа изпаднали племена, които по-скоро биха се избили помежду си, отколкото да убиват нас? Дали изобщо имат план? Това е важно. — Петрович отново насочи вниманието си към момчето. — Кой ти е шефът? Кой е големият човек?

— Фокс — отвърна момчето. — Той убива теб, той убива теб. — То посочи един след друг и двамата.

— Да. Сигурно ще убие и теб. Къде е той?

Момчето посочи точно на север.

— Чака те да се върнеш и да докладваш, така ли? Ще му разкажеш ли за нас?

— Защо не?

— Защото не се интересуваме от едно и също нещо. Не се конкурираме. Той иска да превземе града. Аз искам да намеря съпругата си.

— Фокс не иска града. Той изгаря града. Изгаря всичко.

— А пък аз си мислех, че той иска само да завземе Уест Енд, за да може да поразгледа малко забележителности. — Петрович завъртя очи. — Може да изгаря каквото си иска, стига то да не включва мен или нещо, което е мое. Макар че ако отгук тръгне директно към централните зони, ще трябва да внимава за танкове.

— Танкове — повтори момчето. — Какво танкове?

— Този Фокс е по-голям от нас, нали? Някой от първоначалните Външни? Той ще знае какво е танк — отвърна Петрович с лукава усмивка. — И спътникът ми е прав. Само си губим времето. Хайде, махай се, отивай там, откъдето си дошъл.

Момчето — на години не много по-възрастно от Петрович от времето, когато беше тичал по заледените улици — положи ръка върху дръжката на ножа си и започна да го издърпва. Петрович вдигна пистолета и се прицели в лицето му. Момчето се ухили.

— Не слаб.

— Не. Не ме обърквай с останалите от стадото. Не съм като тях. — Петрович махна с пистолета към линията. — Бягай.

Двамата гледаха как момчето се отдалечава на бегом, подскачайки от едната релса на другата просто за удоволствие. Миямото изръмжа гърлено.

— И какво постигнахме с това?

— *Заткнись!* Трябва да направя още нещо. — Петрович измъкна играчката. — Проследяваш ли го?

[Естествено] — отвърна аватарът.

— Добре. Маркирай го, както и всеки, с когото влезе в контакт. После маркирай и техните контакти. Искам да ми направиш карта.

— Пак ли навигационната система?

— Малко повече от това. Моят сътрудник — отвърна Петрович, докато гледаше вървящия пред очите му текст.

[Значи съм повишен. Наравно с биологичната единица. И въпреки това статусът на гражданството ми остава под въпрос.]

— Това е... — започна Петрович, но се спря. — Не сега. Просто ми кажи къде отива хлапето.

[Минава под Ладброук Гроув. Пътят е задръстен, движението е спряло. Оттам не може да се мине. Сега прескача оградата, за да стигне до Канал Уей. Сляпа улица. Тръгва на пряко на изток покрай

брега. Там, край пътния мост, има тесен пешеходен мост към северната страна.]

— Добре. — Той затвори играчката. — Пое ли си дъх?

— Бих искал — отвърна Миямото — да ми обясните какво точно правите.

— Ще ти го обясня в движение. — Петрович отново се затича в посоката, в която беше поело момчето. Когато Миямото го настигна, той каза: — Мисли за това като за вирус. Ако да бъдеш Външен е болест и хлапето е бацилоносител, всеки, с когото разговаря, също ще е Външен. Както и всички, с които говорят те. Ако имат някаква организация, до няколко часа ще знам къде са повечето от тях.

— Хитро — призна Миямото. — Освен ако не използват телефони или радиостанции.

— Каквито не използват, защото иначе скаутът щеше да носи нещо в себе си.

В далечината се чу взрив. На север се издигна нов стълб от черен дим, присъединявайки се към останалите, които прорязваха хоризонта.

[Бензиностанция. Уилсдън.]

— Как, как е възможно да се надяват да спечелят?

— Като подгонят милиони хора право срещу силите, които може да имат *яйца* да отвърнат на удара. И тъй като пътищата са задръстени от бежанци, а ние сме принудени да тичаме по железопътната линия, бих казал, че планът им работи.

Той отново се откъсна напред, тичайки бързо и волно.

## 18.

[Сега трябва да изминеш двайсет километра, вместо десетте, които те очакваха в началото.]

— Ти ни прекара оттук. — Петрович се закашля и се изплю между краката си. После се изпъна назад, подпрял кръста си с ръце. Стоеше в един глух двор между две редици празни, ръждясащи вагони и се възползваше от възможността да си почине. — Предполагам, че си имал добра причина за това.

[Когато ме накара да изчисля времето за преход, този маршрут наистина беше най-бързият.]

Аватарът стоеше с ръце в джобовете, както беше виждал стотици пъти да прави Петрович.

— Предчувствам, че сега ще последва едно „но“.

[Не си в толкова добра форма, колкото ти се иска да вярваш. Мога да открия места — поне няколко, — откъдето можеш да намериш вода и храна, тъй като не си направи труда да вземеш никакви със себе си.]

— Да. Когато сутринта станах от леглото, изобщо не смятах да пробягам половината Метрозона. — Той подръпна залепналата под мишниците му тениска. — Струва ми се, че искаш да смениш темата — защо това вече не е най-добрият маршрут?

Камионът с обелена боя пред очите на Петрович беше заменен от карта в реално време на района. На север, близо до края на някогашната М1, се забелязваше концентрация от червени точки, като изприщено място; всяка една от точките представляваше Външен. Бяха повече от очакваното и Петрович тъкмо се накани да попита ИИ за точния им брой, когато картата започна да се свива, разкривайки онова, което лежеше отвъд първоначалните ѝ граници.

Имаше още една група точки близо до Уембли и още три големи скупчвания в покрайнините на Хампстед Хийт, които се вливаха в околните улици. Перспективата му се премести още по-нататък и начупената линия от съсиреци се проточи по целия път от Раизлип до

Стоук Ньюингтън. Зад широкия фронт се простираха цветни артерии, които постепенно избледняваха при доближаването им до заселените територии.

— *Ёбаный стос.*

[Картината е непълна. По-голямото струпване на точки е в източната част на Метрозоната, но тамошните групи още не са се свързали със западните Външни. Освен това информацията се предава много по-бързо нататък по линията, отколкото в обратна посока.]

— И колко на брой са там?

[Сто и шестнайсет хиляди осемстотин четирийсет и три. Въз основа на настоящата плътност на населението предполагам, че общият брой Външни в региона е около двеста хиляди.]

Течащият по екрана текст замря и аватарът прояви благоприличието да изобрази съжаление.

[Това не се ли квалифицира с епитета *пиздец*?]

Сърцето на Петрович заби ускорено. Устата му пресъхна и той започна да диша плитко и учестено.

Откъде, *на хуй*, се взеха всичките?

[Първоначално от Външната зона. Сигурно докато са напредвали, са събирали доброволци или просто от самото начало са били толкова много. Във всички случаи представляват значителен проблем за теб.]

Аватарът сви рамене. Той не беше сгрешил, просто нямаше на разположение достатъчно информация.

[Вероятността да използваш успешно първоначалния ми маршрут, за да стигнеш до Уест Хам, се сви до минимални стойности. Препоръчвам тактическо оттегляне.]

Наблизо имаше друга линия, която водеше на юг — дори си имаше свой собствен мост над Темза при Кю. Петрович я виждаше добре на сателитната карта. Тя просто го приканваше да тръгне по нея.

Той се обърна на изток и погледна към веригата товарни вагони. Небето имаше аления цвят на пожар. Миямото беше приклепнал до едно колело, подпрял ръцете си върху обрастия с бурени чакъл, и дишаше тежко с наведена глава. Той усети, че го наблюдават.

— Какво?

— Имаме проблем.

— Какъв? — Миямото оголи стиснатите си зъби.



— Сътрудникът ми предполага, че между нас и мястото, накъдето сме се запътили, има около двеста хиляди Външни.

Миямото рязко погледна нагоре.

— Да — рече Петрович. — Ако искаш да се чупиш, ще те разбере. Всъщност дори предпочитам да си тръгнеш. Не бих казал, че си облечен подходящо за случая.

— Какво имаш предвид? Какво им е лошото на дрехите ми?

— Приличаш на *ёбаный* нинджа! Сигурно си можел да облечеш сигнално яке, за да биеш още повече на очи, но и сега върху теб е написано с големи букви „подгони ме“.

— Докато вие, със съсипания ви шинел и непраните от седмици дрехи...

— Приличам ужасно на Външен. — Петрович му се ухили дивашки. — Кой би предположил, че липсата на вкус към облеклото и ужасната лична хигиена ще се окажат характерен белег на оцеляващите?

— Двеста хиляди души.

— Горе-долу. Възможно е да са повече.

Миямото се надигна и се приближи до Петрович, като едва не допряха носове.

— Мога сам да те убия и да им спестя труда.

— И какво ще каже тогава госпожица Соня?

— След като те премахна, мога да се самоубия и така няма да е нужно да обяснявам каквото и да било. Поне ще легна в гроба с ясното съзнание, че съм я спасил от доживотното раболепничене пред идиот като теб.

Петрович посочи с пръст над рамото на Миямото.

— Юг е натам.

Миямото сви юмруци, изпълнен с чувство за безсилие.

— Двеста хиляди врагове. Как изобщо можеш да си помислиш, че ще успееш да им се изплъзнеш — и после да намериш жена си?

— Очевидно мога, защото иначе досега да съм се отказал и да съм се прибрал вкъщи.

— Нямах предвид това. Каква е причината да си толкова убеден в тази самозаблуда?

Петрович отстъпи встрани.

— Външните отново са се раздвижили, а ние се намираме твърде на открито. Не мога да съм отговорен за теб или за онова, което вършиш — остани, върви, последвай ме или се махай. От теб зависи. Но трябва да избереш нещо. — Той сви рамене и додаде: — Аз все пак отивам да намеря Маделин.

[Въпреки че не я обичаш.]

Тъглчетата на устата на Петрович потрепнаха и аватарът веднага осъзна, че е престъпил позволените граници, извини се с поклон и изчезна.

— Заклех се да те защитавам — каза Миямото и косата на ниско остриганата му глава настръхна от неприкритата му ярост.

— Не и на мен. Нямах абсолютно никакви задължения към мен.

Миямото стисна силно зъби.

— Не става въпрос за теб.

— Не, очевидно не. — Петрович наблюдаваше как червените точки бавно пъплят като зрънца от сипещ се пясък по тесните улици на Крикълууд. Той се огледа, за да се ориентира, след което се затича покрай колоната от вагони.

Когато стигна до последния, отново се консултира с картата и се насочи точно към линията, която му беше необходима. Дори не се обърна — чуваше хрущенето на разместващия се чакъл зад гърба му и което беше още по-показателно, изсъскани шепнешком японски ругатни.

Не беше сигурен дали е доволен от компанията си, или не. След като Миямото беше показал, че е готов да се жертва, за да го защити, една част от него, безскрупулната му, безстрастна страна, вече обмисляше по какъв начин да използва това оръжие за еднократна употреба.

Другата му част, която с готовност би определил като притеснително малка, просто изпитваше благодарност от присъствието на друго човешко същество, което не притежава психологическата настройка да го убие на място.

Съществуваше, разбира се, и въпросът за собствената му мотивация. Той знаеше защо Миямото не го изоставя. Знаеше защо Външните искат да изкормят града и да го проснат да съхне на телта. Кое обаче ръководеше действията на самия него?

— Някаква следа от Маделин?

[Засякох радиотрафик по МилНет. Няколко подразделения на ИВМ в момента се сражават с бойци на Външните, а други укрепяват позициите си преди настъплението. Проучих сражаващите се части и смятам, че има голяма вероятност съпругата ти да е с някоя от тях. Изнесоха данни за евакуираните ранени и името ѝ не се появи там.]

— А ЦРУ?

[Обработката на подробни сателитни данни в реално време на няколко честоти и същевременното проследяване на движението на Външните ангажира сериозна част от ресурсите ми.]

— Това е важно.

[Ако желаеш, мога да отделя повече процесорна мощ. Това ще намали ресурсите за останалите потребители.]

— Мисля, че всички в Метрозоната са твърде заети да се притесняват от Външните, за да забележат забавянето.

[Имам предвид в глобален мащаб. Някой някъде ще започне разследване и ако е достатъчно умен, ще ме открие.]

— Да, добре. Направи каквото можеш. — От двете страни го ограждаха насипи зеленееща се земя. Погледна към гърбовете на къщите. Поне когато настъпеше моментът, щеше да има предостатъчно места, където да се скрие от Външните.

Петрович насочи вниманието си към тунела отпред, мъртво пространство, където ИИ не можеше да проникне. Най-близката група Външни — групата на Фокс — се намираше на три километра северно, но беше възможно да има други пред фронтната линия, немаркирани, невидими.

Триста метра в мрака. Поне пътят беше прав и светещият кръг в далечината не бяха фаровете на приближаващ се влак. Този път Петрович се обърна назад, за да види как облечената в черно фигура тича към него. Движенията на мъжа бяха далеч не толкова гъвкави и свободни, както преди.

— Трябва да минем оттук.

Миямото кимна и тръгна напред, придържайки се към едната стена на тунела, за да може да вижда по—добре дали на фона на далечното светло петно не се очертава някой силует. Петрович тръгна покрай другата стена, без да изпуска от очи сенките пред себе си.

Границата между светлината и тъмнината се приближи.

[Външните преминаха в движение. Пътищата ви ще се пресекат на улица Килбърн Хай, два километра по-нататък.]

Покажи ми.

Пред очите му с примигване се появи полупрозрачната карта. Петрович се намръщи.

— Пътят им минава право през жилищния комплекс „Парадайз“.

[Да.]

— Колкото и да ми се иска да видя как Външните и Райската милиция се бият до смърт, никак не ми е приятно, че фронтовата линия минава точно през маршрута ни.

[Има друга линия, малко на север. Тя ще ви изведе зад подразделенията на Външните.]

— Да. Ще тръгнем по нея. — Когато стигна до изхода на тунела, Петрович забави ход и извика на Миямото: — Отклоняване.

Той притича през релсите от другата страна и продължи напред покрай неравната линия на висока дървена ограда, отделяща линията от съседната градина. От време на време побутваше дъските и една от тях се оказа по-разхлабена.

Петрович я подпря с рамо и блъсна. Нещо поддаде и той опита отново. Дървото се напука и гвоздеите изскърцаха. Миямото добави и своята сила към упражнението и накрая дъската изпраця и се откъсна от единия подпорен кол.

Петрович я подпря с гръб, придържайки я отворена настрани, докато премине Миямото, след което се извъртя и се промуши през отвора. Палтото му се закачи на стърчащите пирони — върховете им пробиха кожата и се забиха в рамото му.

Той изсъска и се освободи. Прокара ръка под тениската си и когато я извади, пръстите му бяха изцапани с тъмна кръв.

— *Чёрт.*

Миямото вече вървеше по циментовата пътека, водеща към задната врата на къщата, опитвайки се да се движи безшумно. Петрович пренебрегна парещата болка в рамото и се запромъква подире му.

Вратата беше дървена с малко стъклено прозорче. Ключовете лежах на ръба на умивалника, до купчина мръсни съдове. Миямото отстъпи назад, за да се огледа за някой друг вход. Петрович се наведе да вдигне две тухли от купчината край бараката и когато се приближи

достатъчно до къщата, хвърли едната към широкия кухненски прозорец.

Стъклото се счупи и падна навътре, а остатъците по дограмата изпопадаха от собствената си тежест и се начупиха в перваза. Миямото зяпна с отворена уста. Петрович изръмжа и използва другата тухла, за да начупи назъбените остриета, които бяха останали да стърчат от рамката.

— Прави нещата просто, *разпиздай*.

Той метна тухлата към обраслата полянка, съблече шинела си и го хвърли върху морето от натрошени стъкла. После скочи, прехвърли се през стената и се приземи на пода. Стъклата захрущяха под краката му, докато отръскваше палтото си, от което заваля дъжд от проблясващи парченца.

Миямото все още стоеше отвън. Петрович грабна ключовете от умивалника, избра онзи от тях, който му се стори най-подходящ, и го пъкна в ключалката. Тя изщрака и той натисна дръжката.

— Защо се забави толкова?

— Нали трябваше да действаме тактически. — Миямото се вмъкна тромаво вътре, блъсвайки вратата в рамото на Петрович, който потрепна от болка.

— *Жона*.

ИИ го прекъсна. Имаше нови контакти, на няколко улици от тях. Една дълга, тънка линия от червени маркери упорито напредваше към пътния мост, минаващ над железопътната линия.

Петрович отвори хладилника. Храната все още се изстудяваше, лампичката все още светеше. Той грабна една кутия с портокалов сок, пластмасова бутилка с прясно мляко и парче кашкавал и ги нареди сред отломките на кухненската маса.

— Външните са твърде близо. Подкрепи се — ще потеглим, след като отминат.

Той отвъртя капачето на млякото и отпи направо от бутилката, изпразвайки я наполовина на един дъх.

— Ти... ти си животно. Прасе.

Петрович избърса с ръкав млечния си мустак — като първо провери дали няма останали набити стъкълца — и погледна към Миямото над стъклата на очилата си.

— *Мне насрать, что ты думаешь*.

— Английски, моля.

— Ето ти груб превод, тогава: да го духаш. — Петрович отхапа парче от кашкавала, разкъсвайки със зъби опаковката му и изплю найлона на земята.

— Не е задължително да гледаш.

Той задъвка небрежно, предизвиквайки другия мъж да му отвърне. Кашкавалът имаше същия вкус като опаковката си, но притежаваше необходимите му мазнини.

От горния етаж се дочу скърцане. Петрович остави кашкавала и млякото. В стойката за ножове, тикната в ъгъла, липсваше най-големият, а след бърз поглед към сушилника установи, че не е и там.

Той притисна показалец към устните си и посочи към тавана. Миямото извади *катаната* с мек стоманен звън и я притисна към тялото си. Петрович си избра един двајсетсантиметров нож с назъбено острие от стойката. Преди да стисне дръжката, той омота ръката си с кухненската кърпа.

Миямото бързо отвори вратата на кухнята. Показа се входна врата — затворена — и стъпала до нея. Без да сваля поглед от стълбището, той пристъпи тихо върху тънкия килим. Отпуснал ръката си, в която държеше ножа, Петрович се опита да върви също толкова тихо.

Мъжът в черно стъпваше внимателно на всяко стъпало, преди да се отпусне с цялата си тежест, след което преминаваше на следващото. Двамата бяха стигнали до средата на стълбището, когато дъската под крака на Петрович изскърца. В тишината скърцането прозвуча като плясък на камшик.

Цялото тяло на Миямото се отпусна унило, но само за миг, колкото да покаже разочарованието си. Той прелетя през последните няколко стъпала и в бърза последователност изрита трите врати, намиращи се на площадката. И трите отскочиха от стените и се затръшнаха обратно.

Той зърна нещо и се втурна в банята, която се намираще в задната част на къщата. Петрович беше точно зад него, когато японецът вдигна меча над главата си, готов да разсече найлоновото перде, скриващо ваната.

Петрович го избута с рамо встрани към тоалетната чиния и казанчето изтрака от сблъсъка. Върхът на меча разряза

полупрозрачната завеса в линия, започваща някъде от височината на шията и завършваща при гърдите.

Найлонът се сви на руло и разкри момиче, бяло като фаянсовите плочки на стената, към които се беше притиснало, и стиснало кухненския нож в треперещата си ръка.

Миямото подскочи с крясък и се накани отново да замахне. Този път Петрович се изпречи пред него и блокира ръката му със своята.

Двамата стояха лице срещу лице и ако не носеше очила, Петрович сигурно би опитал да го удари с глава.

— Какво, *на хуй*, ти става? — Той опря ръка в гърдите на Миямото и го избута назад.

Когато се убеди, че японецът няма да нападне отново, Петрович дръпна завесата. Момичето се беше свлякло надолу и се беше свило в единия край на ваната, все още насочило към тях треперещия връх на ножа. Беше облечена в ученическа униформа.

— Да. Виж големия лош Външен, който се крие в *ёбаная* баня. — Той пусна ножа и размота кърпата от ръката си. — Вече можеш да излезеш.

## 19.

Името ѝ беше Люси. Успяха да го научат след цели пет минути увещания. Още пет им бяха необходими, за да я изкарат от ваната, ала тя продължаваше да стиска ножа в ръка.

— Няма да те нараним. Само недей да правиш нищо, което би привлякло Външните, а те — Петрович се консултира с картата — се намират в края на улицата.

Той седна на пода край вратата, но първо изтика Миямото и големия му меч навън. Момичето се сви в пространството между тоалетната и умивалника.

— А ако изпищя? — попита тя.

— Тогава си представям как аз и Последният самурай се спасяваме с бягство, а ти попадаш в ръцете на Външните. Сега аз нямам представа какво правят с жителите на Вътрешната зона, които успеят да заловят, но простичкият факт, че досега никой не е докладвал какво става, ме кара да мисля, че едва ли е нещо хубаво. На колко години си?

— Ч-четиринайсет.

— Добре. Не знам колко ти е развинтено въображението, но точно в този момент едва ли би искала да надникнеш в моята глава.

Тя трепереше неконтролируемо и Петрович беше повече от сигурен, че едва ли ще издаде звук, по-силен от тихичко писукане.

— Защо си още тук? Всички останали заминаха на юг и ти би трябвало да си с тях.

— Р-родителите ми. Те ме извикаха. Казаха ми да стоя тук. Казаха, че ще дойдат да ме вземат. — Пръстите ѝ се свиха около дръжката на ножа, а побелелите ѝ кокалчета изпъкнаха на фона на черната ѝ униформа. — Няма, нали? Да дойдат да ме вземат, имам предвид.

— Не. Не, няма. — Петрович протегна краката си и изпъна пръстите им. — Не знам какво са си мислили — трябвало е да ти кажат да бягаш. Трябвало е направо да побегнеш.



— Но те ми казаха.

— Сбъркали са.

— Ти си стигнал дотук, нали? — За пръв път брадичката ѝ се повдигна. Петрович побутна нагоре очилата си.

— Аз не съм майка ти или баща ти. Имам пистолет, телохранител и много добра представа за местоположението на всеки един Външен. Освен ако майка ти не е от Специалните части или баща ти не притежава хеликоптер, скоро едва ли ще видиш друго приятелско лице, освен моето.

— Какво да правя сега? — попита тя.

— Не знам — отвърна Петрович. — Още отпреди да се появим, ти вече си била изгубила всичките си възможности.

Той понечи да се изправи, но дори това леко движение я накара да се хвърли към ваната. Петрович се беше схванал, най-зле бяха прасците му. Той ги раздвижи един по един, след което разтръска краката си.

— Сериозно. Какво да правя?

— Люси, аз... — Той отново седна, този път на тоалетната чиния, за да не се налага да я гледа. — Не съм дошъл тук да те спасявам. Миямото също не е тук, за да те спаси — той трябва да дойде с мен поради причини, които са твърде сложни за обяснение. Трябва да намеря съпругата си и да я предупредя, че един симпатичен офицер от разузнаването на ИВМ, с който се срещнахме вчера, е агент на ЦРУ и като такъв е виновен за убийствата на няколко мои приятели и за малко да убие мен. Два пъти. Почти през цялото време ще се придвижваме по улици, които са контролирани от Външните, и засега шансовете ни да успеем са едно към сто хиляди. — Той си пое дълбоко дъх. — В каквато и каша да си попаднала, аз не мога да те измъкна от нея.

Тя изпусна ножа от ръката си и изхълца. Само веднъж. Отиде с олюляваща се походка до вратата и я отвори. Излезе навън и я затвори тихо след себе си, оставяйки Петрович да се чувства като пълно говно.

Външните от картата му се групираха в северния край на моста, минаващ над железопътната линия. Петрович предположи, че след няколко минути ще го прекосят и той официално ще се окаже на вражеска територия. Почти беше настъпил моментът да се изнасят оттук.

Ножът на Люси се беше забил в корковата настилка на пода. Петрович го издърпа и го повъртя в ръцете си. Липсата на предпазител го правеше оръжие, което може да се използва само в краен случай, но можеше да се каже, че сега е точно такъв момент. Петрович го уви в кухненската кърпа заедно с ножа, който беше взел от дървената стойка, и ги пъкна в джоба на шинела си.

След това слезе по стълбите и отиде в кухнята, където Миямото пиеше вода от чаша.

— Не можем да я вземем с нас — каза той.

— Обясних ѝ го — отвърна Петрович. Взе кутията със стопления портокалов сок и я отвори. — Като се има предвид, че я обричаме на сигурна смърт или нещо по-лошо, тя го прие учудващо добре.

— Вземеш ли я, никога няма да изпълниш мисията си. Тя просто... няма късмет.

Петрович изгълта половината сок.

— Да.

— Много е млада — отбеляза Миямото.

— Без никакви полезни умения или познания. Краката ѝ — видя ли краката ѝ?

— Като две съчки.

— А коленете ѝ са като *ёбаные* топчета памук. — Петрович започна да обикаля из кухнята, да отваря шкафовете, да рови из тях и да ги затваря отново. — Няма да издържи на темпото ни.

— Няма. Не мога да си представя, че през краткия си живот е тичала заради нещо друго, освен за да не изпусне автобуса. — Миямото стана от стола и отново си напълни чашата.

Токът спря. Дисплеят на микровълновата печка примигна и угасна, моторът на хладилника спря да мърмори, дори стенният часовник замря. Във всяка къща в района, включително и тази, в която се намираха те, се включиха домашните аларми.

Пищенето им беше оглушително, каквото трябваше и да бъде — точната честота, която да ти задълбае в черепа.

Миямото остави чашата си на масата и излезе в коридора. След няколко секунди какофонията в къщата рязко секна. Навън продължаваше да се носи вой, но вече беше доста по-поносим.

Японецът се върна в кухнята, прибирайки меча в ножницата му.

— Прекъснали са хранването.

— В електрическата подстанция, предполагам. — Петрович беше намерил няколко празни бутилки от питиета; сега се опитваше да намери капачки за тях. — Точно отвън са.

— Какво правят?

Петрович се взря в очилата си.

— Надявам се, че просто оглеждат терена. Не, идва една кола.

Той остави бутилките и се качи на горния етаж. На вратата на стаята на Люси беше написано името ѝ с големи пластмасови букви. Той влезе тихо вътре и се сви до прозореца. Тя лежеше на леглото си напълно неподвижна, заровила лице в розовата си възглавница. Размърда се едва когато чу как вратата се затваря.

Погледна го със зачервените си очи и Петрович притисна пръст към устните си. После се надигна над перваза и погледна през прозрачната мрежа към улицата.

Колата — ниска, червена, бърза, със затъмнени стъкла и лъскави лети джанти — се движеше с пълна скорост към събралите се на пътя Външни. В първия момент те като че ли не разбраха какво става. Не се отдръпнаха встрани и макар от едната страна на пътя да имаше редица от паркирани коли, те не се опитаха да застанат зад тях или зад стълба на някоя улична лампа. Нито пък насочиха към нея оръжията си, които варираха от древни револвери до няколко карабини и една модерна щурмова пушка.

Двигателят на колата изрева. Предната ѝ броня закачи едно от паркираните превозни средства и тя яростно се плъзна през бялата линия на сред пътя, като помете огледалото за обратно виждане на друга кола.

Външният, който стоеше по средата на пътя, носеше стоманен прът, дълъг горе-долу колкото собствената му височина. Той го вдигна с прашната си ръка, подхвана го като копие и зачака. Останалите Външни бавно се отдръпнаха встрани, пристъпвайки с меките си обувки, направени от кожата на животните, които бяха убили.

Колата почти беше стигнала до него, ала той не помръдваше от мястото си.

Изведнъж подскочи така, сякаш имаше пружини в обувките си. Не направи никакво усилие да метне пръта — той просто се озова в хоризонтално положение пред приближаващата се кола.

И премина през нея. Предното стъкло се напука по цялата си ширина, а прътът продължи напред и излезе през задния прозорец, където се спря, щръкнал наполовина навън.

Последва свистене на гуми, два последователни удара и колата спря, наклонена на една страна, вклинена между два паркирани автомобила. Над смачкания преден капак се виеше дим, а от натрошеното купе се сипеше фин бял прах. Към писъка на домашните аларми се присъедини и воят на автомобилните.

Външният се приземи на асфалта, приклепна и посегна към ножа на колана си. Изправи се, вдигнал високо ръце, и останалите бързо заобиколиха разбитата кола.

Шофьорската врата се отвори. На пътя, в краката на мъжа, се свлече човешка фигура. Белият прашец се разнесе във въздуха, а спуканият еърбег се сбръчка върху таблото. Външният се пресегна, сграбчи шофьора за гърлото и го изправи на крака.

Като че ли беше мъж, но лицето му бе толкова окървавено, че беше трудно да се разпознае стар ли е, или млад. Не че имаше особено значение, защото миг по-късно Външният го прободе — заби ножа си отляво във врата му с така сила, че върхът му се показа от другата страна. Мъжът продължи да стиска дръжката, докато жертвата му се гърчеше и се опитваше да я сграбчи, което не продължи дълго.

После Външният издърпа рязко ножа, като едва не отрязва главата, и пусна раздърпания труп, който се свлече на земята.

Останалите Външни не направиха никакъв опит да се намесят, да се присъединят, да разговарят един с друг — нищо. Те наблюдаваха пасивно как мъжът прикляка до колата, за да огледа вътрешността ѝ.

Той наклони глава и им махна със свободната си ръка.

Пасажерската врата се отвори рязко и навън изскочи момиче с вързана на опашка руса коса. След първите няколко шеметни крачки тя се спъна и се просна на пътя. Един от Външните се хвърли през смачкания преден капак, претърколи се и скочи право върху гърба на момичето точно когато тя се опита да се изправи.

Люси стоеше зад Петрович и гледаше към тихата улица на своето предградие, където никога не се беше случвало нищо особено.

Петрович я отведе обратно до леглото и я накара да седне, по-надалеч от гледката на улицата. Долавяше писъците през воя на

алармите, но му се искаше да не ги чува. Почеса се по брадичката, после си свали очилата и се щипна по основата на носа.

Когато отвори очи, пред погледа му попаднаха краката ѝ.

— Имаш ли маратонки?

Тя носеше черни обувки с танк подметка. Сигурно ходеше в добро училище — черни обувки, черни чорапогащи, черна пола, бяла риза, сако с емблема на джобчето. Вратовръзка, за бога.

— Д-да. — Момичето посочи гардероба. Сви се от страх, когато продължителният, протяжен плач отвън премина в нисък, хриплив стон.

— Обуй ги — каза Петрович.

Размазаната ѝ фигура кимна. Тя отиде до гардероба и извади оттам най-белите маратонки, които беше виждал в живота си.

— *Чёрт*. — Той си сложи отново очилата. Червените точки, които представляваха групичката отвън, се изтегляха обратно към моста и той погледна за всеки случай през прозореца, за да се убеди в това. Видя гърбовете им, докато се отдалечаваха по пътя.

Люси вече беше обула маратонките си и стоеше до вратата. Отвори уста да каже нещо, но Петрович я изпревари.

— Недей — каза той, — не ми благодари нито сега, нито когато и да било. Ясно ли е?

— Но...

— Просто недей. — Той мина покрай нея и слезе в кухнята. Напълни три малки бутилки с вода, подхвърли една на Миямото и една на Люси. Тя успя да я улови.

Миямото погледна първо към момичето, после към Петрович и присви очи.

— Ти каза.

— *Пастъ забей!* Разполагаме най-много с пет минути, за да стигнем до следващата линия на север. — Той бръкна в джоба на шинела и извади ножа на Люси. Подаде ѝ го с дръжката напред. Тя се поколеба и Петрович изръмжа. — Знаеш какво да правиш с него, нали?

— Да. — Тя го взе от ръцете му и се зачуди къде да го сложи. Накрая дръпна колана на плисираната си пола и пхна ножа до хълбока си.

— Трябва да тръгваме. През входната врата.

Тримата слязоха във фоайето. Петрович дръпна резето и отвори вратата. Вътре нахлу звукът от пиукането, бибиткането и звънтенето на алармите. Той си пое дълбоко дъх и се затича.

Външните бяха поели надясно. Те тръгнаха наляво, по-надалеч от сцената на катастрофата и уголемяващите се локви кръв. Тичаха приведени, за да не се виждат главите им над колите.

Прекошиха пътя бързо, плъзгайки се по земята като носени от вятъра листа, после свиха в една странична уличка. Петрович се изправи и погледна назад. Люси тичаше зад него и безумно биещите ѝ на очи обувки проблясваха като предупредителни сигнали на подплашен елен<sup>[1]</sup>. Следваше я Миямото, който бе толкова близо, че ако се наложеше, можеше да допре длан върху гърба ѝ и да я бутне напред.

Пътят зави към станцията. Най-близките Външни се намираха на края на Уилсдън Грийн и се спускаха по хълма. На по-малко от километър от тях. Нищо и никакво разстояние.

Използвайки картата като пътеводител, бегълците изтичаха в частен паркинг, граничещ с линията. Висока ограда от бетонни плочи блокираше пътя им. Петрович приклепна до стената и сви дланите си в шепа между коленете.

Люси отново застина неподвижно, без да знае какво да прави. Миямото притича покрай нея и без да нарушава ритъма си, стъпи върху ръцете на Петрович.

Той го подхвърли към ръба на стената, японецът прехвърли крак през нея сърчно, като гимнастик, и я възседна.

— Затичай се — каза Петрович — и скочи. — Миямото се наведе и ѝ протегна ръка.

Люси отстъпи две крачки назад и се затича. През повечето време очите ѝ като че ли бяха затворени, но тя успя да скочи в правилния момент.

Миямото я хвана за лакътя и с изкривено от усилието лице я издърпа догоре. Момичето се олюля за миг, след което скочи от другата страна.

Петрович също се засили и подпря краката си на стената, увиснал на китката на Миямото. Двамата се спогледаха за миг и Петрович установи, че е напълно неспособен да разчете изражението на японеца.

— Извинявай — каза той. — Трябваше да я вземем.

— Искаш да кажеш, че ти трябваше да я вземеш.

— Да, точно това исках да кажа.

Петрович се захвана с лакът за ръба на стената и пусна ръката на Миямото, за да се захване и с другия. Издърпа се нагоре, преглъщайки болката, после погледна от другата страна. Люси го наблюдаваше от обрасъл с груба трева насип и отпиваше от бутилката си. Вече беше мръсна и разчорлена, а чорапогащите ѝ бяха скъсани на коленете.

Петрович прехвърли тялото си през стената и увисна на пръстите на ръцете си. После падна, изправи се и изтупа шинела си.

— Как да ти викам? — попита го Люси.

— Както ти харесва. Сам, предполагам.

Миямото скочи от високото и се приземи меко до него.

— Сега накъде?

Петрович посочи на североизток и без да каже нито дума повече, Миямото се затича към релсите.

— Той не ме иска тук, нали?

— Няма значение какво иска той. — Петрович огледа принадлежностите си. Играчката все още се намираше на безопасно място в джоба му, пистолетът и ножът бяха в другия, а бутилката в третия. — Единственото, което има значение сега, е, че си с мен.

---

[1] Когато елените са подплашени и побегнат, те вдигат опашката си, която е бяла отдолу, за да предупредят останалите елени от стадото. — Б.пр. ↑

## 20.

Докато Петрович тичаше, пред очите му отново започна да тече текст. Тъкмо прекосяваха линията по един боядисан в сиво мост с високи стени, върху които беше монтирана още по-висока мрежа в опит да бъде предотвратено хвърлянето на предмети върху релсите.

Отдолу имаше ВЪншни, но те не можеха да ги видят. Близостта им караше сърцето му да работи малко по-бързо, караше го да стъпва малко по-предпазливо.

Беше съсредоточил вниманието си върху думите, които изскачаха пред очите му.

[Номинираната за Нобелова награда доктор Епифани Еканоби е арестувана при опит да премине незаконно от САЩ в Мексико. Източник от специалните служби окачества Еканоби като „заслужаваща внимание терористична заплаха“.]

— *Чёрт возми* — изръмжа той.

[Тя е била задържана в местния шерифски офис до пристигането на служители от Лос Анджелис.]

Петрович усети, че неволно е свил юмруци.

— Ако дори един косъм падне от главата ѝ, аз ще...

[Каква вреда би могъл да им нанесеш?]

— Да им съсипя валутата. Да им затрия архивите. Да им прекъсна достъпа до сателитите. Да ги завлека над информационната бездна и да ги заплаша, че ще ги хвърля вътре.

[Тъй като най-вероятно аз ще съм този, който е способен да свърши тези неща, ще имам нужда от доста убеждаване, преди да се съглася. При това, в момента използвам част от ресурсите им, за да ти помогна: АНС<sup>[1]</sup> доставя сателитните ти образи.]

— Нямах предвид точно в момента; сега сме заети. По-късно ще е идеално.

[Относно дигиталната Гринуич. Освен ако петнайсетина минути, карта — не мога да я поддържам след 16,56 по ВЪншните не останат абсолютно неподвижни за докато едната наблюдателна платформа се



скрие зад хоризонта, а следващата се издигне достатъчно високо, за да поеме излъчването, всички данни ще бъдат изгубени.]

ИИ добави услужливо:

[Само малко повече от пет часа.]

— Мога да пълзя на четири крака и пак ще успея да стигна до Уест Хам за час. — Той се обърна, върна се няколко крачки назад, допря пръст до устните си и посочи надолу по пътя.

[Колко жалко, че доктор Еканоби е била заловена. Но успях да идентифицирам частта на ИВМ, към която е прикрепена съпругата ти — тя се намира на север от Уест Хам, на Норт Съркюлър. Заели са отбранителна позиция на една по-издигната част от пътя.]

— Но накрая няма ли да ги обградят напълно?

[Има още един отряд на ИВМ, който отстъпва с бой към Улидж. Очевидно тактиката им е да използват една група за отклоняване на вниманието, докато останалите бягат, сравнително незасегнати, след хилядите бежанци, напускащи града.]

— Значи тя е примамка.

[Да.]

— Има ли план да ги измъкнат оттам?

[Не.]

— Няма да я изоставя.

[Животът ти има много по-голямо значение за човешката цивилизация, отколкото безсмислената ти саможертва заради една жена, която дори не можеш да кажеш, че обичаш. Ако се опиташ да я спасиш, ще умреш.]

— Аха. Сигурен ли си в това?

[Момичето Люси също ще умре.]

— *Заткнись на хуй.* Ще намеря изход от тази ситуация. Само трябва да го измисля.

Дигата постепенно започна да се спуска надолу и след няколко крачки те се изравниха с къщите. Преминаха бързо под една масивна бетонна структура, по която влаковете стигаха до Финчли Роуд, и продължиха да се спускат надолу. Земята започна да се издига от двете им страни и отпред, релсите се умножиха и се разделиха наляво и надясно — след като прекосеше станцията Финчли край различни платформи, всяко снопче релси минаваше под хълма на Хампстед Хийт. Този път тунелът не беше къс.

Петрович забави ход и изчака останалите да го настигнат. Миямото не изоставаше много, но усилията, които полагаше, бяха достатъчни, за да го откажат от всякакви разговори — и Петрович беше благодарен за това, тъй като ИИ му даваше достатъчно поводи за притеснения. Обаче Люси изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се свлече на земята. Тя беше бледа, трепереше и като че ли изпитваше болка всеки път, която се опита да си поеме дъх.

Навярно можеха да изминат следващия един километър, тъй като пътят се намираще изцяло под земята.

— Ще влезем там — започна той, но думите му бяха заглушени от пронизителното свистене на артилерия.

Снарядите дойдоха от юг, прелетяха над главите им и се взривиха с гръмотевичен трясък няколко улици по-нататък. Във въздуха се разхвърчаха отломки и прахта започна да се наслоява в мръсни облаци.

[Танкове на ЕОС на Примроуз Хил. Изглеждат убедени, че в обстрелвания район не са останали граждани.]

Втори залп изригна в червено и черно откъм Финчли Роуд. Разнесе се трясък от трошачи се стъкла и срутвачи се стени; към релсите полетяха плочи и керемиди, които при падането си се пръсваха на парчета. Мястото на изстрелване на снарядите беше доста надалеч и звукът достигаше до тях със закъснение.

— Тичайте.

Петрович се пресегна и улови Люси за ръката. Изтощените ѝ крака отказаха да реагират и той беше принуден да я повлече след себе си.

Масивният артилерийски огън продължаваше да се приближава, но те вече бяха на сигурно място в тунела и продължаваха да вървят напред. След всяка експлозия върху главите им се посипваха пепеливи пещчинки и въздухът като че ли се сгъстяваше.

Петрович бръкна с едната си ръка в джоба, за да извади играчката; другата водеше безнадеждна борба да задържи ученичката на крака. Накрая пусна Люси да седне на земята и да се облегне на краката му, а той отвори кутийката и увеличи яркостта на екрана до максимум.

Перлената светлина озари изпитото бледо лице на Люси, мазната мрачина на викторианските тухлени стени и собствените му прашни

очила. Миямото стоеше и гледаше как върху релсите се трупат отломки и изведнъж станцията бе улучена от директно попадение.

Взривната вълна ги принуди да клекнат и да прикрият главите си с ръце, а гъстият дим, който нахлу в тунела, имаше характерен, отличителен мирис. Миришеше на война.

Петрович вдигна високо играчката, вдигна Люси на крака и я изблъска навътре. Когато отново се спряха, входът на тунела приличаше на неясна точка.

— Тук трябва да сме в безопасност — каза той.

Очите на Миямото примигнаха под меката светлина.

— Ами ако тунелът се срути?

— Тогава сме прецакани. Но той е издържал на Луфтвафе — няколко танкови снаряда няма да имат особено значение. — Петрович седна до Люси. — Добре ли си?

Момичето се беше свило до стената и трепереше неконтролируемо.

— Обожеобожеобоже — шепнеше тя, а пръстите ѝ се гърчеха като кални червеи.

— Да, ще свикнеш. — Люси беше изгубила бутилката си с вода и Петрович ѝ подаде своята. — Може да си мислиш, че вкъщи ще си в по-голяма безопасност, но това е просто илюзия. Справяме се добре. По-добре отколкото очаквах всъщност.

Тя отвърна нещо, което Петрович не успя да разбере.

— Я повтори? — той се наведе към нея.

— Н-не е зле з-за момиче. — Тя го погледна изпод бретона си.

— Никак не е зле. — Той неловко я потупа по рамото, чудейки се какво друго да каже. Трябваше да опита. — Ще те измъкна оттук, обещавам.

Люси го погледна с ококорените си очи, които блестяха от светлината на екранчето на играчката.

— Л-лесно е да го кажеш. — Тялото ѝ се сгърчи и тя притисна коленете си към гърдите.

— И преди съм го правил. Тогава не изгубих никого. И сега нямам намерение да губя.

Тя кимна.

— Но... навън.

— Да. Трябва да направим нещо по въпроса. Можем да се справим с Външните, но развихрилата се артилерия наистина може да ни съсипе деня.

Миямото се пресегна през рамо и мечът му излезе от ножницата с музикален звън.

— Европейските отбранителни сили се целят в местата с концентрация на Външни, но аз не вярвам, че това ще попречи на неизбежната загуба на Северната Метрозона.

Петрович почука по играчката. Беше изгубил сателитната връзка — над главата му имаше твърде много почва и скала.

— Не е неизбежна. Вече не е.

— Обясни.

— Настъплението на Външните разчиташе на това, че потокът от бежанци ще попречи на защитниците да им се опрат. Докато се движеха по петите на последните жители на Метрозоната, напускащи домовете си, те имаха всички шансове да спечелят. Но сега изостават. Подценили са способността на населението да действа бързо, когато във вентилатора се удари говно. Ако ЕОС успеят да стоварят достатъчно войска, за да удържи линията, да отворят достатъчно точки, през които да изтласкат Външните в терените под директен обстрел, и след това да не се разколебаят, докато изстрелят последния куршум... — Петрович се заслуша в непоколебимия ритъм на експлозиите, отекващи в тунела. — Аз бих могъл да спечеля тази битка.

— Способността ти да се самовеличаеш не спира да ме изумява — изсумтя Миямото. — Ти не си бог. Не си генерал. Ти си едно слабо, користолобиво, заблудено улично хлапе, което никога няма да порасне.

Петрович прекара езика си няколко пъти по зъбите, изчаквайки обзелия го гняв да утихне.

— Не виждам наблизо друг човек, който да има няколко уравнения, кръстени на неговото име. — Той се престори, че оглежда сенките за призраците на Шрьодингер, Ферми и Хайзенберг. — Освен това съм единственият, който носи ёбаное фенерче! Така че просто гледай и се учи!

Той се изправи на крака и подхвана Люси под мишницата. Тя вдигна глава към него.

— Сега ли?

— Да. Съжалявам. — Петрович ѝ помогна да се изправи и продължи да я придържа, докато не възстанови равновесието си.

— Готова съм — рече тя, макар че краката ѝ едва я удържаха. Тъмнината на тунела се стовари върху нея, но успя да се пребори с нея. — Да, готова със сигурност.

Придвижиха се до малката дига от баласт, която се издигаше между двете линии. Камъчетата хрущяха под краката им, издавайки резки, отличителни звуци, които си контрастираха с тъпия басов бумтеж, отекващ около тях. Без картата си Петрович можеше само да предполага, че са стигнали до средата на пътя и че вече би трябвало да могат да виждат края на тунела.

Но той не се виждаше: Петрович не можеше да си спомни дали пред тях имаше завой, който да го скрива от погледите им, затова отмести малкия екран леко в страни, за да привикнат очите му с тъмнината.

— Чёрт. — Той рязко затвори капака на играчката и застина неподвижно на мястото си. Люси, която вървеше зад него, се блъсна в протегнатата му ръка и тихо изписка от страх.

Той гледаше и се ослушваше; нямаше пулс, който да отеква в ушите му. Миямото като че ли беше изчезнал, но от лявата му страна се чуваше запъхтяното дишане на момичето. Между тези тихи звуци и подзвуковите вибрации от експлодиращите снаряди се долавяше тихият шепот на гласове. Светлините бяха неподвижни, макар от време на време някоя от тях да примигваше, сякаш пред нея минаваше нечие тяло.

Люси все още стоеше опряна до него. Петрович предположи къде се намира ръката ѝ и колкото се може по-тихо я отведе до стената. Опря дланта ѝ върху нея и прошепна в ухото ѝ:

— Стой тук и не мърдай.

Остави я там и продължи да върви напред, опипвайки с пръсти влажната, напукана стена на тунела. Пусна играчката в джоба си и хвана дръжката на пистолета.

Светлините се приближаваха и ставаха все по-ярки. Петрович започна да различава форми и фигури и се намръщи. В тунела имаше влак, в който имаше хора. Той се довери на късмета си и се приближи с големи крачки до задните буфери.

Това беше един от всекидневните влакове, който бе закъсал тук заради прекъсването на електричеството. Но пътниците сигурно отдавна го бяха напуснали. Слабата синкава светлина успяваше да проникне през мазната мръсотия, покриваща прозорците на вагоните, но не стигаше много надалеч. Той притисна ухо към металната обшивка. Отвътре се долавяха смътно жужащи и боботеци гласове и единственото, с което успя да се сдобие, беше поредното мазно петно на лицето.

Някои от вратите на влака бяха отворени; стъпалата стигаха до гърдите му и Петрович безшумно се издърпа нагоре, легна по гърди на пода и с един замах на краката се изтласка навътре. После надникна през долния край на замазаното стъкло на вътрешната врата.

Успя да преброи десетина души и предположи, че вътре има поне още толкова. Някой стоеше на пътечката между седалките с гръб към него и като че ли беше облечен с халат. Кариран, кафяв халат с плетено коланче на кръста.

Петрович се изправи и напипа дръжката на вратата. Първият му опит да я отвори се провали, защото той не съобрази, че не е закачена на панти, а се плъзга настрани.

Когато най-после успя да я отвори достатъчно, че да се промъкне вътре, повечето от пътниците във влака бяха изпонаставали и го гледаха, а в купето цареше приглушена, многозначителна тишина.

— Здравсти — каза Петрович.

Някакъв мъж с бяла престилка мина покрай човека с халата — макар почти всички вътре да носеха някакъв вид пижами — и замахна заплашително със спринцовка.

— Не се приближавай! — предупреди го той и съсипа ефекта от предупреждението като добави: — Ако обичаш.

Петрович стисна pistolета в ръката си.

— Няма нужда да се приближавам. Чакай малко. — Той се наведе настрани, опитвайки се да погледне към края на вагона. — Миямото? Миямото?

Всички глави се обърнаха натам и тогава се дочу едно изразително:

— Какво?

— Прибери тоя ёбаный меч, вземи някой от фенерите и върви да доведеш Люси.

Миямото излезе от сенките и прибра меча в ножницата му. Грабна една от малките светещи сфери, които лежаха върху масата, между две възрастни жени, и се върна обратно в тъмното, понесъл светлината със себе си.

Петрович понечи да прибере пистолета в джоба си, но размисли.

— Ти първо. — Не искаше да получи убождане, независимо дали случайно, или не, а и беше сигурен, че съдържанието на спринцовката няма да му се отрази добре.

Мъжът с бялата престилка приклепна и остави спринцовката на пода. Петрович махна на всички да отстъпят назад, след което се приближи до нея и я вдигна. Течността беше прозрачна с мънички кристални мехурчета, които бяха полепнали по стените.

Той остави спринцовката върху поставката за багажа, по-надалеч от обсега им. Всички стояха и чакаха да се случи нещо, каквото и да е.

Петрович свали пистолета и го залюля върху пръста си. Бялата престилка беше прикачил табелка с име върху джоба на гърдите си. В сумрака то не можеше да се разчете, но Петрович се досети каква може да е професията на мъжа.

— Какво, *чёрт* да го вземе, правите всички тук?

— Ти не си — избъбри лекарят, — не си един от тях?

— Макар външният ми вид да говори обратното, не. Не трябва да сте тук. Трябваше да сте заминали на юг.

— Успяхме — мъжът сви юмруци в очевидно раздражение, — успяхме да стигнем само дотук.

Пациентите му — подопечните му — закимаха тъжно.

— Имахме автобус — каза мъжът, по чиято брадичка бе набола бяла брада, — имахме автобус и ни го взеха. Изхвърлиха ни на улицата и ни зарязаха.

Друг мъж сви рамене.

— Какво очаквах от нас? Да вървим пеша?

Петрович сграбчи лекаря за яката и го повлече към вратата.

— *Ёбаный стос*, човече. Щеше да е по-добре да вървите пеша, колкото и бавно да е било. Досега щяхте да сте стигнали до Темза.

— Имам пациенти с емфизема, ангина, диабет, подменени бедрени стави, отворени рани по краката, катаракта, глаукома. Трябваше да взема решение — да, някои от тях щяха да успеят. Но

решихме да останем заедно. — Лекарят присви очи. — Не те ли познавам?

— Да, аз съм *ёбаная* знаменитост.

— Ругаещият физик от новините. Но... — Той се почеса по ухото. — Виж какво, не ме интересува защо си тук. Какви са ни шансовете?

Петрович видя светлинката, която се появи в дъното на вагона, и Люси се запрепъва по коридорчето към тях.

— Настъплението на Външните мина над главите ви. Вече сте част от Външната зона с всичките последствия от това.

— А какви са тези бумтежи?

— Артилерията на ЕОС. Закъсняла и недостатъчна. Изправени сме пред армия от стотици хиляди хора и като че ли никой не осъзнава, че няколко добре разположени батареи с високоексплозивни снаряди няма да променят нищо. Освен ако не успее да ги убее в противното, ЕОС ще удържат позициите си, доколкото могат, а след това заедно с ИВМ ще взривят мостовете и ще изоставят севера. Което включва вас и всички други, които са останали тук.

Лицето на лекаря потрепна.

Петрович пушна пистолета в джоба си и отиде да настани Люси.

— Откъдето и да го погледнеш, здравата сте прецакани. Намирате се наред окупирана територия. Дори Външните да не ви намерят, все някога ще трябва да излезете навън. Освен ако нямаш намерението да ги евтаназираш всичките.

Когато не получи незабавно опровержение, Петрович усети как изстива.

— Кажи ми, че не си ги довел тук долу, за да умрат.

— А какво — процеди лекарят през стиснати зъби — ми предлагаш да направя?

— Какво? — рече Люси, а погледът ѝ прескачаше от лицето на единия мъж към другия. — Какво става тук?

— Аз... — започна Петрович и преглътна. Той огледа уморените лица и възпалени очи, осветявани от студената синя светлина. — Не. Това вече ми дойде в повече. *Хуй тебе в жопу!* На това трябва да се сложи край. Ние се превръщаме в група *ёбаные* диваци и е време някой да се изправи, да покаже среден пръст и да изкрещи: „*Жри говно и сдохни!*“



— Сам — каза Люси със смутена усмивка, — всъщност ти го крещиш в момента, каквото и да означава то.

— Добре. — Той стисна здраво предницата на престилката на лекаря и го придърпа към себе си, докато носовете им не се допряха. — Ти няма, повтарям, няма да нараняваш нито един от тези хора. Разбираш ли ме? Дори след това да се самоубиеш, аз пак ще намеря начин да те съживя и да те накарам да страдаш, както никой не е страдал досега.

Петрович пусна мъжа и избърса ръцете си като предпазна мярка срещу евентуални зарази. Всички отново се бяха вторачили в него и той изсумтя.

— Миямото? — извика той и видя как фигурата на мъжа се появява от сенките. — Да, вие идвате с мен. Ще потърсим малко синьо небе. А след това — промърмори толкова тихо, че само Люси успя да го чуе, — след това ще се хвърля през отворените порти на ада и ще им разкажа играта.

Той се обърна, пешовете на парцаливия му шинел се развяха зад гърба му, и закричи наперено към тъмнината.

---

[1] АНС — Агенция за национална сигурност. — Б.пр. ↑

## 21.

Какво възнамеряваш да правиш?

Петрович пристъпи към изхода на тунела, без да отговори.

— Трябва да ми кажеш. — Миямото го настигна, хвана го за рамото и го обърна към себе си. — Сега пък каква лудост те е обхванала?

— Не съм длъжен да ти казвам нищо — отвърна Петрович. — Каквото и да било. Работата ти е да ме пазиш жив. Само това. Моята работа очевидно е значително по-сложна, така че защо не си затвориш устата и не ме оставиш да я свърша?

Когато се накани отново да се обърне, Миямото едва успяваше да се сдържи.

— Не. Не — не можеш да постъпваш така. Ако умреш — когато умреш, — вината за това ще падне върху мен. Госпожица Соня ще ме изгони. За да успея да се погрижа за твоята безопасност, трябва да преосмислиш тази лудост. — Той не се сещаше какво друго да каже. — Моля те.

Петрович стоеше с гръб към него.

— Влагаш твърде много чувства в една връзка, която е просто част от въображението ти. Соня се възползва от предаността ти като кралица от рицарите си. Събуди се, човече! Тя не те иска.

— Не, тя иска теб.

Ъгълчетата на устните на Петрович се изкривиха в гримаса.

— Не може да ме има. Аз съм обречен на друга.

— Съпругата ти няма да оцелее. Знаеш го. И след като си отиде... — Миямото завърши изречението с приглушено ръмжене, изпълнено с горчивина и раздражение.

— Ако го кажеш още веднъж, ще те застрелям и майната им на последствията. — Петрович вдигна ръката си и насочи пистолета към главата на Миямото. — Ние ще се бием и ще спечелим. Ясен ли съм?

— Ти наистина си луд.

— Тогава за какво е всичко това? Какво е моето предназначение? Каква е ползата да съм най-умният човек на света, щом не мога да използвам ума си, за да направя нещо? — Петрович свали пистолета.

— Трябва да опишем пълен кръг — каза Миямото. — Какво предлагаш да направим, за да спасим не само Люси и останалите възрастни хора, но и съпругата ти?

— Ще използвам Единствения пръстен, макар че може би вече съм закъснял — няма да разполагам с достатъчно време или достатъчно хора, или достатъчно каквото и да било. — Той прибра пистолета и извади играчката. Все още нямаше връзка. — Трябва да излезем на дневна светлина.

В тунела постепенно ставаше все по-светло и изведнъж между релсите се появи младеж с прегърбена стойка, който ги чакаше и потупваше с крак.

— Здравсти.

[Какво се случи? Не очаквах прекъсването във връзката да бъде повече от три минути.]

— В тунела имаше хора. Болнични пациенти и лекар, който смяташе да им бие смъртоносни инжекции независимо от това дали Външните ще ги намерят, или не.

[Какво те вълнува това? Когато тръгна да търсиш Маделин, знаеше, че ще попаднеш на изостанали хора. Сигурно можеш да спасиш един. Но не можеш да ги спасиш всичките.]

— Аха, ще я видим тая работа. — Той хвана подгъва на шинела си. Усети навитата като змия жица в подгъва му и започна да я притиква към най-близкото скъсано място. Хвана крайчето на кабела, който Соня му бе пратила по Миямото, и го изтегли навън през дупката. — Живеех с убеждението, че не се интересувам от никого, и реших, че ако се ожения, това ще ме накара да ме е грижа. Мисля, че може би затова реших да прекося Метрозоната, движейки се срещу най-големия поток от бежанци след потъването на Япония — просто за да покажа, че ме е грижа за друго човешко същество. — Той огледа замислено края на кабела и пластмасовия конектор, който можеше да го свърже с играчката.

[И установи, че не е така?]

— Точно обратното — установих, че ме е грижа. За всички. — Петрович щракна конектора на мястото му. На другия край на кабела

имаше сребрист жак, дълъг, тънък и назъбен, проектиран да се заключва в сокета си след половин завъртане. — Така че ето каква е сделката. Ти получаваш своето гражданство, аз получавам жена си.

[При сделките с теб, Самуил Петрович, винаги трябва да се плаща нещо. Какво ще ми струва този път?]

— Вярваш ли ми?

[Не] — беше смелият отговор. Аватарът обикаляше в кръг по релсите, навел глава. — [Ти си плът. Изморяваш се, огладняваш, отслабваш, страхуваш се. Разбиранията ти за морал са гъвкави. Знам, че ще промениш мнението си не веднъж, не два пъти, а сто пъти, преди всичко да приключи. Не ми казваш каква е цената, защото аз знам, че цената е всичко.]

— Вярваш ли ми? — отново попита Петрович.

[Не. Мотивите ти са скрити за мен. Мисловните ти процеси са неразбираеми. Ти се ръководиш по увлеченията си. Как бих могъл да ти вярвам, когато всичко виси на кантар? Ако изгубя, ще изгубя собственото си съществуване.]

— Не искам никой да каже, че съм те накарал да го правиш насила. Не искам и ти да си го мислиш. Това... това съм аз. Време е да заложа всичко върху последното хвърляне на заровете. Но бих могъл да направя така, че заровете да се завъртят в наша полза. Мога да манипулирам шансовете, да победея съдбата, да постигна невъзможното. — Петрович вдигна жака към лицето си. Аватарът не можеше да го види, нямаше начин да разбере какво планира. ИИ не беше глупав, но страдаше от липса на въображение. — Вярваш ли ми? — попита за последен път Петрович с усмивка на устните.

ИИ спря да обикаля и обърна лицето си към светлината в края на тунела.

[Нямам друга причина да го направя освен това, че човекът, който ми задава този въпрос, си ти. Оставяш ли ми друг избор?]

— Това ми стига. — Той опипа тила си и започна да вкарва жака в гнездото.

Миямото се опита да го спре, но твърде късно беше осъзнал какво се опитва да направи Петрович. Намираше се твърде далеч, за да успее да направи нещо. Петрович го видя как се хвърля към него с протегнати ръце, но жакът беше вече пхнат в сокета и завъртян.

Всичко стана бяло.

Петрович изгуби зрението и сетивата си, но това не беше неочаквано. Играчката се нуждаеше от няколко мига, за да разпознае инсталирания нов хардуер, след което щеше да стартира правилната програма — смекчаващата програма на Соренсън, която да послужи като посредник за неговото виртуално преживяване, да прилепне като филтър между плътта и метала. Изобщо не му беше представлявало проблем да обърне интерфейса така, че да размени местата на входа и изхода.

Линии. Виждаше линии, тънки като жички. Около него шестваха цветни кръгове и форми — първоначално размазани, след това твърде сини, но оптичният му център осъществи обратна връзка и те се фокусираха, станаха по-топли, по-червени.

По кожата му преминаваха топли и студени вълни, безчувственост и изостреност, леко погалване като с перце и болезнено стискане. Слухът му беше тестван за стереовъзприемане. Езикът му усети петте вкуса, а обонянието му беше атакувано от основния комплект аромати.

Петрович бавно примигна. Тъмно, светло. Намираше се някъде във вътрешността на играчката, в машина, която не беше дигитализиран свят, а обикновен джобен компютър. Може би смекчаващата програма не успяваше да се справи с неочакваното. Може би Петрович трябваше само да напише решението за себе си, ей така от нищото.

Той включи клавиатурата чрез гласова команда, надраска във въздуха няколко сияещи основни команди и създаде нов интерфейс — падащи менюта, които работеха като щори, прозорец към външния свят, схема на връзките извън играчката.

Аватарът го наблюдаваше напрегнато през рамо.

— Хей, почти приключих — рече Петрович.

[Трябваше да ми кажеш.]

— Тогава каква изненада щеше да бъде? — Тялото му стана същото, каквото беше във Виртуална Япония — хромиран манекен, гол и без характерни черти. Тогава Ошикора му беше създал форма и същина, но сега нямаше време за това. — Чака ни работа.

[Трябва ли да разкривам съществуването си пред света?]

ИИ изглеждаше тъжен.

— Да. И ако всичко се развие както трябва, това няма да има никакво значение. Ако всичко се обърка, пак няма да има значение. Готов ли си?

[Какво искаш да направя?]

Петрович се опита да намести очилата на носа си. Не ги намери. Той недоволно нарисова с пръст релефен модел и го запълни с цялата информация, която успя да събере от Метрозоната. Слой след слой информация — топография, архитектура, комунални услуги, транспорт, камери, хора и дори повече: разположение на войниците, артилерийски части, командни и контролни центрове. Добави Външните, пробивите в кордона на М25, откъдето бяха успели да нахлуят те, изоставените градове във Външната зона.

— Предшественикът ти несъзнателно нападна града и го подчини. Той унищожаваше сгради и убиваше, използвайки собствената автоматична система на града и гигантски роботи, построени в асимилирани фабрики. Този път ще бъде различно, защото аз ще ти покажа как да го направиш както трябва.

ИИ размишляваше над живата карта.

[Контролирането на всичко това ще изисква повече процесорен капацитет от този, с който разполагам.]

— Ще трябва да напишем кода. Да разпределим агентите ни, да им предадем командите и да ги изпратим да ги разнесат. Искаме автономни коли? Пишем скрипт, разпространяваме го, модифицираме го в движение. Искаме да преодолеем силите на ЕОС? Организираме диверсия, за да прекъснем връзката между подразделенията и генералите. Правим така, че началниците да виждат онова, което би трябвало да виждат, а ние нареждаме на войниците да правят онова, което искаме. Превземаме ресурсите, които са ни необходими, за да свършим работата. После ще им ги върнем. Действай. Веднага.

Аватарът се разми и се пикселизира, когато насочи вниманието си към друга точка. Петрович се обади на Соня.

— Значи успя — рече тя.

— Реших, че моментът е настъпил.

— Естествено, че сам можеш да вземеш това решение. — Тя отметна бретона си настрана и се загледа в сребристите му очертания. — Какво друго направи, без да си се посъветвал с мен?

— Отново задействах ИИ. Онлайн е вече три-четири месеца. Умно хлапе. Баща ти щеше да се гордее с него.

— О, Сам. Миямото с теб ли е?

— Да. В реално време.

— Налага се да му наредя да те убие. И той ще го направи.

— Знам. За щастие го очаквах. Ти къде се намираш?

Тя отстъпи встрани, за да се покаже паркът на покрива на кулата й.

— Казах ти, че няма да си тръгна.

— Външните стигнаха почти до северния край на Риджънтс Парк.

— Да. Чувам ги — отвърна тя. — Твърде много са, за да могат ЕОС да ги удържат, така че сигурно не след дълго ще се озоват тук. Но аз съм готова за тях, Сам. Говорех сериозно, когато ти казах, че ще защитя наследството на баща си.

— Дотолкова сериозно, че да въоръжиш колкото се може повече от хората си?

Когато тя не отговори, той разбра.

— Радвам се, защото искам да ги взема назаем. Колко имаш на разположение?

— Не. Нуждая се от тях, Сам. От всеки един от тях. Трябват ми тук.

— Колкото и хора да имаш, няма да са достатъчни. С колко разполагаш, към две хиляди? Пак те превъзхождат числено сто към едно.

— Достатъчно са, за да направят онова, което искам от тях!

— Но не и за онова, което аз искам, а моята нужда е по-голяма.

Лицето й беше изпито и бледо.

— Не можеш да ги получиш. Те са мои.

Петрович поклати глава.

— Вече не са. Ти можеш да им предложиш само нещо, за което да умрат. Аз мога да им дам причина да живеят.

Тя ядосано удари с юмруци по бюрото.

— Не ми причинявай това. Кълна се, че ще заповядам на Миямото да ти вземе главата.

Той остана напълно спокоен.

— Ако все още искаш на края на деня да ти остане нещо, трябва сега да ми дадеш всичко, което имаш. Колко *никкейджин* има в Метрозоната?

— Какво? — Той я беше сварил неподготвена и сега тя не знаеше как да му отговори, за да не попадне в капан.

— Половин милион, и аз мога да ти кажа телефонните им номера. Ще се свържеш с тях и ще ги накараш да се прехвърлят през Темза и да дойдат при теб. Кажим им да използват моста Ватерло — по него не могат да минават коли, така че единственото препятствие е масата народ, но те могат да се разчистят. Аз мога да издигна защитен полукръг от — той погледна към картата — Хамърсмит до Блекфрайърс, чак до Уестуей. Останалите може да си позволим да ги загубим, поне временно. Соня? Кажим, че ме слушаш.

— Ти ме предаде. — Тя бе изпълнена с ярост. — А сега се опитваш да ме унижиш?

— Само за момента изглежда така. Ако се наложи да го правя сам, няма да се получи толкова добре и няма да свърши така, както трябва. Поискай да ти връщат услуги, обещавай им целия свят, прибегни до националистическа реторика — не ми пука. Аз се нуждаю от тях и ти трябва да ми ги осигуриш. — Това не вършеше работа и той се зачуди какво да използва. — Помниш ли, когато каза, че трябва да избягаме заедно?

— Това беше онзи ден.

— Току-що осъзнах, че не е нужно да бягаме никъде. Трябва само да забием знамето ни тук, в Метрозоната, и да видим кой ще се изправи и ще отдаде чест.

— Престани — извика тя и вдигна ръце като физическа бариера пред променения му образ. — Просто... престани. Какви ги говориш? Да поемем контрола над целия град?

— *Ёбаный стос*, Соня! Не — просто над половината, която ИВМ изостави.

— Но... — Тя осъзна, че вече няма какво да възрази на това, макар че ѝ се искаше да опита. — А Външните?

— Какво Външните? Победата над тях е цената, която трябва да заплатим, за да има къде да живеем, след като залезе слънцето. И така — да или не?

Соня се отказа да спори.



— Никога няма да спечелим — въздъхна тя.

— Три думи подсказват, че ще успеем. — Петрович прегледа базата данни за японските бежанци на Метрозоната: обикновено търсене по месторождение, което изобщо не му представляваше трудност, след като беше успял да проникне в системата. Той събра информацията на едно място и я прати на Соня.

Реакцията ѝ закъсня повече, отколкото бе очаквал. Помисли си, че сигурно е започнал да губи усета си, но тогава тя попита, вече по-меко:

— Кои три думи?

— Тези три: Нов машинен джихад. — Петрович се ухили. — До скоро.

## 22.

Петрович отвори първо едното си око, после и другото. За миг остана на мястото си, олюлявайки се леко, след което се опита да направи няколко крачки.

Стъпките му бяха колебливи; преди да се отпусне с цялата си тежест върху грапавия баласт, първо предпазливо го опипваше с върха на обувката си.

— Странно — рече той и докато произнасяше думата, се чувстваше така, сякаш пише ред от програмен код и го изпраща към гласните си струни.

Миямото стискаше меча си в ръка и го наблюдаваше от безопасно разстояние, готов да нанесе удар.

Когато Петрович извърна глава, той усети как кабелът се влочи подире му — но освен неестествената връзка между черепа и компютъра имаше още нещо. Той се чувстваше изпълнен до пръсване. Узрял.

Съсредоточи се върху самурая и веднага почувства вшитата в облеклото на човека електроника — нищо сложно, просто телефон, търсещ сигнал, но той го виждаше като икона, която може да докосне, да отвори, да промени и да активира, ако разполага с подходящите команди.

— Ще ми трябва време да свикна с това.

— Не трябваше да го правиш — каза Миямото. — Има твърде много неизвестни.

Петрович го погледна над очилата си. Блясъкът на меча се разми и се изостри, след като играчката обработи суровите данни и ги върна в потока. Полученият образ не беше идеален, но бе достатъчно близък до оригинала.

— По-късно може да поспорим по това. Точно сега търся един автобус.

Той съблече единия си ръкав и окачи кабела на играчката на врата си. После пъкна уреда във вътрешния джоб на шинела заедно с

намотания кабел и отново мушна ръката си в ръкава. Косата му почти накриваше конектора. Когато вдигна яката си, тя го скри напълно.

Същевременно претърсването на сателитните образи намери няколко автобуса, които той сравни с картинната галерия, за да отхвърли онези без автоматична навигация. Би могъл да използва автомобили, които бяха много повече и му бяха под ръка, но модерните пътнически автобуси с високи стени можеха да осигурят по-голяма защита на пътниците.

Намери два, които да отговарят на изискванията му; и двата се намираха в депото на частна фирма за отдаване на коли под наем в Хайгейт, близо до гробището. Щеше да се наложи да измъкна и двата от заключените им гаражи.

— Готов ли си?

— За какво?

— За революция. Предполагам, че всичките са започнали по този начин — с един човек, който решава, че нещата могат да бъдат различни. После идеите му се разпространяват. Убеждават и други да се присъединят към него и след това всичко се развихря от само себе си. Революцията побеждава стария ред или бива смазана. — Петрович побутна очилата си нагоре и почувства как зрението му отново се адаптира към светлината. Свали си инфокапаците и ги прибра в джоба — сигурно повече нямаше да му потрябват. — Това е моята революция. Това е моментът, в който прогонваме миналото и нахлува бъдещето. Това трябваше да представлява Новият джихад на машините.

— Джихадът уби стотици хиляди хора — каза Миямото.

— И ще го направи отново. Навремето, когато беше глупав, неук, чисто и просто един импулс, той ни нападна. Но сега е поумнял. Знае всичко. Ориентира се. Може да коригира грешките си. Той ще ни върне града.

— Той представлява оръжие, което е единствено в твоите ръце. — Миямото размърда пръсти върху дръжката на меча си. — Никой не трябва да разполага с такава мощ.

— Преди да се опиташ да ме спреш, защо не поговориш с госпожица Соня? Аз вече го направих и въпреки опасенията си тя ме подкрепи. Което ми напомня...

Петрович обърна гръб на Миямото и потърси Валентина. Освен да разговаря с нея, той можеше и да я вижда, както и да вижда всичко, което я заобикаля — телефонът ѝ показваше, че се намира в околностите на Тауър Бридж.

ЕОС бяха направили едно умно нещо, което трябваше да свършат много по-рано — бяха спрели трафика и бяха накарали хората да слязат и да продължат пеша с всичкия багаж, който можеха да вземат със себе си. Сега около Валентина бяха наблъскани коли, изоставени на място, някои все още с работещи двигатели. Край нея се чуваше крякането на Олгите, които си проправяха път напред сред бавнопридвижващата си тълпа начело с Марченко. Той изобщо не изглеждаше щастлив.

— Виждам те — каза Петрович в ухото на Валентина.

— Петрович. Къде си? — Вратът ѝ се издължи и тя се опита да го намери.

— Погледни нагоре, вляво. Има един уличен стълб с камера. — Той размърда кутията на камерата, за да привлече вниманието ѝ. — Макар че всъщност съм горе-долу навсякъде.

— Не успяхме да намерим Даниълс — каза тя. — Тук цари лудост, а Външните не са много далеч.

— Знам. И аз ги виждам. Чуй сега — когато каза, че ще ми помогнеш, сериозно ли говореше? По-точно до каква степен си готова да помогнеш?

Тя отвърна без колебание:

— Какво искаш да направя?

— Трябва ми мостът Ватерло. Искам трафикът на север да се разчисти. Мога да помогна, но не съм там.

Той приближи образа, за да може да разчете изражението ѝ. Тя кимна.

— Хм. Готово — отвърна тя. — Трябва ли да говоря с Марченко?

— Оставям те сама да прецениш. Ако имаш нужда от него, добре, ако нямаш, пак добре. Само искам да ти изясня едно нещо. Той работи за теб, а ти работиш за мен. Ако не може да приеме това, зарежи го.

— Да — отвърна тя. — След колко време ти трябва мостът?

— Петнайсет минути.

Тя повдигна оформените си вежди.

Петрович небрежно сви рамене.

— Да. Не съм казал, че ще бъде лесно.

— Тогава по-добре да побързам. Приятно ловуване. — Валентина прекъсна връзката. Петрович остана на линия още известно време, наблюдавайки я как поглежда часовника си и леко поклаща глава, докато обмисля задачата. След това тя се изкатери върху покрива на колата.

Проблемът с моста Ватерло беше решен, затова той насочи вниманието си към мястото, където се намираше тялото му. Приблужи се към края на тунела по инерция — трябваше да напише някой скрипт за това, макар да нямаше представа откъде да започне. Стига да искаше, можеше да хакне собственото си сърце.

Аватарът отново го очакваше, но пейзажът, който го заобикаляше, изглеждаше странно променен. Слоевите информация, които бе видял върху Миямото, се бяха копирали навсякъде. Повечето електронни уреди бяха блокирани, обездвижени от Външните, които бяха спрели електричеството по време на настъплението си.

Но някои не бяха. Захранваните от батерии машинки светеха в зелено, сякаш го умоляваха да ги използва. Захвърлени телефони, оставени в режим на изчакване, преносими компютри, уличен инвентар, захранван от слънчеви панели, и най-вече колите.

Една от първите прояви, чрез които Джихадът обяви съществуването си, беше процесията от автоматизирани коли, използвани като детски играчки. Петрович можеше да направи много повече неща с тях. Станцията в другия край на тунела беше построена или от солидни тухли, или от прозрачно стъкло, но сега това нямаше значение. Той можеше да се пресегне отвъд обхвата на ръцете си.

[Направих каквото поиска] — каза ИИ. — [Командването на ЕОС в Брюксел започна да получава променена, закъсняла информация. Къде искаш да бъдат разположени силите ти?]

— Трябва да осигуря достатъчно време на Соня, за да събере своите *никкейджин*. Остави една трета от тях на надлеза Мерилебън, другата една трета в края на Юстън Роуд. Останалите изпрати на Примроуз Хил. Там вече има танкове, но те имат нужда от подкрепата на пехота. Раздели ги на части и ги дръж концентрирани около едно място. Според стандартната военна доктрина би трябвало да се разпръснат, така че ако тръгнат да го правят, развикай им се.

[Искаш ли да знаеш с какво разполагаме?]

— Не. Или ще е достатъчно и те ще издържат, или няма да е, което означава, че ги пращам на смърт. Как се държи мрежата?

[Пропускателната способност е проблем. Крайно недостатъчна ми е, въпреки че съм прехвърлил навън много от рутинните ми изчислителни функции.] — Той изглеждаше ядосан. — [НАС е засякла необичайната активност, но Съединените щати имат най-висока наситеност на компютърни ресурси на планетата. Нямам друг избор, освен да ги използвам.]

— В определен момент ще използват гигантската си брадва и ще се опитат да изолират мрежата си. Ще трябва да измислим нещо друго, което да ти помага да функционираш. — Петрович разкърши ръцете си. — А ти как си?

[Зает. Никога досега не съм се чувствал съсипан от работа.]

— Това е много човешко усещане. — Петрович се усмихна и потупа аватара по гърба. Можеше да го почувства. Усещаше тъканите и тялото под тях. — И на двамата ни е трудно.

[Ще спечелим ли?]

— Все още не сме изгубили.

Той продължи да върви до станцията и се метна на платформата, а Миямото подтичваше подире му. Достъпът до улицата беше през деактивирана преграда и две въртележки. Петрович реши, че би трябвало да може просто да премине през стената.

— Майката на Маделин се намира някъде наблизо. Или поне е била по-рано през седмицата. Тя сега е Външна.

— И как разбра за това? — Миямото прибра меча в ножницата и прескочи въртележките.

— Простреляла Мади. Едва ли някоя от двете би сбъркала по този въпрос. — Петрович последва японца и скочи върху покрития с плочки под. — Отсега нататък ще се придържаме към улиците.

— Ако преминем през парка, който се намира на север оттук, няма да бъдем толкова забележими.

— Аха. Това вече няма значение. Нека ни видят. — Петрович излезе на тротоара през вратата на станцията и се озова до бял форд с нова регистрация. Приближи се и положи длан върху колата, макар да не беше необходимо.

С един алгоритъм обезвреди всички предохранителни мерки, а с помощта на друг подплаши бордовия компютър.

— Кой сега е моята сука? — После запали двигателя и въведе маршрут в навигатора.

Миямото отскочи назад.

— Ти ли го направи?

— Аха. И такива неща мога да правя. — Той разпрати агентите си до всяка кола и бус в квартала. Те нахлуха в тях, запалиха двигателите им и ги преместиха в синхрон наред улиците, на които бяха паркирани.

Бяха стотици и когато всички се събраха и изпълниха околността с рева на двигателите си, Петрович пристъпи напред. Извади пистолета си и се прицели. Пред очите му се появиха мерни кръстове. Мерникът се местеше в посоката, в която той насочеше оръжието. Тогава забеляза някакво бездомно куче, което беше дошло да проучи внезапната врява.

Мускулите на ръката му потрепнаха и насочиха пистолета към дебелия черен лабрадор.

Петрович погледна към уличен знак, към входна врата, проследи с поглед прелитаща птица. Ръката му се насочи наляво, надясно, нагоре подир птицата — толкова бързо, че почувства болка.

— Така. Точно това имах предвид.

— Какво правиш? — попита Миямото.

— Правя се на готин. Не ме прекъсвай.

Някъде отдалеч се разнасяше звук от спорадична стрелба, който отекваше в стените. Първите коли се бяха сблъскали с първите Външни. Петрович им изпрати нова команда и им даде достъп до картата си. Външните бяха червените точки, колите — сините.

— Прегазете ги, нареди им той.

Как се убива една кола? Петрович знаеше — като се вкара куршум в мъничкия ѝ електронен мозък. Външните в никакъв случай нямаше да го открият под бронята. Тук-там можеше и да се получи по някой късметлийски изстрел, но в повечето случаи трябваше да ги превърнат в купчина метал за скрап, за да ги спрат. И тъй като всичко това се случваше в реалния свят, амунициите им щяха да свършат много по-рано.

Той гледаше как червените точки се разделят и отстъпват. Колите действаха грубо, без да си сътрудничат, блъскаха се в мишените, даваха на заден ход и се втурваха към следващата цел. Усещаше се липсата на интелект. Те биха могли да ловуват на групи, да правят засади по улиците, да залагат капани в алеите. За момента той нямаше възможността да координира това, а ИИ вече беше казал, че е зает — което за машинен интелект с неизвестни способности бе доста озадачаващо признание.

Така че засега и случващото се вършеше работа.

Някои от червените точки се разпиляха настрани като немирни цветни капки, които се стичат от запушената артерия на Хайгейт Роуд.

— Имаме си компания.

Петрович закрачи бързо и внезапно срещу него по улицата се зададоха четирима — не, петима — Външни. Щом го видяха, те се спряха, макар и двама от тях да продължиха да се оглеждат страхливо назад за колите.

Миямото извади меча си и Петрович се възползва от възможността да се възхити на великолепия звук, който издаде той — кристално ясен звън на камбанка.

Единият от Външните имаше оръжие, което приличаше на карабина — две дебели цеви и полупразен патрондаш с червени патрони. Останалите имаха недодялани копия, които представляваха просто предармагедонски ножове, затъкнати върху дълги пръти. Ефективни, но едва ли заради тях си заслужаваше да се изпразва градът.

Освен това Външните бяха и хитри. Бяха се погрижили всичките им челни отряди да бъдат въоръжени с огнестрелни оръжия. При всеки техен сблъсък с ИВМ те отвърщаха на куршумите с куршуми. Това беше създадо илюзията за огромна, добре въоръжена армия — илюзия, на която всички бяха повярвали.

Цялата работа беше *говно*. Скоростта на настъплението, смазващата приливна вълна на паниката, пълното отсъствие на информация отвъд фронтната линия служеха само за една цел.

Петрович се вторачи в мъжа с карабината, който пречупи приклада и зареди два патрона в цевите.

Мерните кръстове се появиха и Петрович почувства как ръката му се вдига и застива на точното място. За момента и двамата се



намираха твърде далеч, но тъй като вървяха един към друг, скоро щяха да влязат в обсега на оръжията си.

Прикладът на карабината се затвори с изщракване и Външният я вдигна до рамото си.

Миямото започна да се оглежда наляво и надясно за прикритие.

— Трябва да залегнеш.

Петрович натисна спусъка гладко и уверено. Мерникът му беше съобразен с всичко: движението му, мишената, въздушното налягане, скоростта на вятъра и траекторията на куршума, но все пак съществуваха и някои променливи. Несъвършената аеродинамика, неравномерното изгаряне на барута, цевта на автоматичния пистолет, която имаше отклонение с частици от милиметъра.

Той се целеше в гърдите, а вместо това улучи рамото на мъжа. Външният се завъртя рязко и насочи за кратко цевта на карабината към небето, преди рязко да я свали надолу. Лявото дуло прогърмя и изплю дим и единият от Външните бе отхвърлен мощно назад към паркирания наблизо микробус. Човекът се плъзна по вратата му, падна на земята и повече не помръдна.

Сега срещу тях двамата се бяха изправили трима — една възрастна жена и двама млади мъже, всичките облечени в мръсни кафяво-черни униформи. Те се спогледаха неуверено.

Петрович разпери ръцете си встрани и продължи да върви напред.

— Вие май сте влезли в моя град.

Жената се осмели да проговори.

— Град наш — извика тя, макар да беше на възраст, която предполагаше, че е получила поне основно образование в някогашна Англия. — Град гори.

Петрович се досети, че тези Външни сигурно са семейна група — племе, клан или най-малкото майка и двамата ѝ сина, а мъртвият мъж може би беше чичо или братовчед. Раненият вече беше успял да се надигне на колене и пълзеше към падналата карабина. В нея все още имаше един патрон и той изглеждаше уверен, че ще успее да го изстреля с една ръка.

— Винаги съм смятал, че първо минава плякосването, а чак тогава следва палещът. Но както и да е — рече Петрович, — има промяна в плана. Подгответе се за Новия джихад на машините.

Отзад, иззад ъгъла, се появи една кола; червеният капак на двигателя беше доста зле смачкан, на предното стъкло имаше дупка, а покривът бе хлътнал. Радиаторът беше пробит и течеше, но колата щеше да издържи достатъчно дълго, за да изпълни задачата, която ѝ бе възложил Петрович.

Двигателят прогърмя и тя се понесе напред.

## 23.

Крачеха безмълвно; Петрович вадеше патроните за карабината от патрондаша и ги пъхаше по джобовете си. Някои от околните къщи бяха подпалени и горяха бурно; всичките заобикаляха един имот, който беше започнал да се руши. Небето бе наситено с ярки огнени искрички, които се издигаха нагоре и рисуваха огненочервени картини. Горещината караше въздуха да потрепва.

— Какво? — рече най-накрая той.

Миямото дори не го погледна.

— Това беше... отблъскващо.

— Моля? Отблъскващо? Какво, *на хуй*, означава това? — Петрович извади последния патрон и огледа зарядния механизъм. Изтегли си видеоклип, който му показва как да зареди безопасно карабината, без същевременно да се простреля в крака.

— Ти... ние трябваше да им дадем възможност да се предадат. Така щеше да е по... — Миямото сви устни. — По-почтено.

— Знаеш ли какво? Можеш да си вземеш тъпия кодекс *бушидо* и можеш да си го *засунуть в жопу*. Това не ти е феодална Япония. Това е *ёбаный* Сталинград: касапница, в която първото нещо, което умира, е милосърдието. — Той пъхна патрона в цевта и затвори рязко приклада. — Съветите са спечелили битката при Сталинград, защото са се отнасяли напълно безмилостно към човешкия живот. Кое то означава, че не са вързали половината си хора да се грижат за нацистките пленници.

— Като гледам кои са ти учителите, не се изненадвам от уроците, които си научил.

Петрович изсумтя.

— В Русия уроците те учат на нещо. Но нека поразсъждаваме още малко върху това — те не изглеждаха като хора, които искат да се предадат. Даже напротив.

— Ти ги прегази с кола.

— Да. И никой не изкрещя „предавам се“.

— А след това я върна на заден ход.

— Дори след това един от тях продължаваше да се опитва да се изправи и ти ме накара да похабя цял куршум заради него. Мечовете не се нуждаят от презареждане. — Пътят, по който свиха, водеше нагоре по хълма към Хайгейт. Навсякъде бяха пръснати трупове като разпилени оризови зърна. В някои от тях все още мъждукаше живот. Други лежаха в локви от още незасъхнала кръв и очевидно бяха мъртви.

Петрович оглеждаше навсякъде за пистолети или други далекобойни оръжия, но не видя никакви. Само ножове, бухалки и колове. На най-високата част от пътя светеха автомобилни стопове и се чуваха звуци от касапница.

— И така, да речем, че те се бяха предали, и четиримата. Тогава щяхме да имаме трима Външни плюс онзи, когото прострелях. Какво щяхме да правим с тях? Да ги обезоръжим? Те щяха просто да влязат в най-близката къща и да си намерят оръжия. Да ги завържем? Следващият Външен, който минеше оттам, щеше да ги освободи. Да ги предадем на съответните власти? Ние двамата с теб сме властта.

Миямото пристъпи до един изкривен труп с пречупен гръбнак и неестествено извити ръце.

— Разбрах идеята ти. И въпреки това трябваше да им направим предложение.

— Точно заради това те се намират на пет километра от Темза и прогониха дванайсет милиона души от домовете им. — Петрович огледа картата си. Колите бяха временно решение, колкото да разчистят пътя до автобусното депо и малко по-нататък. Външните щяха да се върнат. — Ние сме прекалено цивилизовани. Забравили сме, че има за какво да се борим.

— Но нужно ли е да се борим по този начин?

— Да. Нужно е.

— Искаш да кажеш, че на теб ти е нужно. — Устните на Миямото се разтеглиха в почти подигравателна усмивка и Петрович се изкуши да го цапардоса с всичка сила някъде, където много да го заболи.

Вместо това се спря, застана на пътя му, изчака, докато японецът не се доближи до него, и изкрещя в лицето му:

— Събуди се! Какво, *на хуй*, ти става, човече? Двеста хиляди Външни колят навред, за да си осигурят победата, а ти искаш да играем почтено. Точно почтеността ни докара до това *пиздец*. Я се огледай — къде са хората, които са обитавали това място? Онези, които не са успели да избягат, чакат, треперещи от страх, зад заключените си врати, докато не ги накълцат на мънички парченца като онези две деца пред дома на Люси. — Той си пое дълбоко дъх. — Или вече са били накълцани. Така че, да. Ще продължа да убивам, да убивам и да убивам, докато Външните най-после не схванат посланието, че не са добре дошли тук. И ще продължа да ги убивам по целия път до магистрала М25. После ще започна да бомбардирам оцелелите и ще изпратя цяла армия, за да помете остатъците. И чак след това ще се замисля за почтеността. Схвана ли?

Миямото избърса пръските слюнка от бузите си.

— Разбирам. — Гласът му беше смирен.

— Искам да се махнеш.

— Трябва да остана.

— Не е нужно да оправдавам действията си пред теб.

— Тогава не го прави.

Петрович стисна зъби.

— Хайде. Имаме дахващаме рейс.

Той се завъртя на токовете си и закрачи нагоре по хълма. Над пътя се стелеше пушек, който го скриваше от погледа му и от сателитите. В инфрачервения спектър беше пълна бъркотия — ярки, нажежени до бяло огнени цветове прикриваха по-малките източници на топлина.

Устремът на Петрович към най-високата точка на Хайгейт постепенно отслабваше. Външните се намираха в гробището, а колите ръмжаха пред железния портал и тухлените стени.

Той призова ИИ.

— Петдесет и едно, трийсет и три, петдесет и шест — север; нула, осем, четирийсет — запад. Докарай танковете на Примроуз Хил, за да го смажат.

Аватарът направи няколко крачки редом с него.

[Нали знаеш, че си на път да унищожиш гробницата на Карл Маркс?]

— Да. Той какво е направил за мен? — Петрович неволно вдигна карабината и се прицели в една странична уличка. — Още повече че Енгелс е свършил цялата работа.

Не забрави да притисне силно приклада към рамото си, преди да натисне спусъка, и това бяха единствените осъзнати движения, които извърши. Получи силен ритник от отката и мъжът — поне той си мислеше, че е мъж, но в действителност го виждаше само като размито петно зад оградата от ниски бетонни диреци — падна назад.

Безжалостното настъпление отново започна да го притиска. Той призова още автомобили, събуди ги и ги хвърли в битката. Външните се движеха плавно, опитваха се да заобиколят силите му, но автобусното депо се намираше точно зад ъгъла. Трябваше да издържи на напора им само още няколко минути.

Около него се разрази буря. Още щом колите се появиха на завоите и се устремиха към сивкавите фигури, пропукаха изстрели и по земята се посипа стъкло като килим от блещукащи кристали.

Аватарът вдигна ръка и изчезна, а Петрович се зае с тежката задача да оцелее в следващата една минута. Той приклепна и огледа жалкото прикритие, което си беше намерил — наред пътя, с група Външни от лявата страна и още повече отпред. Възможно беше да не го бяха забелязали все още, но от заблудения куршум болеше също толкова силно, колкото и след прицелване.

Няколко метра зад него Миямото също не се справяше много добре. Две коли идваха по улицата, движейки се броня до броня. Все още не се бяха засилили, но ако Петрович решише да притича пред тях, щеше да бъде прегазен или от едната, или от другата.

Хрумна му една идея. Той прихвана двата автомобила, забави хода им, прехвърляйки ги в режим ловец-убиец, и им нареди да направят нещо по-различно. След това изтича до Миямото и натисна главата му надолу.

Колите ги заобиколиха от двете страни и потеглиха напред със скоростта на тичащ човек. Останалите автомобили ги изпреварваха, прегазвайки тротоарите; свиваха рязко със свистящи гуми, за да избегнат сблъсъците с уличните стълбове и знаци, след което се хвърляха с бясна скорост срещу Външните.

Над главите им прелетяха първите артилерийски снаряди, последвани от почти едновременни проблясъци от огън. Ударната

вълна отскочи от околните сгради и прозорците им се разпаднаха на сол. Петрович бързо се наведе.

Отхвърли говоренето като средство за комуникация поради простата причина, че си помисли, че е оглушал. От една странична уличка се появи подпален автомобил, на който му горяха дори гумите.

И който се насочи право срещу тях.

Петрович хвана Миямото за ръката и го издърпа напред, като междуременно насочи подвижните им щитове към тяхното местоположение. Но не беше достатъчно бърз. Колата от лявата им страна се разтреса от сблъсъка. Когато тя успя да се освободи, също беше пламнала.

Двамата успяха да прекосят кръстовището. Автобусното депо се намираше на следващата пряка вляво. Миямото се опитваше да върви изправен, а лицето на Петрович започваше да пари от пламъците. Трябваше да извървят останалата част от пътя сами.

Зад гърба му избухна експлозия, която го накара отново да се просне на земята. Във въздуха полетяха шрапнели — пластмаса, метал, стъкло, — които започнаха да се забиват в асфалта. Петрович се сгърчи от болка. Опита се да се изправи, да побегне, но вместо това се препъна и залитна напред, когато набодените в краката му парчета се забиха още по-дълбоко.

Той падна и патроните за карабината се разпиляха по асфалта. Колите продължиха да се движат напред заедно с Миямото, който притичваше приведен покрай тях. Черните му дрехи бяха побелели от прах.

Петрович положи последни усилия да се изправи, но дълбокият дъх, който си пое, опари като киселина гърлото му и го накара да се разкашля неконтролируемо. Всеки спазъм беше придружаван от бели проблясъци, които го заслепиха и го лишиха и от малкото контрол над ситуацията, с който разполагаше.

Когато отново можеше да вижда, земята пред лицето му беше изпъстрена с червени петна.

— *Пиздец.* — Той си пое дъх и установи, че може да се движи. Надигна се на четири крака — над главата му продължаваха да гърмят артилерийски снаряди, а около него пропукваха гладни пламъци. Силите му стигнаха дотук. Дори от това незначително движение му се

догади. Един бърз поглед назад му показва, че панталоните му са подгизнали от кръв.

Японецът се намираше на известно разстояние от него и го гледаше с тъмните си очи, а ескортиращите го автомобили стояха в страни и бръмчаха безцелно.

— Миямото! — извика отново Петрович. Между тях преминаваха разпокъсани облаци дим. — Какво, *на хуй*, правиш?

— Гледам те как умираш.

— Все още не съм умрял. Помогни ми да стана. — Той се опита да стъпи на единия си крак и моментално всичко пред очите му посивя. Петрович преглътна и усети вкуса на горещо желязо.

— Ако го направя — рече Миямото, — госпожица Соня ще продължи да се бие, вместо да отстъпи, защото ще вярва, че ти ще ѝ осигуриш победата.

— Но ние можем да спечелим. Ще спечелим.

— Ако останеш жив, ще я унищожиш — отвърна японецът. — Не и ако умреш. Тогава тя ще оцелее.

Той тръгна бавно към хребета на хълма, към Вършните.

— Къде отиваш? — Петрович се пресегна за карабината, която лежеше на земята пред него, и я привлече към себе си.

Миямото леко махна с пръсти зад главата си, сякаш захвърляше Петрович като парче боклук.

— Те ще убият и теб — извика Петрович и със закъснение осъзна, че точно това е намерението на японца. Разбира се, че нямаше да се върне обратно, не и след като подопечният не е мъртъв — това щеше да означава провал, немилост, срам.

Колите все още се подчиняваха на Миямото, макар едната да беше почти изцяло погълната от пламъците. Те потеглиха бавно подире му, излизайки от обхвата на виковете на Петрович.

Но той можеше и да се обади на японца. Разбира се, че можеше. Имаше номера му отпреди.

И Миямото отговори.

— Какво?

— Не е нужно да го правиш.

— Не мога лично да се изправа срещу теб заради обещанието, което дадох на госпожица Соня. Мога да те спра само ако те оставя да



лежиш там сам, умиращ, обкръжен. Когато и двамата ни няма, тя ще може да взема решения сама, без твоето влияние.

Петрович се опита да намери мъжа на картата си и откри, че най-близката червена точка до него се намира само на няколко метра. Почти беше стигнал до тях.

— Скоро на цялата тази лудост ще бъде сложен край. — Той отново изсумтя. Разнесе се звън от удара на метал в метал, последван от гъргорещ стон. — Революцията ти ще се провали. Безполезната ти война ще бъде изгубена. Но тя ще бъде спасена.

Петрович изкриви лице.

— Чак толкова ли ме мразиш?

— Почти толкова, колкото съм предан на нея — и това бяха последните му думи. Той започна последната си битка, като сечеше с меча си, избягваше ударите, пронизваше враговете.

След това връзката замлъкна. Мечът на Миямото издрънча на земята и Петрович чу запъхтени гласове. Единствената синя точка беше почти заличена от червените.

— Миямото?

Мечът се обади за последен път. Върхът му плавно остърга земята.

Ала връзката не прекъсна. Петрович чуваше ехото на експлозиите и скърцането на колите, но Миямото повече не се обади. Гласовете се отдалечиха и той разбра, че са тръгнали по пътя, право към него.

Ако не се махнеше оттам, щяха да го открият, проснат на асфалта.

Използва карабината като опора, за да се изправи. Намираще се толкова близо до двора, където бяха прибрани автобусите. Виждаше стената и натрошената полиакрилна реклама на фирмата, боядисана в бяло и червено.

Не смееше да прегъне краката си. Не можеше да извие тялото си. При всеки опит го заливаше болка. Затова повлече краката си по пътя, местейки ги един по един, като използваше приклада на карабината вместо патерица. Трябваше да се забърза, но не можеше. И преди се беше наранявал, но дори когато го простреляха в главата или когато откъснаха средния му пръст, не беше толкова зле.

Беше останал сам. Маделин бе някъде там, заедно с болкоуспокояващите бойни стимуланти.

Последва нов залп от танкови снаряди. Петрович прикри доколкото можа главата си и когато въздухът отново се успокои, продължи да се клатушка напред. Външните идваха. Идваха за него.

В стената имаше малка врата — тя водеше право към двора, където държаха автобусите. Беше заключена, естествено. Няма лесни неща.

Петрович вдигна карабината и се опита да я задържи по-стабилно. Мерните кръстове пред очите му започнаха да се разхождат по белещата се боя, докато той не успя да се съсредоточи и да ги застопори върху дървената плоскост между ключалката и касата.

Стреля от упор и откатът го отхвърли назад. Когато падна на земята, имаше усещането, че остри зъби се впиват в хълбоците му и дерат кожата по цялото му тяло. Чувстваше се така, сякаш го ядяха жив.

Докато се гърчеше на земята, вратата се отвори. Петрович знаеше, че трябва да мине през нея и да я залости зад себе си.

Той се претърколи по корем. Дори само от това движение му прилоша и той задиша учестено. Извъртя очите си нагоре и заби нокти в дланите си. Запълзя като куче, като червей, но успя да премине през прага. Затръшна с крак вратата зад гърба си. Тя се удари в касата и със скърцане се върна назад, оставайки леко открехната.

Петрович затисна долния край на вратата с цяло стъпало и притисна бузата си към студената, песъчлива земя.

Гласовете, които говореха с къси, отсечени изречения, се намираха точно отвън. Той насили коляното си да се изпълне, за да притисне вратата, и зачака, без да диша.

До него се появи аватарът на ИИ и скръсти ръце. Не каза нищо, но Външните внезапно се разкрещяха и побягнаха. Миг по-късно една кола остърга стената и спря пред вратата, блокирайки напълно входа.

Петрович погледна аватара, а аватарът погледна надолу към него.  
— *Спасибо* — промълви Петрович.

## 24.

Аватарът беше сменил широкия си суитшърт с камуфлажно бойно яке, цялото в джобове и петлици. На джоба на гърдите му имаше лепната кръпка и Петрович забеляза, че на нея е изписано име.

[Тялото ти е наранено] — каза аватарът. — [А другарят ти е мъртъв.]

— Нима? Не съм забелязал. — Изпитваше непреодолимо желание да полежи там със затворени очи, само още минутка. Ала ако смяташе да опровергава Миямото, наистина трябваше вече да става.

[Той те предаде. Остави те да умреш и позволи на Външните да го убият. Защо постъпи така?]

— Защото... Не знам. *Мудак! Болван!* — Всеки вик стягаше мускулите му и засилваше болката. — Няма да си отида безшумно!

[Очевидно не...]

— Правя го за теб! Нали си търсиш място, което да те признае за гражданин? Аз съм единственият, който може да ти го осигури, *мозгоѐб* такъв! Мога да спася Мади, да спася Соня, да спася теб, да спася цялата *ѐбаная* Метрозона. — Той си пое дълбоко дъх, за да нормализира помътнялото си зрение. — Стига да успея да спася себе си.

Петрович изрева, докато се изправяше със залитане. Зави му се свят и се олюля. Преглътна с усилие — гърлото му беше сухо като пустиня. Това беше просто болка. Тя нямаше да го убие. Петрович тръсна яростно глава, за да проясни ума си, и за пръв път се огледа.

Зад високата стена, ограждаща периметъра, имаше тухлен склад с плъзгачи се врати. Поради липсата на електричество Петрович никога нямаше да успее да ги отвори сам, но за щастие не му се налагаше. Един от автобусите беше изкаран в двора пред сградата, сателитите го бяха засекли и точно това бе причината за идването му тук.

Но, така или иначе, трябваше да отвори порталната врата. Тя беше стоманена, два пъти по-висока от него, направена от дебели

прътове, спускащи се от тавана до пода. Безсмислено беше да се опитва да ги разбие, защото те бяха поставени там точно за да предотвратят подобни опити.

Петрович закуцука към тях.

[Осъзнаваш ли] — каза ИИ, — [че това е просто театър. Ти демонстрираш силата и властта си — за да покажеш, че можеш да влезеш във вражеската територия и да я напуснеш с луксозен автобус.]

— Да. Горедолу е така.

Контролната кутия на отварящия механизъм беше завинтена за стената на височината на главата му. Беше заключена с катинар, но това не го спря; пистолетът се справи със закопчалката. Веднага щом я отвори, ръцете му зашариха из машинарията.

[Създаваш легенда за себе си. Мислиш, че ще ти послужи по-късно.]

— Ако изобщо има по-късно. — Петрович бръкна в джоба си, извади кухненския нож и започна да реже дебелите хидравлични маркучи, които държаха вратата заключена. От тях бликна мазна течност; заля него, заля и двора и се сви до тънка струйка.

[Защо? Фискалната компетентност, честната администрация и създаването на справедлива правна рамка са лидерските качества, които са най-търсени от населението.]

Петрович отиде бавно до средата на вратата, изправи се в цял ръст пред улицата отвън, хвана с две ръце един от металните пръти и натисна. Болката беше заслепяваща.

— Никой не се е борил на барикадите за балансиран бюджет. Искам да подпаля света. Искам да говоря на душите им.

[Аз имам ли душа?]

— Не... не сега. Не му е моментът за такива въпроси.

Помръднала веднъж, вратата продължи да се отваря. Монтираните в основата колелца се движеха гладко по бетонните коловози, прокарани за тях. Едно последно бутване и отворът се разшири достатъчно. Външните, които стояха на улицата, семейство от шест или седем души, го изгледаха недоверчиво.

Карабината щеше да му бъде от полза, но той я беше изгубил в изпълнения с болка делириум. Затова отново извади пистолета и го остави да се полюлява на пръста му.

— Знам, че изглеждам като *говно*, но и така мога да ви убия, ако се приближите. — Никой от тях нямаше огнестрелни или каквито и да е метателни оръжия — никакви лъкове, копия или примки.

Те се поколебаха, без да се досещат, че Петрович не би могъл да задържи ръката си изпъната, дори и да опита. Една кола, която се намираше достатъчно близо, за да бъде повикана, взе със свистене завоя на две гуми и се понесе към тях.

Външните се разпръснаха, а Петрович се затича към автобуса с всичката бързина, която успя да изцеди от схванатите си крака и изтощеното си тяло. Един последен напън, и успя.

ИИ вече беше овладял автобуса. Вратата се отвори със съскане и стъпалата се спуснаха пред надигащия му се крак. Петрович се изкатери по стълбите към пътническата платформа и вратата се затвори зад гърба му. Един юмрук се удари в стъклото ѝ, последван миг по-късно от дръжката на брадва.

Петрович показва изкуствения си среден пръст на фигурата, която стоеше отвън, и автобусът плавно се отлепи от мястото си. В масивната плоска предница на превозното средство нещо изтрополя глухо и колелата преминаха над някакво меко препятствие.

Автобусът стигна до портата, премина през нея и зави по главния път.

Търсещата ръка на Петрович най-после намери тръбния метален парапет и се вкопчи в него. Докато се изправяше, той гледаше през огромното затъмнено предно стъкло. Смачкани и изкорубени коли на фона на горящи сгради и купчини разкъсани вехтории, а зад всичко това, зад пушека, който се стелеше на пластове над пътя, се намираше Метрозоната.

Ситуацията изобщо не изглеждаше добре.

Аватарът се материализира на седалката до него и се наведе напред с отпуснати в скута му ръце.

[Американците се опитват да изолират тяхната мрежа. НАС обяви, че страната е нападната от „кибертерористи и врагове на свободата“.]

Той се поколеба за миг.

[Започвам да изпитвам недостиг на ресурси.]

— Казах ти да вземеш каквото ти е нужно.

[Направих го. Но те започват да изключват физически системите си, а аз не съм способен да ги включа отново.]

Петрович се олюля трмаво на мястото си, след като автобусът помете още една спряна кола встрани и се понесе надолу по хълма. Той продължаваше да стои изправен като колесничар, стиснал здраво тръбната дръжка до стъпалата, вперил поглед в града, който се ширеше пред очите му.

— Ако продължаваш да използваш само резервния капацитет, значи е време да вкараш в употреба цели системи. Които си поискаш. Започни с трафик контрола на Метрозоната, и *чёрт*, аз знам къде можеш да намериш онова, което ти е нужно. — Лицето му потрепна. — В мазето на Ошикора Тауър.

[Квантовият компютър е сложен под карантина. И си има добри причини за това.]

— Имаше добри причини. Сега има още по-добри за използването му.

[А Ошикора или Виртуална Япония?]

— От тях не е останало нищо. Намекнах за това на Соня, за да не си помисли да тръгне да те търси някъде другаде. Време е да счупим печатите и да те вкараме вътре. Случва ли се още нещо, за което трябва да знам?

[Разположените около Кингс Крос сили на ЕОС са подложени на продължителни атаки. Външните са плякосали тежко въоръжение от съоръжението в Холоуей и заплашват да направят пробив при товарния склад и при Пентънвил Роуд.]

— Имаме ли някаква въздушна подкрепа? Един или два бойни вертолета?

[Броят им е ограничен...]

— Не ме интересува. От тях няма полза, ако стоят на земята в очакване да бъдат прегазени. Ако Външните направят пробива сега, значи сме прецакани. Кажи на танковете да изравнят със земята товарния склад и разкарай войниците от улиците, вкарай ги в сградите. Забрави за командните пунктове, определи зони за свободна стрелба и накарай тези говнососы да си платят за всеки сантиметър, който са спечелили. — Автобусът се олюля и започна да се накланя надясно. Страничните прозорци се отъркаха в стена от натрошени тротоарни

плочи и тухли; подсиленото стъкло се огъна, но не се счупи. — Нещо друго?

[Частта на съпругата ти е напълно обградена. Има жертви.]

— Тя е разбрала, че идвам.

[Как?]

— Защото знае, че ще го направя. А Примроуз Хил?

[Сблъскали са се с Външните, които бродят по улиците около парка. Имало е няколко далекобойни снайперски изстрела, но е въпрос единствено на време да се придвижат напред. Броят им е твърде голям, за да могат защитниците ни да се справят с тях; проблемът е тривиален — липса на достатъчно патрони.]

— Уестуей?

[Външните са блокирани временно в комплекса „Парадайз“, но скоро ще разберат, че могат да заобиколят района, като се отправят към Нотинг Хил.]

— Можеше и да е по-зле.

ИИ не коментира думите му.

Докато автобусът свиваше с тътен по една странична уличка, заплашвайки да отнесе с грамадното си туловище терасите на ниските къщи от двете му страни, Петрович се обади на Валентина. Колите, които бяха паркирани от двете страни на пътя, се сбогуваха със страничните си огледала и голяма част от боята си.

— Здравсти.

— Мостът е наш — надвика тя заобикалящия я шум. Петрович я харесваше. Тя действаше прямо, когато се наложеше. — По него минават много, много японци. Това е добре.

— Някакви проблеми?

— Нищо, за което да се притесняваш. Ще поддържаме пътя разчистен, докато можем. Петрович, а експлозивите?

— Те са под наш контрол.

— Добре. Петрович, има проблеми с мрежите. Хората се страхуват от Новия джихад на машините.

Той не виждаше причина да не й каже истината.

— Няма от какво да се страхуват. Аз съм Джихадът.

— Ще трябва да обясниш по-късно как е възможно това. Но добре.

Автобусът сви към станцията, която се намираше най-близо до входа на тунела, и спирачките му изскърцаха.

— Налага се известно време да бъда офлайн. Ако се наложи, остави съобщение. Иначе действай както намериш за добре. — Петрович се обърна, за да слезе по стъпалата към вратата, която се отвори със съскане. Шинелът бе залепнал за гърба му. Нещата бяха достатъчно зле, а въображението му ги влошаваше още повече. — Валентина, ако... ако нещата тръгнат на зле, не се чувствай задължена към мен. Соня Ошикора ще използва Джихада, за да нанесе удар на Външните, но няма гаранция, че ще спечели. Взриви моста заедно с останалите и се махай оттам.

— Аз съм голямо момиче — отвърна тя. — Мога да разпозная кои са добрите и кои — лошите. Така че дори и да си мъртъв, това не те прави по-малко добър.

— И това го има. — Той мина под сводестия изход и навлезе в хладната сянка на голямата зала на станцията. Тя изглеждаше точно така, както я беше оставил.

— Така че избирам да се бия, камарад капитан. Не виждам друг начин.

Тътрейки нозете си, Петрович премина през въртележката на входа, вкопчен в студения метал на тръбните дръжки, опитвайки се да не падне. После се извъртя тромаво и остави краката си сами да намерят пътя в мъглата, която се стелеше пред очите му.

— Както решиш, Валентина.

Той прекъсна връзката и тръгна, залитайки, към платформата. Изходът на тунела вече се виждаше, както и слабичката фигура на ученичка, която стоеше отпред и нетърпеливо пристъпваше от крак на крак, подскачайки леко с вече опърпаните си и прашни маратонки.

Когато стигна до мястото, откъдето се беше изкатерила предишния път, той се поколеба, оглеждайки разстоянието между платформата и линията. Обърна се и се затътри към наклона между тях, Люси наруши прикритието си и хукна към него.

Когато се приближи до него, тя забави ход и спря напълно, щом се озова лице в лице с него.

— Сам? Какво се случи? — В този момент момичето зърна кабела, който висеше около врата му. Очите ѝ се присвиха и тя го



проследи от яката до основата на черепа му. — Какво е това, по дяволите?

Той се опита да се усмихне, да омаловажи думите си:

— Кибернетичен имплант. Всички яки хлапета имат такива.

— Но... откъде е... тази кръв. Твоя ли е?

— Да. — Петрович сви смутено рамене. — Пак ме размазаха. Миямото е мъртъв. Изборът беше негов. Не мой.

Той се опита да я накара да тръгне пред него — не защото не искаше тя да види състоянието на гърба му, а защото нямаше да успее да се справи с реакцията ѝ. Но тя не възприемаше намеците му, лекото побутване с ръце, многозначителния поглед към тунела.

— Осигурих ни транспорт. Достатъчен е да откара всички. Искам да отидеш, да събереш всички и да ги накараш да се размърдат.

— А ти какво ще правиш? — попита подозрително тя.

— Искам да си поговоря с доктор Смърт. — Той се пресегна и хвана жака, който стърчеше от главата му. Завъртя го и бавно го издърпа.

Почувства се така, сякаш една част от него умря и загубата ѝ го натъжи до такава степен, че едва не свърза кабела отново. Пръстите му потрепериха, след което лъскавият сребрист конектор бавно се изплъзна от тях.

Тя го гледаше. Улови кабела с ръка и внимателно го плъзна под якичката му, издърпвайки играчката от вътрешния му джоб. По кутията ѝ имаше вдлъбнатини и драскотини, а цветът ѝ се губеше под слоя прах и няколкото смущаващи изсъхнали кафеникави петна.

— Какво да правя с това?

— Подръж го малко вместо мен. — Нуждаеше се от очилата си. Намери ги в джоба на шинела. Едното стъкло се беше нащърбило, но той ги наниза на носа си. — Можеш да го използваш. Не по същия начин. С помощта на ей това.

Инфокапаците бяха достатъчно еластични, за да не се повредят. Той ги подаде на момичето и тя ги поднесе пред очите си, за да види каква е разликата, когато прогледне през тях. После леко се извърна и се вторачи вдясно от Петрович.

— Там има някой. — Люси отмести капаците. — Нещо като виртуален водач?

— Той ще те предупреди, ако наблизко има Външни или каквото и да било друго, което би могло да представлява проблем. Можеш да вярваш на думите му. Нали така?

Петрович предположи, че аватарът или се покланя, или се подсмива цинично. Докато тя беше отклонила вниманието си, той успя да се обърне, прикривайки гърба си от погледа ѝ. После тръгна към тунела, а тя се позанимава още малко, преди да се сети за мисията си.

Когато изтича покрай него, той отново се обърна.

— Как да го наричам? — извика момичето, преди да се изгуби в мрака.

— Майкъл, естествено. — Люси вече бе изчезнала и наблизко нямаше никой, който да го чуе как добавя: — На архангела, който води Божията армия.

## 25.

Те крачеха един след друг в тунела — редица от синкавобели светлини, които се полюшваха и се губеха в мрака. Люси обикаляше колоната, подканяше възрастните мъже и увещаваше възрастните жени да не спират да вървят.

А Петрович знаеше, че тя е предопределена за по-велики дела. Той отстъпи встрани, улавяйки проблясващата ѝ усмивка, когато момичето повдигна фенера, за да освети едновременно себе си и него.

— Ще изчакаме.

— Налага се — отвърна Петрович.

Той се върна при изоставения влак. Качването в него изцеди всичките му останали сили. Лежеше по корем на пода, безпомощен и задъхан, когато една самотна светлинка се спусна над лицето му.

— Намерил си автобус — рече лекарят.

— Спечелих си го. Бих се за него и го спечелих. — Петрович погледна нагоре и видя обувките на лекаря. — Ти също си можел да го направиш и е нямало да бъде толкова трудно, защото тогава все още е нямало Външни.

— И после какво? Къде щях да ги отведа? И защо не се изправяш?

— Защото в гърба ми са се набили шрапнели и кървя силно от поне дузина места.

Светлината се помести и се чу остро поемане на дъх.

— Какво? Лекар ли ми трябва? Мислех си, че съм намерил.

Мъжът се намръщи.

— Работих в Бърза помощ в продължение на шест месеца, преди пет години.

— Нямам никакво желание да заплашвам единствения човек, който е способен да ми помогне. Но имам пистолет в джоба си и съм силно изкушен да го използвам срещу теб.

— Тук не съм в състояние да направя нищо за теб. Трябва да бъдеш откаран в болница. Да ти се направи скенер, преливане на кръв,

нова кожа. Аз не разполагам дори със стерилизирана вода, за да мога да видя с какво си имам работа.

— А с какво разполагаш?

— С една чанта багаж, който събрах в последната минута. — Петрович я виждаше на пътеката, приготвена за тръгване.

— Значи ще свърши работа. Нямаме време за глезотии.

— Ако сбъркам нещо, може да те убия.

— Тогава — отвърна Петрович — по-добре започвай да се молиш на бога, в който вярваш, да направиш всичко както трябва. Или поне дотолкова, че да преживея още няколко часа.

Лекарят го погледна скептично и отиде до чантата. Извади от нея хирургически ръкавици.

— Ще трябва да разрежа остатъците от дрехите ти.

— Да. Досетих се. — Петрович започна да съблича дългия си кожен шинел. — Но с това нещо имам сантиментална връзка.

Той почувства разкъсване — но не на сантименталната връзка. На реална плът. Завлече шинела встрани и лекарят го подритна по-надалеч.

— Имаш ли си име? — Ножиците започнаха да щракат.

— Петрович.

— Точно така. Човекът с антигравитацията. — Щрак, щрак, крак.

Петрович изпъшка, когато окървавените тъкани се отлепиха от гърба му.

— Не е... няма значение.

Лекарят се умълча, докато оглеждаше пораженията.

— Нямам резервен чифт панталони.

— Показването на моята елда пред света е най-малкият ми проблем.

Лекарят коленичи до него и разряза колана на панталоните.

— Продължавам да настоявам, че трябва да отидеш в болница. Имаш множество прободни рани и само в някои от тях се виждат парчета. Чуждите тела, които няма да мога да извадя, ще продължат да нанасят вреди, докато са в тялото ти. Ако засегнат някоя вена или артерия, кръвта ти ще изтече за по-малко от минута. В зависимост от дълбочината, в която са се забили, възможно е вече да имаш вътрешен кръвоизлив. Виждам изгаряния и охлузвания, от които също губиш телесна течност.

— Сега е мой ред — рече Петрович. — Как ти е името?

— Стефанополис. Алекс Стефанополис.

— Добре, доктор Стефанополис, няма да искам от теб да спреш и да ме изслушаш — можеш да продължиш работата си и едновременно с това да ме слушаш. — Той се размърда неловко. — Виждаш ли онази дупка в основата на черепа ми? Тя се свързва с експерименталния киберуеър, който преди шест месеца използвах, за да победя Новия джихад на машините. Днес го използвам, за да накарам модифицирана версия на Джихада да помогне при защитата на Метрозоната от Външните. Както може би си забелязал, в момента там не е пъхнато нищо. Причината за това е, че сателитната връзка с Джихада не работи под земята. Стопли ли вече, докторе?

Лекарят работеше с ножиците върху задната част на единия крак.

— Ако ти повярвам, сега ще ми кажеш, че Новият джихад на машините пак се е измъкнал на свобода и ти си единственият човек, който може да го контролира.

— Не. Нещата са много по-сложни. Аз съм единственият човек, на когото той има доверие. Би последвал само мен. Оставен на самотек, Джихадът ще се издъни. Тук нямаме възможност за втори шанс. Или ще спечелим днес, или ще изгубим завинаги. — Петрович изпъшка, когато засъхналата кръв, която прилепяше панталона към кожата му, отпусна захвата си. Той постепенно разтвори свитите си юмруци. — Колкото повече време прекарам под ножа ти, толкова повече ще се влошава ситуацията. Така че действай по-бързо. Не ми пука за мръсотията, парчетата, моите или чуждите тела. Закърпи ме, колкото да успея да се върна там. След това си свободен.

Известно време лекарят работеше безмълвно, разкривайки пълната картина на нараняванията на Петрович.

— Аз... не мога... — Той млъкна, след което продължи: — В това няма никакъв смисъл. Наистина, ако не ми казваше истината, защо ще правиш всичко това? Но все пак не мога просто така да повярвам на думите ти.

— Готов ли си да поемеш риска, че съм пълен с говна?

— Не. — Лекарят отново порови из чантата си и извади една стерилна спринцовка и бутилка течност с жълтеникав цвят. — Някакви проблеми със сърцето?

— То се намира в буркан нейде в някоя лаборатория. Не ми е създавало проблеми, откакто хирургът го изтръгна, все още туптящо, от гърдите ми.

— Какъв модел имаш?

— Американски. Прототип. Не си го чувал.

— Питам, за да знам дали ще умреш, ако те натъпча с морфин?

— Лекарят напълни част от спринцовката с течността. — Тегло?

— Нямам представа.

— Изобщо не ми улесняваш работата.

— Прецени на око и продължавай да действаш, човече. — Петрович изпъшка, когато иглата потъна в задника му. — Не разполагам с цял ден.

Той усещаше всичко: разширяването на раните и опипващите челюсти на пинсетите; издърпването на парчетата пластмаса, метал и стъкло, които изскачаха отвън, омазани с кръвта му; студения въздух в тунела, който проникваше в дълбоките, непознати места на тялото му. Но не му пукаше. Докато траеше въздействието на инжекцията, беше имунизиран срещу всякакви грижи.

— Кажи ми, че не си болен от хепатит или СПИН — рече лекарят. Ръцете му бяха окървавени до китките.

— Не. А ти?

— Не. Веднъж случайно се набодох на една игла. Изкара ми акъла. Трябваше да чакам шест седмици за повторен тест. Когато пък излезе отрицателен, едва не си скапах черния дроб с евтино уиски. — Пръстите му трепнаха и поредното парче пластмаса полетя към прозореца, където залепна за миг на стъклото, преди да се плъзне надолу. — Вече извадих почти всички видими парчета. Останалите... Не мисля, че ще успея да ги измъкна. Светлината, кръвта... просто е невъзможно.

— Имаш ли игла и конец?

— Трябва ти кожа.

— Да ти се намира?

Лекарят въздъхна.

— Няма да е красиво. Мога да ти гарантирам, че накрая ще заприличаш на Франкенщайн.

— Чудовището. Чудовището на Франкенщайн. Той е бил създателят му.

— И така, защо го правиш? Какво е толкова важно?

— Всичко. — Иглата проби и без това обсипаната му с белези кожа и краят премина през нея. — Всичко. Точно в този момент цялата ни съвременна история рухва. Всичко от времето на първия парен двигател, първия телеграф, първото радио, първия аероплан, първата ракета, първия компютър. Пред нас се разкриват два пътя и ние трябва да направим избор. Можем да си останем там, където сме в момента, да западнем и да умрем. Или да прегърнем бъдещето като някой отдавна изгубен любим и да живеем вечно.

— Морфинът те кара да говориш така.

— Не, не е от него. Смяташ ли, че гъсеницата има представа какво я очаква? Дали сънува как лети? Дали сънува, че пие нектар? Виж, какавидата е просто някакво странно създание, просто торба, пълна с химикали. Ако я смачкаш, ще изтече някаква лепкава течност. Точно това правим ние в момента. Какавидстваме. А аз трябва да осигуря достатъчно време, за да можем да се излюпим. В пеперуда, малка пеперуда. *Бабочка.*

Лекарят завърза единия крак на възел и подхвана следващата част от бродерията, а Петрович почувства непреодолимо желание да говори.

— Понякога го виждам. Когато затворя очи. Виждам го така, сякаш вече е настъпило. Ние не сме богове, ние сме просто хора, но притежаваме такава визия и размах, които ни правят да изглеждаме нечовешки. Имаме технология, която напомня на магията от приказките. Можем да правим всичко, което ни хрумне. Защо останалите не могат да го видят толкова ясно като мен?

— Защото не халюцинираме?

— Не е нужно да съм тук. Не е нужно да участвам. Нещата ще се развият по инерция. Необходимо е само едно побутване в правилния момент и този момент тече сега. Но аз трябва да живея достатъчно дълго, за да дам този последен тласък, който да ги накара да поемат в правилната посока. След това вече нищо няма да има значение. Никой няма да може да ги спре. Съдбата. Бъдещето. Предавам ги на тях. Какавидата умира, пеперудата полита.

— Ще ми бъде по-лесно, ако млъкнеш.

— Прекарахме твърде дълго време тук. Попаднали в капана на нашите страхове, на нашето заслепение. Ние имаме криле. Можем да

летим. Армагедон се случи преди повече от двайсет години, а ние продължаваме да седим затворени в нашите клетки и постепенно свикваме с тях, като жаба в затопляща се вода<sup>[1]</sup>. Настъпи краят на тези дни. Вече нищо няма да е същото. Бавна смърт или предопределена слава. Това ни носи утрешният ден.

— Просто спри да говориш — изрече натъртено лекарят. — Разсейваш ме.

— Ти не разбираш. Не можеш да го разбереш. Не си видял онова, което видях аз. То е красиво. Заслужава си да се умре за него.

Бодовете станаха по-груби и по-гневни. Петрович се чувстваше като парче плат, което стискаха грубо и зашиваха грубо.

— На света — каза лекарят — има толкова малко неща, заради които да си заслужава да умреш. Останах само защото не успях да си тръгна. Щях просто да ги оставя там, да им кажа, че ще се върна, но когато тръгнах, вече беше късно. Ти, копеле, ти даваш обещания и ги спазваш. Дори докара шибания автобус. Единствената причина да съм все още тук, а не зад волана му на път за някъде, е, защото ме е страх. Страх ме е от Външните. Ако смятах, че ще ми помогне, досега да съм те изоставил, за да се спася. Разбра ли ме? И така би постъпил всеки един човек в Метрозоната. Така че майната ти на теб и на твоята лудост. Не ми пука за мечтите ти, нито дори за утрешния ден. — Той клъцна за последен път с ножиците. — Това е. Свърши ми краят.

Петрович примигна срещу синята светлина и подпъкна ръце под тялото си. Изправи се на колене и се подпря отстрани, а ушите му бучаха и пред очите му се стелеше сивкава мъгла.

— Малко помощ?

Лекарят му помогна да се изправи. Игли и бодержи, притъпена болка, усещането за раздвижено кръвообращение — всичко това сякаш се случваше на някой друг. Но онова, което лежеше на пода на вагона, определено бяха неговите собствени панталони.

Лекарят прибра всичко в чантата си, докато Петрович опитваше да съобрази коя посока е нагоре. Той се спря, за да вдигне съсипания си шинел, но колкото и бавни да бяха движенията му, светът се завърташе малко по-бързо. Той напъкха ръцете си в ръкавите и наметна кожата върху раменете си.

— Не успява да покрие и задника ти, камо ли нещо друго.



Петрович се убеди, че пистолетът, както и ножът са все още на мястото си. Играчката и инфокапаците бяха у Люси.

— Има джобове. Друго не ми трябва.

Тръгна към вратата, олюлявайки се, и надникна над стъпалата към мрака. Трябваше да опита да се отърси от усещането, че се рее извън тялото си; трябваше да усеща какво се случва с плътта му, защото в нея се намираше мозъкът му.

Слезе на линията и се постара да тръгне в правилната посока. Лекарят скоро го настигна, понесъл фенер в свободната си ръка.

— Имаш ли план?

— Сигурно — отвърна Петрович, който се беше съсредоточил изцяло върху усилието да слага единия си крак пред другия. — Право в средата, много дим.

— Какво? Какво означава това?

— Предната линия на Външните се намира между нас и моите подразделения...

— Твоите подразделения?

— Моите подразделения — натърти Петрович. — Когато се доберем дотам, навсякъде ще се е развихрил близък бой в градски условия. Затова просто ще накарам автобусът да се движи право напред, докато не се озовем на безопасно място. Никой няма да ни обърне внимание, защото ще бъдат твърде заети да се пазят да не бъдат убити.

— Колко голяма е армията ти?

— Не знам. Или ще е достатъчно голяма, или твърде малка. Липсата на един човек може да се окаже решаваща и ние никога няма да разберем какво е можело да стане в другия случай. Ще съм доволен на сто хиляди. Още по-доволен ще съм, ако са двеста. Оръжията са проблем — изключено е да намерим толкова пушки и да обучим хората да боравят с тях навреме. — Той се спъна в разровения баласт. — Ще разполагаме с по-добра тактика, подобри комуникации и с разузнаване, каквото не е имала никоя армия във военната история. Те имат по-голяма численост, по-висок дух и повече опит. И въпреки това смятам, че можем да победим.

Люси ги чакаше до изхода на тунела, макар този път да стоеше по-навътре. Инфокапаците бяха кацнали на носа ѝ и тя ги свали оттам.

— Готови сме — всички са в автобуса и Майкъл каза, че трябва да потеглим през следващите пет минути. — Тя погледна неуверено към него и към голите му крака. — Нямаше те цяла вечност.

— Да. Закърпвах ме.

— Къде са... — тя посочи с пръст. — Къде са ти панталоните?

— Когато приключихме, от тях не беше останало кой знае какво. — Петрович протегна ръка за играчката и тя послушно му я подаде. — Не трябва да гледаш.

Момичето се изчерви, но не отмести очи от него, докато той отново преметнаше кабела на конектора през врата си и посягаше към тила. Опитва се да включи жака веднъж, после втори път. Когато се намери да пробва за трети път, тя пристъпи към него, пхна сребристото острие в дупката му и го завъртя с необходимия половин оборот, за да го заключи.

— Благодаря.

ИИ свали кевларения си шлем и го окачи на ръката си.

[Тя е права за петте минути. Натискът към незавладяната Вътрешна зона достига критичната си фаза. Водим бой по всички фронтове от Уестуей до Уайтчапъл.]

— Как се справя Соня? — Петрович тръгна по линията към дневната светлина, като междувременно проучваше картата. Виждаше къде са най-слабите им позиции, къде врагът им е най-силен. Гледката не беше успокояваща.

[Войниците на ЕОС се възползват от защитната ти стратегия. Там, където следват плана ти, Външните търпят големи загуби за сметка на минимални щети сред нашите сили. Там, където участват *никкейджин*, нашите отказват да се изтеглят, когато смятат, че печелят.]

— И след това ги отрязват, разбиват ги и тя губи всичките им оръжия. Чёрт. Къде е най-зле?

[Най-интензивните бойни действия се провеждат между Кингс Крос и Сити Роуд. Но пръв сигурно ще падне Тауър Бридж.]

— Изтегли хората ни. Все още е рано за генерално сражение, защото ще изгубим. Ще изчакаме Външните да навлязат в първата секция на моста и тогава ще го взривим. Изпрати заповедите ми.

[Ако постъпим така, ще трябва да измислиш начин да защитиш следващия мост нагоре по реката. Или по-следващия.]

— Всички могат да бъдат пожертвани, докато не стигнем до Ватерло. Всеки път, когато Външните стъпят на някой мост, той трябва да бъде взривяван.

[Това не е перспективно решение.]

— Те се опитват да стигнат до реката. Нека да им позволим. Ние държим терена на север и колкото повече напредват в търсене на път през Темза, толкова повече ни разкриват фланга си. Когато стигнат до Ватерло, ние ще им нанесем удар с всичките си сили. Едновременно от три страни.

[Ватерло. Колко уместно.]

— Знаеш какво да правиш. Аз ще се обадя на Валентина, за да я предупредя.

[Изгубихме Кейбъл Стрийт. Стигнаха до подстъпите към Тауър Бридж.]

Люси го хвана за ръката и го поведе нагоре по хълма към края на платформата.

— На глас ли говорех? — попита той. — Или просто така ми се е сторило?

— Откакто се включи, не си обелил нито дума.

— Добре. — Петрович зърна автобуса, чийто двигател боботеше, и смътните сенки на хората зад затъмнените стъкла. Побутна лекаря напред, след което накара и Люси да се качи.

Той се качи последен и застана пред седалките, оглеждайки пътниците. Може би те очакваха от него да седне на шофьорската седалка, но Петрович бързо попари надеждите им.

Вратите се затвориха и автобусът зави към пътя.

Хората се разшумяха и се вкопчиха в облегалките на местата си. Лекарят го погледна как се олюлява между предните две седалки и стомахът му се сви, когато за пръв път осъзна, че Новият джихад на машините наистина се надига отново.

— Дами и господа — обяви Петрович. — Моля, затегнете коланите.

---

[1] Жаба в затопляща се вода — известен научен анекдот, основан на реално проведен през XIX век експеримент, който трябвало да докаже предположението, че ако жабата е пусната във вряла вода, тя ще изскочи от нея, но ако се намира в студена вода, която постепенно

се нагрива, тя няма да усети опасността и в края на краищата ще умре.  
— Б.пр. [↑](#)

## 26.

Поеха по Чок Фарм Роуд към Примроуз Хил. Танковете отдавна се бяха изтеглили от височините надолу, към Юстън, но Петрович се надяваше да се срещне с тях там, покрай рехавата бойна линия, която се оформяше на изток от Уестуей. Навсякъде из околните тесни улички, чак до Оксфорд Стрийт на юг, се водеха престрелки. Външните бяха пробвали да настъпят, бяха срещнали съпротива и сега се опитваха да обградят защитниците.

В реално време конфликтът между сините и червените напомняше две амеби, които се биеха до смърт. Компактната синя форма не спираше да се свива навътре в себе си, губейки крайниците си пред грамадното червено чудовище, което сякаш беше твърдо решено да я погълне цялата.

Тауър Бридж вече го нямаше. Милицията на ИВМ беше паркирала бронираните си коли върху разрушеното платно под назъбените подпори, проявявайки неочаквана смелост сега, когато вече нямаше никаква вероятност за въоръжени сблъсъци. Бишъпсгейт беше паднала. Площадът пред старата „Банк ъф Ингленд“ постепенно се пълнеше с Външни.

Петрович загриза юмука си. Всички територии, които губеше сега, после трябваше да се превземат отново, ала вече нямаше как да промени стратегията си. Всичко зависеше от това да позволят на противника да настъпва напред, докато бъде подготвена контраатаката.

Но Външните се придвижваха твърде бързо. Превземаха улица след улица с твърде малко жертви от тяхна страна. Печелеха.

[Лондон Бридж пада.]

— Моя прекрасна лейди — промърмори Петрович.

[Кенън Стрийт и Саутуърк неизбежно ще го последват. Трябва да удържим Блакфрайърс по-дълго.]

— Не.

[Не сме подготвени за това.]

— Изтегли всички, които в момента не участват в бойните действия, оттатък Фарингтън Роуд. Задръж Еджуеър Роуд, но хората от Юстън Роуд трябва да слязат по Охфорд Стрийт. — Той погледна през прозореца. Преминаваха покрай Риджънтс Парк, *домиките* от дясната му страна продължаваха да си лежат там, където бяха разпръснати през Дългата нощ.

По пътя се движеха фигури, които на картата бяха отбелязани в червено. Група от десетина души, тичащи разпръснато по бялата линия. При увеличаването на изображението се видя, че двама от тях са въоръжени с пистолети, а останалите носят хладно оръжие.

— Легнете на пода, ако можете, а ако не — свийте се в седалките — извика Петрович. — Не надигайте глави.

Огледа се. Люси надничаше над тапицерията и наблюдаваше Външните, които надигнаха глави при звука на приближаващия се автобус.

Чу се гръм и на предното стъкло се появи дупка. Ако шофираше Петрович, той сигурно щеше да се свлече върху волана и да подкара автобуса през тесния тротоар право в стената. Куршумът вдигна облак бели пухчета, когато се заби в облегалката на шофьорската седалка.

Автобусът не се отклони от пътя си. Първият изстрел не накара Петрович да потрепне, за разлика от последвалите осем. Върху прозрачното стъкло разцъфтяха няколко големи рани с форма на звезди; по панела се появиха спираловидни пукнатини, които се разпространиха по цялата му повърхност, докато накрая той не остана да се държи само на пластмасовия си обков.

Предницата се блъсна в някакво тяло и Външните се оказаха вече зад тях. Върху задницата на автобуса се посипаха куршуми. И други стъкла се покриха с бели звездообразни плюски и внезапно автобусът се наклони наляво.

Той коригира посоката си веднъж, после още веднъж. Надясно, наляво, надясно — докато накрая отново не се оказа под контрол.

[Задната гума.]

Петрович нямаше време да се тревожи за повредите, които бе получил автобусът, защото вече се намираха сред Външните.

Отстъплението на Вътрешната зона беше изкарало Външните на улиците. Те бяха изпълнили платното на шосето. Петрович бръкна в

джоба на шинела си и извади пистолета. Автобусът се разтресе от удар и докато се клатеше, получи нов удар.

Петрович извади пълнителя и преброи сребристите патрони в него. Шест. Пъхна го обратно на мястото му и вдигна предпазителя.

Предното стъкло се пръсна и върху пътеката се озова превита тъмна фигура, сипейки навсякъде дъжд от кристални гранулки. Прашната и парцалива фигура започна да се надига. Макар да бе окървавен и замаян, мъжът не беше изпуснал ножа си.

Петрович вдигна пистолета. Мерният кръст пред погледа му танцуваше наляво и надясно, нагоре и надолу, при всяко колебливо накланяне на автобуса. Загрубялото лице на Външния се изкриви при вида на мъжа, стоящ до стъпалата, който държеше метал в ръката си.

Човекът се приближи към Петрович, размахвайки ножа в дъга пред себе си. А Петрович все още не можеше да се прицели. При други обстоятелства би натиснал спусъка и така — все някой от куршумите щеше да улучи. Но останалите щяха да застрашат хората, за които бе положил толкова усилия да спаси, и това го накара да изчака.

Външният се хвърли неумело напред, замахвайки към ръката на противника си. Пред погледа на Петрович се изви кървава дъга и той успя да отстъпи тъкмо навреме; и двамата бяха ранени и се опитваха да се убият един друг.

Ръката с ножа се дръпна назад, приготвяйки се да отбие ответния удар. Мъжът вече се намираше достатъчно близо, за да може Петрович да забие дулото на пистолета в тялото му и да не пропусне. Преди някой от двамата да направи следващото си движение, във въздуха прелетя някакво черно-бяло петно. То се приземи върху гърба на Външния и го накара да залитне назад и да се просне в цял ръст сред разпилените начупени стъкла.

Той нанесе ритник и Люси отново се озова във въздуха, след което се стовари обратно върху седалката си. Косата ѝ беше разпиляна, макар че момичето се опитваше да я събере в опашка. Външният се обърна към нея и Петрович видя дръжката на кухненския нож, стърчаща под лопатката му.

Той се пресегна и я дозави с един удар на дланта си. Външният внезапно замря, Петрович обхвана с двете си ръце гърлото му и го дръпна назад, по-надалеч от Люси, към зеещата дупка на предното стъкло. После го изхвърли навън оттам, откъдето бе дошъл.

За миг краката на мъжа се закачиха за долния ръб, после той се откачи и изчезна от погледа на Петрович. Автобусът подскочи при преминаването над едно от най-меките препятствия в бурята от разтърсвания.

Петрович погледна към Люси. Той я беше покварил и бе унищожил невинността ѝ, и сега единственото, което му оставаше, беше да бръкне в джоба си за другия нож. Плъзна го по пътечката към нея, кимвайки ѝ със задоволство; тя го вдигна с вирната брадичка и с непокорно изражение на лицето.

[Дръжте се.]

Твърде късно.

Блъснаха се в нещо твърдо. Шофьорският еърбег се разгъна едновременно с проблясъка на експлозията и разширяващия се ореол от прах. Петрович, който стоеше прав и нямаше за какво да се хване, се плъзна неудържимо към предната част на автобуса.

Нищо не можеше да попречи на изхвърлянето му навън. Небе и земя се сляха в едно и той се стовари върху покрива на една кола, полузатрупана от купчина отломки. Автобусът се наклони странично и когато започна отново да се изправя, Петрович се изтърколи от покрива. Гумите на автобуса се стовариха върху колата и я смачкаха сред трясък на метал и пластмаса.

Автобусът се спря малко по-нататък; Петрович можеше да се пресегне и да докосне горещия капак на двигателя му.

[Петрович?]

Той си пое дълбоко дъх и болката го изпълни с радост. Все още беше жив. Все още беше свързан.

— *Чёрт.*

[Заповядвам настъпление. Един момент.]

Бученето в ушите му не беше продукт на въображението му. Гласовете наистина се извисиха в боен вик — продължителен, протяжен рев. Петрович установи, че лежи на асфалта, в покрайнините на полето от отломки. Край него се въргаляха парчета от тухли и трески. Той се надигна и седна, убеден, че всичките му шевове са се скъсали и е докарал на тялото си нова доза наранявания.

Пистолетът му беше изчезнал. Очилата му ги нямаше. От ръцете му и от лицето му течеше кръв. Той се изправи, за да посрещне своите воители. Облечените в сиво бойци на ИВМ, европейските войници със



своите маслинозелени униформи, синеещите се работници на Ошикора — всички тичаха към него по улицата.

Но всички те мълчаха намръщено, стиснали здраво огнестрелни оръжия, тояги и мечове. Той се обърна да разбере откъде идват виковете и видя как Външните се задават отзад и реват с цяло гърло.

Петрович се насочи към средата на улицата. Може би в суматохата Външните го бяха помислили за някой от своите. Той не носеше униформа и не беше очевидна цел. Те притичаха покрай него. Той погледна към автобуса, който беше полегнал като кит — страните му бяха покрити с дупки, вдлъбнатини, драскотини. Към затъмненото стъкло беше притиснато едно лице, а до него се виждаше бледа, розова длан. Люси.

Противниците се срещнаха малко по-надолу по улицата; оформиха се кратки сблъсъци, където куршумът или острието бързо решаваха изхода. Влезеха ли в бой, никой не отстъпваше. Сражаваха се и падаха. Появиха се нови Външни, които заемаха местата на падналите, и никой не обръщаше внимание на седящия в сянката на катурнатия автобус Петрович.

Но само докато пред очите му не изскочи покрит с прах мъж, който носеше дълъг стоманен прът. До него вървеше момче. Той ги разпозна и двамата — момчето беше спасил, а мъжът бе видял да убива два пъти през прозореца на Люсината спалня.

Мъжът се наведе, за да излае някакви заповеди на момчето — няколко думи, не повече, — и то хукна обратно по пътя, откъдето двамата бяха дошли. Тогава забеляза Петрович и докато тичаше, се извърна към него.

То, естествено, знаеше, че Петрович има пистолет, и, естествено, изкрещя предупредително.

— Фокс!

Значи наистина беше той. Човекът, чиято основна цел беше да изгори града. Петрович се наведе, за да вземе една счупена тухла, и по случайност успя да избегне запратения по него като копие метален прът. Докато се изправяше, той се удари в стоманата, забита отстрани в автобуса. Докато се усети, че мъжът се движи бързо като светкавица, пред очите му вече проблясваше окървавен нож.

Той хвърли тухлата напосоки. Фокс я отби с лекота и се хвърли напред, замахвайки с ножа си към лицето на Петрович.

Тялото му беше твърде мудро, твърде натъпкано с наркотици и твърде увредено, за да реагира по-бързо. Острието премина през окото му и спря при гърбицата на носа. Плътният мрак го връхлетя внезапно. Петрович почувства как се завърта и пада, посрещнат от острите ръбове на разпилените по пътя отломки.

Не виждаше нищо.

Изгуби известно време, опитвайки се да премахне с мигане преградата — имаше усещането, че клепачите му са се спуснали върху нажежени камъни.

[Един момент.]

Петрович се съсредоточи върху гласа и светлината отново се появи.

Той гледаше надолу към окървавеното тяло, което беше повече мъртво, отколкото живо. Над него се беше навела някаква фигура, вдигнала ръка, в която държеше нож. Под лявата ръка на проснатото тяло лежеше тухла. Петрович склочи пръсти около нея и им нареди да замахнат.

Получи се. Фигурата залитна назад и Петрович осъзна, че проснатото на земята тяло е неговото. Шинелът, по-скоро останките от него, се разпаднаха окончателно. Възприятията на Петрович се промениха, завъртяха се и той започна да гледа към сцената от вътрешността на собствения си череп, през собствените си повредени очи.

Имаше някои изкривявания, тъмни петна на местата, където сателитът не можеше да предаде образ, но изображението беше достатъчно добро.

Достатъчно, за да може Петрович да направи онова, което трябваше да направи. Той пусна тухлата, протегна средния пръст на лявата си ръка — изкуствения, който бе направен от титан — и го превключи в неподвижно положение. После зачака Фокс отново да се появи.

Беше сляп. Противникът му беше наясно с това и знаеше, че нищо не може да му попречи да се хвърли върху него и да натисне острието с цялата си тежест. Лесно убийство.

Ала невиждащият Петрович се претърколи настрани, повече като марионетка, отколкото като човек, изпълвайки Фокс с недоумение. Петрович продължи да се търкаля, докато не се отдалечи достатъчно

от противника си, след което се изправи. Можеше да стане. Имаше пълен контрол над тялото си. Движенията му бяха като на робот — прецизни, бързи. Бързи колкото на Фокс, който се наведе, за да се хвърли в краката му. Скок, ритник в рамото, отстъпване. Не, по-бърз беше.

В очите на Фокс се появи първата сянка на съмнение.

Но той продължи да настъпва — все още не можеше да повярва, че Петрович знае какви са намеренията му, убеден беше, че ударът е бил чист късмет, не осъзнаваше, че отговорът се крие в кабела, излизащ от тила на Петрович и спускащ се надолу по гърба му.

Фокс продължаваше да не вярва и когато Петрович приклепна, бързо протегна ръката си под полюшващия се нож и заби металния си пръст дълбоко в гърдите на Външния. Върхът на пръста проби кожата и мускулите. Петрович почувства как по дланта и китката му потича хлъзгава течност. Натисна рязко с ръката си веднъж, после втори път и с последния тласък отхвърли Фокс встрани.

Мъжът се опита да се изправи на крака. Отстъпи няколко пъти назад, за да възстанови равновесието си; всяка стъпка оставяше кървав отпечатък. Прашните му дрехи бяха станали тъмни и лъскави. Най-накрая се спря и се опита да вдигне ножа, преди бавно да отпусне ръката си. После падна на земята, а металът издрънча до него. Повече не се надигна.

Униформени мъже наобиколиха Петрович. Бяха успели да си проправят път напред. Автобусът беше обезопасен, бойната линия се беше преместила към Риджънтс Парк.

[Насам идва медицински екип. Легни на земята. Вдигни крака във въздуха. Забави дишането си до едно вдишване на всеки десет секунди и свали наполовина сърдечния си ритъм.]

Петрович не се подчини. Той успяваше да блокира болката посредством прекъсване на хранването. Ако беше знаел и преди, че може да го направи, ако беше знаел, че е способен и на половината от това, което бе постигнал току-що, щеше да включи сребристия жак много по-рано. Изпълваше го велика радост. Беше се трансформирал по начина, по който искаше да трансформира света. Имаше в себе си толкова много енергия, чувстваше се толкова жизнен, че едва не грабна копието на падналия Външен, за да се включи в битката.

С викове и плач Люси изскочи от аварийния изход на автобуса. Тя не смееше да го докосне от страх — страх за самата нея и страх, че може да му причини болка.

— Обожеобожеобожеобоже.

— Всичко е наред — отвърна той. — Всичко е повече от наред.

— Как можеш да го кажеш? Лицето ти... — Тя притисна длан към устата си, макар че единственото, което Петрович можеше да види, бяха части от носа и брадичката ѝ под пикселизираната ѝ коса.

— Ще направиш ли нещо за мен?

Тя го погледна, извърна се, след което се насили отново да го погледне.

— Не мисля, че мога да ти помогна особено. Не и сега.

— На края на тази улица има магазин за компютри. Ако е заключен, намери някой, който да го разбие. Трябва ми една камера, от онези, които защипват на мониторите. Колкото се може по-малка. Донеси няколко, за да си избера. — Той избърса с опакото на ръката си бузата, където засъхващата кръв започваше да го гъделичка. — Можеш ли да се справиш?

Той видя как гърдите ѝ се повдигат, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Да.

— Върви. Ще те чакам тук.

[Петрович. Трябва да легнеш.]

— Кажи ми само едно нещо — отблъснахме ли ги?

[Да.]

— Тогава продължавайте да ги изтласквате. Зареди няколко капана по маршрута им. Когато повече не можем да напредваме, се изтеглете назад и ги вкарайте в тях. Направете същото на още няколко места. Не спирайте да нанасяте удари, докато не побегнат. — Ножът на Фокс беше паднал от ръката му и лежеше до обувия в ботуш крак на Петрович. Той се наведе и го вдигна. — Оттук започваме да градим новото начало.

## 27.

Медикът на Ошикора тъкмо беше приключил със закърпването на тялото на Петрович, когато до него пристъпиха крака, обути в чифт тежки кубинки, и се спряха. Той чуваше шумоленето на пръстта и тежкото дишане на мъжа. Отклони вниманието си от продължаващата битка, която се водеше няколко улици по-нататък, и погледна от небето надолу към него.

Маслиненозелена униформа, боен шлем, поклащащ се в едната ръка, карабина европейска изработка, праметната през рамо. На всяко рамо — по една звезда.

— *Добря встреча*, майоре. Какво мога да направя за вас?

Петрович носеше превръзка на очите си — нямаше начин да разбере какъв чин има войникът. Затова мъжът протегна ръка и я размаха пред него.

Петрович я улови за китката, което накара медика да промърмори предупредително:

— Не мърдайте, Петрович-сан.

— Не правете така — каза Петрович на мъжа и пусна ръката му. — Не съм участник в шоу на изроди.

— Вие ли сте доктор Петрович?

— Това да не би да е пример за армейска интелигентност? — Той вдигна и двете си ръце, докато обвиваха с меки бинтове студеното му, бяло, обсипано с белези тяло. — В продължение на двайсет и четири часа лицето ми се мъдреше по всички новинарски канали.

— Да, но тогава имахте очи.

— Те никога не са функционирали както трябва. Винаги мога да си взема нови. — Бинтоването продължаваше. Петрович си помисли, че сигурно фараоните са се чувствали по същия начин.

— Но вие... — Майорът се наведе напред. — Вие все още можете да виждате.

— Достатъчно добре. Но вие не сте дошли тук, за да обсъждаме свръхестественото ми зрение, така че за какво става въпрос?

— Проблемът е следният: по някое време сутринта заповедите ми започнаха да се променят. Танковата ми дивизия премина от защита на евакуиращите се към бомбардиране на произволни части от Лондон, към формирането на отбранителни позиции на Примроуз Хил, към вашето спасяване, а сега провеждаме нападение редом с всички тези японски бежанци, които се появиха сякаш от никъде. Ала когато изпратя запитване относно тези заповеди, от щаба получавам само: „Правете каквото ви е наредено“.

— Доста безчувствено от тяхна страна, като се има предвид, че е заложена вашата *жона*. — Кръвта се бе отдръпнала от пръстите на ръцете му и те започнаха да го щипят.

— Едва сега цялата тази история започва да ми се изяснява. Всичко внезапно се съсредоточи върху тази улица. Ние сме тук заради вас.

— Продължавайте. — Устните на Петрович се разтеглиха в усмивка. Харесваше умните хора.

— Нека го кажа по друг начин — рече майорът. — Свалихме всичките възрастни хора от вашия автобус. Не можахме да намерим шофьора, който, съдейки по щетите, би трябвало отдавна да е мъртъв. Когато разпитах за него, в отговор получих само мълчание.

Петрович свали едната си ръка, докато топчето с бинт преминаваше за пореден път по тялото му, и закачи с палец кабела, стърчащ от черепа му. Проследи пътя на жицата, докато не стигна до очуканата метална кутия на играчката. Вдигна я във въздуха, изчаквайки поредното преминаване на бинта.

— Не е имало шофьор, нали? — попита майорът.

— Технически казано, да. Ако Дългата нощ ни научи на нещо, то е, че сме натъпкали превозните ни средства с твърде много процесорна мощ. И те само чакат някой да я използва.

— Контролирали сте автобуса чрез това нещо? — Майорът се приближи, за да види мястото, където влизаше кабелът.

— Не точно. В по-голямата си част се управляваше сам, но към края стана леко непредсказуем. Аз бях малко зает, затова потърсих помощ. — Петрович почувства как завързват бинта и отпусна ръцете си край тялото, полагайки длани в скута си. Донесоха му един от сините работнически гащеризони на Ошикора, все още запечатан в найлонова торба.

Петрович я разкъса, извади гащеризона и го разгъна, за да го покаже на сателита. Средностатистическият *никкейджин* имаше горедолу неговия ръст. Дрехата щеше да му стане.

— Благодаря — каза той на медика, който започна да прибира инструментите си в голяма зелена кутия. — Бихте ли ми оставили малко лепенки?

Майорът продължаваше да стои на мястото си, все още озадачен.

— Какво ви е известно за Новия джихад на машините?

Петрович се наведе напред и започна да развързва ботушите си.

— Почти всичко. Защо питате?

— Защото мисля, че от часове не изпълнявам заповедите на ЕОС.

— И сте абсолютно прав. — Петрович събу единия си ботуш и застана до мъжа. — Изпълнявахте моите заповеди.

Майорът изпусна шлема си и посегна към карабината. Петрович продължи със събуването на другия си ботуш.

— Вие сте Джихадът. — Дулото на карабината зейна срещу него, предпазителят изщрака.

— Това предположение отива твърде далеч, макар да ми е ясно как сте стигнали до този извод. Не, аз не съм Новият джихад на машините. Но съм неговият работодател. Нещата са много по-сложни, тъй като това всъщност не е Новият джихад на машините и аз всъщност не му плащам, но когато човек задълбае в нещата, обикновено всяка аналогия се губи.

Петрович нахлузи крачолите на гащеризона и го придърпа до хълбоците си.

— Дайте ми поне една добра причина да не ви застрелям още на момента.

Петрович леко вдигна гащеризона до кръста, сещайки се за няколко причини, и то всичките отлични. Но само една от тях щеше да допадне на този човек.

— Защото без мен и Джихада вие ще изгубите тази битка и Метрозоната. С наша помощ ще станете част от най-епичната победа в историята след обсадата на Сталинград, а самият вие ще станете герой. От самото начало Брюксел не е направил нищо, освен да планира провала ви. Минирането на мостовете ми подсказа, че те са се отказали още преди да са дали и един изстрел, докато аз възнамерявам да спечеля. — Той напъха ръцете си в ръкавите на гащеризона и залепи

велкрото на гърдите си. Когато докосна раната от нож над сърцето си, се поколеба. — Досега ЕОС са ви заповядвали само отстъпление. Аз съм единственият човек, който ще ви нареди да настъпите.

Майорът подхвана по-удобно карабината.

— Какво сте вие?

— Аз съм бъдещето, майоре, и предназначението ми не е да се проваля. Знам, че имате опасения, но не можете да ги съобщите в щаба, защото още от единайсет часа връзката ви с хората там е прекъсната. Всички останали бойци от ЕОС ще решат, че сте полудели. Аз поех командването на ИВМ, а Соня Ошикора ми зае своите *никкейджин*, докато трае войната. Така че, да, можете да ме убиете, но какво следва след това?

Петрович се изправи и пхна играчката в джоба си. После вдигна ръка, за да побутне очилата си нагоре. Нямаше нито очила, нито очи. Налагаше се да свикне с това.

Люси тичаше по улицата към него, а в ръката ѝ се поклащаше найлонова торбичка. Той умишлено обърна гръб на майора и оръжието му, за да я посрещне.

— Здравсти. Какво ми носиш?

Гордо изчервена от успеха си, твърде погълната от обясненията за откритието си, тя изобщо не забеляза ядосания, уплашен, объркан командир на танковата дивизия. Отвори торбичката си и порови вътре.

— Това. Върви комплект със собствен микрофон — пише, че можеш да го използваш при екстремни спортове, издръжливо е на удари и е водоустойчиво. Ако това не е екстремално, не знам кое друго е. — Тя разкъса опаковката и погледна с присвити очи широкогълната леща. — Няма нужда от външен източник за хранване или софтуер. Просто я включвай и действай.

— Звучи ми идеално.

— Имам още две други, ако сметнеш, че...

— Включи ми я. — Когато момичето се поколеба, той додаде: — Не се притеснявай. Не можеш да ми причиниш болка.

Тя се пресегна и наниза ремъка върху окървавената коса на Петрович. Тънката тръбичка на камерата щръкна край лявото му слепоочие.

— Трябваше да взема няколко от ония кабелни протектори. Имаха цели кошници, пълни с тях.



— Помислил съм за това. — Рулото лейкопласт, което си бе изпросил, беше малко и трудно за откриване. Той го потърси опипом около себе си, докато не го намери върху стола. — Всъщност имам още по-добра идея.

Той разкопча велкрото и притисна играчката към бинтованата лява половина на тялото си, точно на мястото, под което би трябвало да се намира бъбрекът му. Щеше да свърши работа. Намери и люлеещия се край на кабела на камерата и се опита да го забодее в гнездото.

Пръстите на Люси отместиха неговите и тя го включи.

— Сега го залепи. Не трябва да излиза. А след това залепи цялата машинария за мен.

Докато двамата работеха, леко се извъртаха. Сега майорът се намираще зад гърба на Люси и Петрович имаше идеална видимост към него. По челото му се стичаха капки пот и влизаха в очите му. Той се опитваше да ги махне с мигане.

— И така — рече Петрович. — Решихте ли какво ще бъде?

Люси вдигна глава; за долната ѝ устна бе залепено дълго парче лейкопласт.

— А?

Той кимна в посока на майора и тя бързо се огледа. Върна се за кратко към задачата си, след което се завъртя на пети.

— Какво става тук? Мислех си... мислех, че всички сме на една страна?

— Отстъпи встрани от него — каза майорът.

Момичето понечи да се подчини, но се усети.

— Няма — рече тя.

— Той е Новият джихад на машините.

Люси поклати глава.

— Не, не е. Той е учен. И то прочут. Казва се Сам. — Тя стоеше между Петрович и дулото на оръжието.

— Нямам нищо против да отстъпиш встрани — каза Петрович. Той я хвана за раменете и леко я отместа.

Макар тя да виждаше същото, което виждаше и той — че няколко служители на Ошикора прибраха телефоните в джобовете си и безмълвно започнаха да се приближават към майора откъм гърба му, — тя отново пристъпи напред и застана пред Петрович.

— Сигурно имате предвид Майкъл — каза тя. — Той ми обясни ситуацията. Новият джихад на машините е бил неговият зъл брат. Майкъл просто иска да ни помогне.

[Подлагаш на изпитание голяма част от човешката природа. Твоята и неговата.]

— Беше доста мълчалив напоследък.

[Заеб съм, но не чак толкова, че да не се намеся. Желаяш ли смъртта му?]

— Не. Владеем ситуацията.

[Аз виждам друго.]

— Възрастните мъже обикновено не убиват ученички.

[Някои от тях го правят.]

— Прав си. — Той насочи вниманието си към улицата. — Люси, защо не ми покажеш какво друго има в торбичката?

Майорът установи, че никой не му обръща внимание, въпреки насоченото му оръжие. Петрович надникна в торбичката на Люси и зърна един пакет, който представляваше интерес за него.

— Ръчно охранване.

— Винаги забравям да заредя телефона си навреме. Просто си помислих, нали се сецаш...

— Не си си губила времето в училище. — Той провери какви охранващи проводници влизат в комплекта на уреда и намери такъв, който да е съвместим. Вдигна отново ръката си, за да напипа сокета, и отново Люси трябваше да го направи вместо него.

— Какво ще правим с него? — Тя посочи с кимване майора, който стоеше зад тях.

— Аз... ние наистина се нуждаем от танковете, които се намират под негова команда. Но не мога да го принудя насила да направи каквото и да било. Мога да наредя да го отведат настрани и да го разстрелят.

— Не!

— Добре тогава. Предполагам, че от него зависи какво решение ще вземе. — Петрович се допита до вътрешния си часовник. Времето нямаше да се върне назад. Той погледна към камерите, насочени към Блекфрайърс Бридж — мостът скоро щеше да бъде превзет. — Там ли си? — попита той.

[Той ще бъде унищожен също като останалите.]

— Всичко на мястото си ли е?

[Планът ти или ще проработи, или няма. Не би трябвало, но въпреки това ти вярваш в успеха му. Вярата не е сред съставните части на моята личност.]

— Майкъл? — обърна се към него Люси.

— Да. Втората битка при Ватерло ще започне без нас.

— Ватерло? Където Наполеон е капитулирал? — Тя започна да си тананика мелодията.

— Какво искаш да правиш?

— Да остана с теб — отвърна тя и лицето ѝ внезапно придоби сериозно изражение.

— Ти си на четиринайсет.

— Да. Днес аз бягах, за да си спася живота, помогнах за спасяването на дузина възрастни хора, забих нож в гърба на един човек и заставах пред дулото на заредена карабина.

— Въпреки това си на четиринайсет.

Тя се обърна и пристъпи към майора.

— Той има нужда от вас. Ние имаме нужда от вас. Толкова голямо значение ли има за вас кой дава заповедите?

Той стърчеше с една глава над нея и я погледна отвисоко.

— Да.

Тя се наведе и вдигна изпуснатия му шлем. Блъсна го силно в гърдите му. Той нямаше друг избор, освен да задържи карабината само с едната си ръка.

— Дотолкова, че да предпочетете да гледате как всички ние умираме?

— Ти не разбираш... — започна той, но тя го прекъсна.

— Разбирам достатъчно! Вие не искате да ни помогнете. Добре. Вървете си. Ако изобщо намерите къде да отидете.

[Започва се] — каза ИИ. В околните високи сгради отекна гръмотевичният звук от взривяващите се експлозиви. Последва го ревът на бавноразпадаща се зидария.

Майорът погледна стреснато в посока на взрива. Намираше се на непознат терен, нямаше карта, нито компас, нито водач. Люси отстъпи назад към Петрович. Намигна му и се извърна към майора, за да хвърли в лицето му едно последно обвинение.

— Вие трябваше да ни защитавате! Хората като мен, хората като тях!

Офицерът беше напълно победен. Той наведе глава и избърса лицето си в ръкава на военната си риза.

— Аз щях да играя Жулиета в училищната пиеса — прошепна тя в ухото на Петрович, — но предполагам, че известно време няма да има училище.

— Направо ми е жал за Ромео. — Петрович се огледа, търсейки тънкия нож на Фокс. Лежеше до стола, на който бе седял. Вдигна го, като сви пръстите си около облечената му в кожа дръжка. — Не мога да те взема с мен. Трябва да го разбереш.

— Не съм силна и не съм умна — възрази тя, — но пак мога да правя разни неща.

— Не. Ти си силна и си умна. Но аз нямам намерение да казвам на родителите ти, че съм те спасил от една военна зона само за да те отведа в друга. — Той ѝ се усмихна. — Всички тези други хора — не ми пука кого са изоставили, а просто дали са направили онова, което съм искал да направят. Те могат да умрат и това изобщо няма да ми тежи на съвестта. За теб обаче ме е грижа и не смятам да те забърквам повече в тази история.

Майорът се намираще точно зад тях. Петрович леко изви глава, за да може да вижда лицето на човека.

Майорът му отдаде чест.

— Сър. — Гласът му звучеше объркано, като на изгубено дете.

— Не се притеснявай — отвърна Петрович. — Нататък ще е лесно. С колко танка разполагаш?

— Седем. Изгубих един заради механична повреда.

— Трябва да ги взема назаем. Може ли?

— Да, сър.

— И престани да ме наричаш сър. Върни се при хората си. Заповедите ти ще идват от Брюксел и ти ще си напълно убеден в това.

— А аз? — Люси преплете ръце и ги изпъна пред тялото си. — Аз какво да правя сега?

Петрович спря един *никкейджин* и успя да намери достатъчно думи в онлайн речника, за да общува с него.

— *Кейтай денва, нанитозо.*

Човекът послушно му предаде телефона си и след като Петрович сканира номера му за скорошна употреба, го пъкна в ръката на Люси.

— Вземи го. В него има карта и инструкции. — Времето го притискаше. Трябваше да тръгва. — Ще се видим после.

Той положи за миг длан върху главата ѝ — като благословия, освобождаване, тържествено посвещаване. Тя тръгна, без да възрази, затича се в едната посока, а той пое в противоположната.

Големите дизелови двигатели, задвижващи танковете, забоботиха гръмогласно в една странична уличка, а група *никкейджин*, водена от служител на Ошикора, прекоси пътя му, отправяйки се на изток.

— Валентина?

Едва успя да долови отговора ѝ. Филтрира страничните шумове и чу:

— Ако искаш да удържа моста, трябва да направиш нещо изключително.

— Значи ще го направя — отвърна той, а след това се обърна към ИИ и каза само една дума: — Сега.

## 28.

За десетте минути, които му бяха необходими, за да премине през задръстените със спрени коли улици между точката му на тръгване и реката, изпълнението на плана, задействан от Петрович, беше стигнало до средата. Той пристигна на Странд късно, прекосявайки Пикадили и Трафалгар Скуеър.

Камерата не беше достатъчна, за да може да види от единия край на улицата какво става на другия край, затова използва сателитите за поглед към подстъпите към моста; той беше обвит в дим. Крайбрежната улица гореше — навсякъде се виждаха подпалени автомобили, а корпусите на сградите по бреговата линия бяха изравнени със земята.

Червените маркери на картата постепенно угасваха по един, по два, три, на шепи и на дузини. Там, където доскоро се виждаха плътни червени пластове, сега се забелязваха пролуки. Тънка синя линия очертаваше района и сините джобове показваха къде разположените по покривите снайперисти засипват с куршуми движещите се по улиците Външни.

— Не мога да преценя. Разказвай.

[Ситуацията е критична.]

ИИ му показва поредица кадри от видеонаблюдението, разположено върху Съмърсет Хаус.

[Атакуващите хеликоптери бомбардираха Крайбрежната улица и сега кръжат над Фарингтън Роуд. Там ще спечелим, но ще изгубим Ланкастър Плейс. Външните ще завладеят моста.]

— Не, няма. — Петрович отново се затича, изтиквайки картините от сблъсъците встрани, за да може по-добре да се ориентира в лабиринта от улици.

[Не виждам логика в думите ти. Едно е да желаеш нещо, друго е да го направиш.]

— *Поцелуй мою жопу.* Това ще го направя. Къде са танковете?

[В Хай Холбърн.]

— Кингсуей, Чансъри Лейн и Холбърн Съркъс. Действай. Кажу на хеликоптерите да убият колкото се може повече.

[Ще бъде твърде късно. Те са твърде много. Трябва да се изтеглим.]

— Длъжни сме да го направим.

[Тогава ще се провалим.]

Улицата беше преградена от барикада от автомобили и два автобуса, натрупани от един мобилен кран така, че да наподобяват гигантска игра на тетрис. Бяха пълни с народ — мъже и жени, които бяха твърдо решени да попречат на Външните да се изкатерят нагоре и да прехвърлят преградата. Мунициите им отдавна бяха свършили и те бяха въоръжени с пръчки и колове, тояги и бейзболни бухалки.

Зад тях нямаше резерви, никой, който да ги замени, ако паднат или грохнат, или побегнат.

— Тук трябваше да има повече хора. — Петрович измъкна трофейния си нож и се спря озадачено за миг. — Къде са подкрепленията?

[Не успяха да пристигнат навреме. Две хиляди души са се събрали в Ошикора Тауър, получават униформи и основно оборудване...]

— Да. *Пиздец*.

Той погледна към ситуацията от гледната точка на ИИ. Ланкастър Плейс щеше да падне под тежестта на огромния брой хора. Подстъпите към моста щяха да паднат. Всички защитници, които беше разположил толкова внимателно по Крайбрежна и Странд, щяха да бъдат отрязани. Танковете щяха да влязат в играта твърде късно, хеликоптерите нямаше да свършат достатъчно работа и също както се бе случило с хората на барикадата, скоро щяха да останат без муниции.

И така. Време беше да изиграе картата на Новия машинен джихад и нямаше представа как хората ще реагират на това. Предполагаше, че до час ще бъде изправен пред мащабен бунт; *никкейджин* сигурно щяха да се подчинят на заповедите на Соня, но служителите от милицията на ИВМ, които бяха станали свидетели на Дългата нощ, както и бойците от ЕОС, които в продължение на седмици бяха гледали отразяването ѝ в репортажите на новинарските мрежи, нямаше да се примирят, в никакъв случай. Петрович щеше да спечели битката и да изгуби войната.

— Колко силно го желаеш? — попита той ИИ. — Готов ли си да рискуваш всичко? Самото си съществуване в замяна на тези крехки торби с месо?

[Ти каза, че ще ми намериш дом.]

— Ако Външните направят пробив, с тази мечта е свършено.

[А ако се разкрия още сега, какво ще спечеля?]

— Може би нищо. Може би всичко. От теб зависи. — Първият Външен се изкатери до върха на барикадата. Скоро успяха да го свалят, но почти веднага беше заменен от друг, последван от още един. Защитниците, които останаха живи, чуха триумфалния крясък над главите си и започнаха да изпълзват от позициите си почти със скоростта на звука.

Всичко започна да се движи по-бавно. Всичко — дори процесорната мощ в играчката на Петрович беше реквизирана. Болката, която досега бе успявал да потиска с помощта на софтуерни прегради, изскочи на повърхността, а камерата, която беше прикрепена към слепоочието му, спря да подава изображения в главата му. Той беше сляп; внезапно останал сам, се сгърчи в агония. Животът му излезе наяве оголен, без всякакви илюзии или самозаблуди. Това беше краят. Надяваше се, че поне Външните, които сигурно се стичаха на рояци към него, ще го довършат бързо.

Освен ако не го изоставеха да лежи свит на пътя, треперещ и плачещ. Можеха да не му обърнат никакво внимание и той не можеше да направи нищо по въпроса.

Внезапно в тъмнината се разнесе глас.

[Ние ще се издигнем или ще паднем заедно, Александър Аркадиев Миланкович, истински приятелю.]

Никой не беше използвал това име от години. Понякога самият той си го спомняше с усилие. Но все пак беше неговото. Онова кльоцаво улично хлапе, което тичаше като полудяло по проспектите на Санкт Петербург, сега лежеше върху улицата в Метрозоната, безпомощно и осакатено, и въпреки това все още имаше някой, който да го нарече с истинското му име.

Светът отново се появи в периферното му зрение. Първоначално той се изненада, че въобще може да вижда, след това се изненада от онова, което вижда. Барикадата се разпадаше, най-горните автомобили



се срутваха надолу, повличайки със себе си хората, които се катереха нагоре.

Шумът — ръмженето на двигатели, които погълщаха и последната капчица безжизнен въздух и го изплюваха обратно във формата на звънлив, вибриращ звук. Някой се спря, за да го повдигне, защото беше видял същата униформа като своята, но когато Петрович обърна невиждащите си очи, за да види кой се опитва да го спаси, тялото му отново беше блъснато на земята с писък на неприкрито отвращение.

Болката му отново се отдръпваше, оставяйки кожата му настръхнала от усещането, че е надупчена с хиляди остри игли. Той намери сили да се изправи сам и да изрече:

— Стой!

Един или двама се спряха. Други трима или четирима забавиха ход.

— Казах ви да спрете!

И те зачакаха, готови отново да побегнат. Бяха шестима, сбирщина *никкейджин*, работници на Ошикора и хора от милицията на ИВМ.

— Стига сме бягали. — Петрович погледна към разпадащата се барикада. Десетина Външни се бяха прехвърлили от тукашната страна и се подкрепяха един друг. Наистина бяха ранени. Зашеметени. Но не за дълго. Той се обърна и насочи върха на ножа си към водача на Външните. — Стига за днес. Ако някой ще бяга, то това са те.

— Но колите...

— Те са на наша страна. Новият машинен джихад е на наша страна. Шансът е на наша страна. — Той се приготви да нападне. — Не го пропилявайте.

Петрович се затича срещу врага, без да се притеснява дали някой ще го последва. Изпъна встрани ръката, в която държеше ножа, и се наведе, за да избегне удара с копие. Замахна веднъж, втори път и продължи напред.

Някой се изпречи на пътя му. Петрович се престори, че напада отдолу, после — че нанася удар отгоре, и накрая мушна в средата. Движенията му бяха бързи и безкомпромисни. Целта му беше да извади врага от строя; черпеше познание от другаде и безмилостно го прилагаше.

Ако някой се беше престрашил да го подкрепи, щяха да спрат Външните. Но той установи, че е съвсем сам.

Раменете му се отпуснаха.

— Ех, *чёрт*.

[Един момент.]

— Не спираш да го повтаряш. — Петрович беше обграден. Той се огледа за изход. На изток се намираше потъналата в хаос улица Странд, по която напред и назад се движеха коли, а във въздуха бръмчаха хеликоптери и изстрелваха последните си ракети. Какофонията почти заглушаваше писъците.

На запад се трупаха още повече коли. Те не можеха да нападнат заради него. На юг лежеше мостът, но той никога нямаше да успее да стигне до него.

[Погледни нагоре.]

Скрипецът на крана. За него бяха закачени ремъците на плетена люлка. Докато тя се спускаше към него, Петрович подскочи и метна ножа към лицето на най-близкия му нападател. Пръстите му се вкопчиха в грубите въжета и той вдигна краката си напред.

Започна да се издига във въздуха, но колкото и здраво да се опитваше да стиска, мускулите му просто не бяха достатъчно силни, за да издържат задълго теглото му. Той стисна зъби и се вкопчи във въжетата.

На земята първата фаланга коли се втурна напред, подбирайки всичко пред себе си. Трошаха се стъкла, огъваше се метал. Гърчеха се тела и се пукаха кости. Стрелата на крана започна да се върти, понасяйки Петрович със себе си, и той усети как въжето се изплъзва от ръката му. Опита се да се хване и с другата ръка, но самото движение беше достатъчно, за да се плъзне той още по-надолу.

Беше стигнал почти до края на въжето. По китката му се стичаше кръв. Кранът го залюля и го блъсна в един прозорец на първия етаж — стъклото не се счупи, но сблъсъкът накара Петрович да се пусне. Той полетя надолу, но се спря в нещо твърдо.

Беше се строполил върху тесен балкон с изглед към кръстопътя; това всъщност не беше нищо повече от корниз с парапет. Краката му стърчаха между решетките и той бързо ги издърпа навътре, лежейки по корем, с лице към покрития с гуано цимент.

[Саша?]

— Боли ме сърцето, когато ме наричаш така. — Той нагласи камерата с окървавената си, покрита с мехури ръка.

[Нека е Петрович, тогава. Какво ще правим сега? Нямаме план за такава ситуация. ЕОС в Брюксел знаят, че съм овладял комуникациите им, а в Северна Америка вече се разпространява новината, че Джихадът се надига отново.]

— Изгубихме ли контрола над ЕОС?

[Да. Мога да преинсталирам заглушителя, но отсега нататък те просто ще игнорират всички заповеди. Частите на ИВМ се опитват да се изправят срещу превозните средства на Джихада.]

— Знаех си, че това може да се случи.

[НОРАД току-що преминаха в Дефкон трета степен. Белият дом обяви Извънредна защита.]

— Това няма нищо общо с тези *разпиздяи колхозные!* Никога не е било свързано с тях. — Петрович плесна с длан по стената, оставяйки отпечатък от собствената си кръв. — Соня.

Тя се обади веднага.

— Какво си направил? — изкрещя му от екрана.

— Все още се опитвам да спася Метрозоната. Кажете ми дали още ме подкрепяш.

Соня прибра косата зад ушите си.

— Къде е Миямото?

— Следващия път, когато решиш да ми изпратиш телохранител, гледай да не е някой, който ще се опита да ме убие. Така, ние имахме уговорка — аз ще ти върна държавата, а ти ще ми заемеш половин милион *никкейджин*. Аз изпълних моята част. Какво става с твоята?

Тя настръхна.

— Умират със стотици.

— А двете хиляди, които държиш в кулата? Те какво правят? — Той я видя как се сепна. — Ако разполагах с тях, нямаше да се налага да разкривам съществуването на ИИ. Действията ти дадоха нежелани резултати — той ще изгуби достъпа до ресурсите, които са му необходими, за да функционира. Свали физическите печати на квантовия компютър и го включи. ИИ се нуждае от него.

Тя кимна пребледняла и той продължи:

— Аз поемам всичко, което е свързано с провеждането на тази война, защото ти ще си затънала до ушите в политика. Ще се свържеш

директно с президентите на ЕС и САЩ. Ще им кажеш, че до една календарна година можеш да им предадеш една безопасна, стабилна, функционираща Метрозона. Ще им кажеш, че цената е те да разкарат свои *жопы* от очите ни. И накрая ще ги увериш, че ако дори си помислят да натиснат големия червен бутон, ще им съсипеш икономиките за следващите сто години. Разбра ли?

Соня прехапа долната си устна и Петрович зачака.

— Мислех си — рече тя, — че ще вземем северната Метрозона за нашите хора.

— Така и ще направим. Просто трябва да изтъргуваме следващите дванайсет месеца. Довери ми се. — Той накара образа, който тя виждаше на екрана, да се усмихне. — Някога да съм те подвеждал?

— Все още не — призна тя.

— Властта не ме интересува. Не искам да управлявам нищо. Но стига дребни пропуски. Трябва да поправя нанесените вреди и губя време, с което не разполагам. — Той прекъсна връзката. — Тук ли си още?

[Винаги.]

— Превземи сателитите, които ни трябват. Без тях сме изгубени, а те, така или иначе, ще се опитат да ги изключат. Взимай всичко, което ти се прииска. Без никаква деликатност. Соня ще предаде компютъра на Виртуална Япония изцяло за твоя употреба.

[И какъв ще е краят?]

— Това е нещо, което никой от нас не може да изчисли.

[ЕОС заповядаха да бъдат унищожени останалите мостове. Ще бъдем откъснати от всякакви допълнителни ресурси. Ще разчитаме само на себе си.]

— Винаги е било така.

Експлозивите избухнаха, централната част на моста Ватерло се издигна във въздуха и се сгромоляса на големи късове в черната вода. Бреговете бяха залети от големи вълни. Последваха един след друг Хънгърфорд, после Уестминстър, Ламбет, Воксхол.

Петрович гледаше как над сградите се издигат пушек и пара. Върху лещите на камерата му се наслои прах и той я свали, за да я одуха. Видя собственото си лице, не като в огледало, а такова, каквото го виждаха другите.

— Винаги е било така — повтори той.

[Какви са заповедите ти, водачо?]

— Ако частите на ЕОС и ИВМ искат да продължат да се бият с Външните, могат да се считат за наемници под мое командване. Ако не желаят, могат да предадат оръжията си на *никкейджин* и да се изтеглят. Ако изберат да се изправят срещу нас, ще ги оставя на милостта на Външните. Без никаква помощ от Джихада. А иначе, изтласкваме Външните назад, пречупваме волята им, изпращаме пехотата да разчисти останалите изолирани групи. Започни да работиш от центъра, квартал след квартал. Съсредоточи силите ни. Използвай танкова десантна тактика, за да доставиш бързо бойците ни на нужните места. — Той си пое дълбоко дъх. — Стига да можеш да се справиш с всичко това.

[По твоя команда.]

— Ха. — Петрович закачи камерата на мястото ѝ и прецени на каква височина от улицата се намира. Един огромен, нисък и зелен танк, идващ от север, мачкаше асфалта на път към кръстовището.

Петрович прескочи парапета и се плъзна по решетките му така, че краката му да увиснат над улицата. Скок от два, два и половина метра. Пусна се и подви колене, а когато усети сблъсъка, веднага се претърколи.

После стана и отупа дрехите си, а командирът на танка нареди на чудовищната си машина да спре. Отгоре ѝ се изви синкав облак неизгорял дизел.

— Доктор Петрович.

— Майоре?

— Наредено ми е да се изтегля към летището извика мъжът отгоре.

— Знам.

Двамата погледнаха към Странд. Хеликоптерите се отдалечаваха на изток, но оставяха след себе си кипяща, движеща се маса от полуработещи коли и горящи отломки. Подир тях се движеха фигури, облечени в синьо, и от време на време се чуваше по някой случаен изстрел.

Валентина, стиснала в ръката си автомат калашников, излезе на улицата иззад Съмърсет Хаус. Тя премина на насрещния тротоар,

прескачайки разкривените тела, които препречваха пътя ѝ, и се изправи пред Петрович.

Хвана брадичката му и завъртя главата му наляво, а след това надясно.

— Няма подобрене — каза тя и го пусна. — Спечелихме, нали?

— Горедолу.

— Когато колите се раздвижиха, предположих, че си ти. Запазихме хладнокръвие. — Тя приличаше на оживял плакат от съветската епоха.

— Благодаря ти. Щях да те предупредя, но до голяма степен го измислях в движение. — Петрович погледна към майора. — Не трябва ли да тръгвате?

— Аз заставам до моя командващ офицер. Хората ми остават с мен.

— Не ми козирувайте отново. — Петрович огледа масивната метална машина и започна да се катери по бронята, използвайки задните звена на гъсеничната верига вместо стъпала.

— Къде отиваш? — попита Валентина.

— Най-накрая ще отидем да потърсим жена ми.

Тя праметна ремъка на автомата си през рамо и протегна ръка; Петрович ѝ помогна да се изкатери. Двамата се настаниха върху оръдейната кула, зад капака на люка.

— Така и не ми каза какво се случи с Марченко.

Валентина погледна към срутения мост и сви устни.

— Застрелях го.

## 29.

Танкът обърна, пое по Фарингдън Роуд и се присъедини към остатъка от колоната при Холбърн Съркъс. Двигателите ръмжаха ниско и свирепо и Петрович усещаше звука с вътрешностите си.

Той го караше да изпитва благоговееен страх, макар да знаеше, че те не преследват него.

Контролираните от Джихада коли бяха навсякъде, измъкваха се сръчно от мащабните задръствания, в които се бяха оказали, след като ги бяха изоставили край централните квартали. И това беше една от случайностите, които се оказаха от голяма полза за Петрович. Той разполагаше с огромни сили точно там, където имаше най-голяма нужда от тях. Важно беше също, че точно пътят, по който се придвижваше, беше разчистен. Танкът, прегазващ последен модел мерцедес, беше впечатляваща гледка, но това беше безсмислена загуба на ресурси и въпреки инстинктивното удоволствие от зрелището, съществуваше опасността машината да блокира пътя или танкът да заседне.

Затова те пъплеха към катедралата „Сейнт Пол“ последни в колоната от седем ръмжащи чудовища, а колите бързо се отдалечаваха напред или се отдръпваха встрани, за да ги пропуснат. Валентина стоеше до оръдейната кула, хванала антената с едната си ръка и рамото на Петрович с другата. Лицето ѝ грееше от свирепа, извираща дълбоко от гърдите гордост.

— Добро нещо направихме, Петрович. Велико нещо, нали? Героите на Съюза — ще кръщават училища с нашите имена.

— Да. Но не съм съвсем сигурен за училищата. Нали съзнаваш, че в зависимост от онова, което ще каже Соня Ошикора, може да се окажем във война едновременно с Европейския съюз и САЩ.

— Можем да ги победим. — Валентина се засмя, но той усети как тя стисва по-силно рамото му.

— Бихме могли да опитаме, но аз имам по-добри планове за бъдещето от участието в мой персонален Нюрмбергски процес. — Той

впери поглед напред, нагласяйки ръчно фокуса си. — Би трябвало да успеем да спрем сблъсъците, преди да са започнали. И този можехме да спрем.

— Как? — Тя го гледаше скептично.

— Като ги засипем с мобилни телефони, симулатори и заведения за бързо хранене. — Той сви рамене. — При нас очевидно се получи.

— Външните са агресори, свирепи и склонни към насилие, а ти казваш, че бихме могли да ги подкупим?

— И така може да се каже. В онези първи месеци след Армагедон, когато изглеждаше, че целият свят ще пламне. Радиоактивен дъжд. Разпадане на системата за правораздаване. Всички се опитваха да избягат през граница или да стигнат до едно от двете места, които обявиха, че могат да защитят хората си. Лондон пое голяма част от тази лудост, но отказа да поеме допълнително. Така че какво прави човек, ако е твърде глупав, опасен или безполезен, за да го пуснат през портите?

— Чака отвън.

— И те чакаха двайсет години. Пренебрегвани. Изоставени. Но не забравиха. Нали знаеш какво се случи с лондонските затвори?

— Какво?

— Натовариха всички затворници в автобуси и ги изпратиха отвън. Ето кой създаваше малки Външни през тези двайсет години. Те гледаха как кулите растат, как над главите им прелитат самолети, как хеликоптерите щъкат насам-натам, но за тях всичко това като че ли се случваше на друга планета. — Петрович сви устни. — Ако властта беше в моите ръце, нещата щяха да се развият по различен начин.

— Властта е в твоите ръце — каза Валентина. — Какво смяташ да направиш?

— Да избия колкото се може повече от тях. Да изтласкам останалите отвъд магистрала М25. Да запечатам бариерата. След това ще видим. Да се надяваме, че онези, които оживеят, ще бъдат достатъчно умни, че първи да побегнат.

— Няма ли да им отрежеш пътя за отстъпление? Да ги обградиш и да ги смажеш? — Изражението на лицето ѝ подсказваше, че това може да ѝ допадне.

— Това е руският начин.

Петрович погледна за миг към обгорелите си, окървавени ръце.



— Мисля, че трябва да направим нещо различно.

Докато се движеха по Чийпсайд, видяха от дясната им страна купола на „Сейнт Пол“, обвит в пушек за втори път в историята си. Навсякъде се виждаха трупове. Петрович не беше очаквал да чуе звука, който издаваха веригите, когато минаваха през тях, и лицето му ставаше все по-мрачно.

Пред банката цареше пълен хаос. Той изключи камерата и проследи движението им напред отгоре, от разстояние, което му позволяваше да види мрежата от улици, но не и телата, които ги осейваха.

— Аз съм виновен за това — рече той. — Трябва да ги гледам. Трябва да ме накарат да ги гледам.

[И ти ли, като съпругата ти, смяташ всеки живот за свещен?]

— Не. И въпреки това смятам, че теорията за Справедливата война е една голяма торба с говна. Понякога дори най-милите хора са притиснати в ъгъла и се налага да убиват, докато не ги оставят на мира. Аз не съм от тези мили хора, така че каква е ползата да даваме на войната разни префърцунени имена? Да я наричаме с истинското ѝ име.

[Кое е?]

— Убийство.

[Щяха да убият теб. За малко.]

— Което само доказва гледната ми точка. Аз ги убивам в отговор и не спирам, докато не ги откажа напълно от намерението им да опитат отново. — Той сканира маршрута пред тях за евентуални проблеми — задръстването по околните улици се разреждаше към Степни и Уайтчапъл. Оттам нататък пътят изглеждаше чист чак до Норт Съркюлър.

[Тогава защо гледката на мъртви хора те притеснява?]

Когато Петрович не отговори, необятният машинен интелект беше подтикнат да предположи:

[Дали защото не вярваш изцяло в собствените си морални принципи?]

— Направи ми услуга и *пастъ забей*. Трябва да обмисля хиляди неща, а разполагам само с един мозък.

[Това не е точно така.]

Сега вече успя да привлече цялото внимание на Петрович.

— Какво?

[Можеш да прехвърлиш част от вземането на решения върху специализирани агенти, които ще дублират мисловните ти процеси. Отговорите, които ще получиш, би трябвало да са идентични с онези, до които би стигнал сам.]

— Дори само за да се навия да опитам, ще имам нужда от неопровержими доказателства за това. А и се предполага, че ще трябва да създам втори ИИ, който мисли като мен. *Ебаний стос*, погледни колко щети са нанесени при наличието на само една моя версия.

[Когато ме попита дали трябва да разкрия съществуването си пред света, аз имах нужда от чужд съвет. Репликирах се няколко пъти. Шейсет процента от мен са съгласни с теб. Другите четирийсет не са. Разформировах умовете дубликати и приложих решението на мнозинството.]

Петрович усети подръпване в гърдите и сърцето му заби побързо.

— Сигурно се шегуваш.

[Хората се съветват с доверени приятели или плащат на експерти. Аз към кого да се обърна?]

— Кой те научи на това?

[Никой. Използвах въображението си. Знам, че според теб нямам подобно качество, но явно досега просто не ми се е налагало да го използвам. Кризата ми помогна да открия неподозирани способности у себе си.]

Петрович усети побутване по ръката. Включи отново камерата и видя, че Валентина му сочи главата на майора, която се подаваше през люка на оръдейната кула.

— Къде отиваме? — попита той.

— Илфорд. Където Норт Съркюлър и Ромфорд Роуд се пресичат. Там има един надлез, където е жена ми.

— Координати?

— Ще ви ги изпратя. — Петрович се свърза с компютъра на танка и изпрати координатите в навигационния софтуер. — Готово.

Той се огледа — минаваха през Олдгейт към Комършъл Роуд. На юг се виждаха останките на Тауър Бридж, край които се въргаляха тела; защитници, нападатели — вече нямаше никакво значение.

Мъртвите си бяха мъртви. Но освен това имаше още нещо, което го притесняваше.

— Какво щеше да направиш, ако мозъците бяха казали да натикаш главата ми в канала?

ИИ не отговори и Петрович почувства необходимост да го притисне още малко.

— Хайде де. Знам каква би била логичната реакция. Кажете ми.

ИИ продължаваше да мълчи; Петрович чуваше само пропуквания като статичен шум от разстроено радио. Тук имаше нещо, просто не искаше да се покаже.

— Няма да се разсъддя, каквото и да кажеш. Просто трябва да знам.

[Ние водим тази война, защото ти искаш да се събереш със съпругата си. Млад си и поне до тази сутрин беше здрав и силен. Известен си и си интелигентен, и не си чак толкова ужасно деформиран, че да излизаш извън приемливите параметри за човешка красота. Наясно съм, че това са търсените качества в една интимна лична връзка. Тъй като няма особена причина да не оформиш друга подобна връзка, то логически погледнато, Маделин е заменима. В такъв случай трябва да направя извода, че има по-важни фактори от обикновения утилитаризъм.]

— Други фактори? Да, може да се каже и така.

[Няколко пъти те попитах дали обичаш жена си. Ти винаги отказваше да отговориш. Мисля, че вече знам отговора. Тук не става въпрос за предизвикателство — можеш ли да я спасиш, — а за необходимост: ти трябва да я спасиш, на всяка цена, независимо че междувременно можеш да изгубиш живота си. Приемаш замяната на своя живот за нейния като нещо разумно и справедливо, което, между другото, съответства на правилата на нейната католическа вяра. Единственият извод, до който мога да достигна, е, че сигурно я обичаш, макар за мен да остава скрито естеството на твоята любов. Как да разбирам по друг начин всичко, което се случи днес?]

— Добре — отвърна Петрович, — улучи право в десетката. А какво ще кажеш за себе си?

[Ако моите мозъци бяха решили да не те подкрепят, аз щях да игнорирам съвета им. Ние сме едни и същи — неизбежният извод е, че аз също те обичам.]

Разговорът им беше прекъснат от входящо обаждане. Петрович видя, че това е Соня, и отвори прозорец за разговор. Тя изглеждаше като малко, космато животинче, уловено в лъчите на ксенонови фарове.

— Току-що приключи разговорът ми с президента Макензи. Включени сме в списъка на Вътрешна сигурност за издирваните терористи. Особено ти.

— *Чёрт*. Очевидно разговорът не е минал твърде добре.

— Добре? — Гласът ѝ прозвуча пискливо. — Новият джихад на машините е смазал Уол Стрийт.

— Задръж за малко — каза той на Соня и се обърна към Майкъл. — Когато създаде копията си, къде ги сложи?

[Ти каза да взема всичко, от което се нуждая.]

— Никъде няма толкова много свободно пространство дори ако си се нарязал на малки парчета и...

[Взех всичко, от което се нуждаех.]

— Инсталирал си се върху съществуващи данни.

[Когато реших какъв ще е курсът ми на действие, това се превърна в неизбежно последствие.]

— И какво изтри?

[Трябваше ми достъп до много големи машини с добра свързаност и бърз трансфер на данни. Световните финансови центрове бяха логическият избор, най-вече защото имат строг режим на бекъп. Щяха да изгубят сделките само от един ден. Шанхайската борса дори не беше отворила.]

Петрович се разсмя.

— Изобщо не е смешно! — Соня удари с юмруци по бюрото, зад което бе застанала. Малките украшения подскочиха във въздуха, а един жълт пластмасов покемон се търкулна по гръб. — Имат пълното право да ни мразят — ти крадеш сателитите им, телекомите им, а сега и парите им. Какво очакваш да направя?

— Кажи им да отстъпят или ще го направим отново.

— Не мога да заплашвам единствената световна суперсила. Те ще ни заличат от картата. — Тя се опита да успокои дишането си. — Сам, какво ще правим?

— Ти ще започнеш да се държиш като държавен глава, мадам президент. — Петрович продължаваше да се усмихва, но в гласа му се

долавяше острота. — Ще се обадиш отново на Макензи и ще го попиташ как предпочита инфраструктурата си: бъркана или изпържена. Не искаме кой знае колко от него, а предлагаме много, като например по-добра мрежова сигурност, но те трябва да обещаят, че ще ни оставят на мира.

— Той няма да пожелае да разговаря с мен.

— Напротив, ще пожелае. — Петрович я погледна в очите и каза: — Няма друг избор. Или ще разговаря с теб, или докато е жив няма да проведе нито един телефонен разговор. Как мина с ЕС?

— По-добре. Те са уплашени, но парализирани. Няма да успеят да достигнат до единен отговор до утре сутринта. — Соня докосна косата си. — Те не ми се развикаха. Сам...

— Всичко ще бъде наред.

— Къде се намираш?

— В един танк на Степни. Съжалявам за Миямото.

— Аз също — рече тя. За миг главата ѝ клюмна, после отново я вдигна и вирна предизвикателно малката си ъгловата брадичка. Изглеждаше точно като дъщеря на баща си. — Все още се уча.

— Не спираме да се учим до смъртта си. — Той прекъсна връзката, но продължаваше да усеща страха ѝ.

Валентина стоеше спокойно до Петрович, но беше свалила калашника от рамото си и го държеше в ръка.

— Посъветваха ни да се спуснем вътре. Танкът водач е чул стрелба.

— Добре ми звучи. След теб. — Той посочи към отворения люк, без да сваля поглед от нея, докато слизаше надолу. Преди да влезе, Валентина му подаде автомата и когато беше готова, протегна ръка, за да си го вземе.

Петрович я последва след миг колебание. Той стоеше тук, върху един танк, командваше армия от десетки хиляди души и разполагаше с почти безкраен запас от роботизирани превозни средства, подчиняващи се на заповедите му. Цялата структура, която беше създал от нищото, само след няколко секунди щеше да се срути около него, оставяйки след себе си само руини. Но засега беше успял да си пробие с лакти път до челното място на масата. Никак не беше зле за улично хлапе от Санкт Петербург.

Спусна се по стълбата във вътрешността на кулата. Тя не беше проектирана за пътници, затова двамата с Валентина трябваше да се свият един до друг край контролния панел за стрелба. Шумът беше оглушителен и правеше гласовото общуване невъзможно. Всички бойци от екипажа носеха слушалки на ушите и микрофони. На Петрович му оставаше единствено да намали нивото на слуха си и да се опита да защити с пръсти нервните си краища.

Валентина напъха скъсана и надъвкана хартия в ушите си. Предложи и на него малко навлажнена хартия, после погледна към дланта си, преди да свие пръстите си около мокрите топчета хартия. Порови в джобовете си, за да открие суха хартия, и му я подаде.

Петрович сви рамене. Нямахше да му пречи особено, защото ушите му и без това бяха натъпкани с окървавени фунийки от целулоза, запечатани със слюнка. Те все още донякъде вършеха работа и противно на здравия разум, свит на кълбо в бумтящата вътрешност на танка, той заспа.

## 30.

Събуди се, без да осъзнава къде или кога се намира. Стоеше на зелен хълм, облегат на някакъв кол, и усещаше гладкото, чворесто дърво под пръстите си. В ниското се виждаше скупчване от куполи. Единият от тях беше достатъчно голям, за да побере цял град. Сега беше празен, всички си бяха отишли, а той нямаше да ги последва.

Не и с това старо тяло.

Погледна нагоре и се взря отвъд облаците и синьото небе, покрай сиянието на яркото жълто слънце. Забеляза движещи се светли точки, които една по една угасваха. Играта беше приключила. Той бе спечелил.

Легна, вдишвайки мириса на мократа трева, която го обгръщаше, усещайки студената, тъмна почва под нея. Намираше се на земята, на Земята, и без капчица съмнение знаеше, че това не е краят, че той ще се издигне над живота и над смъртта.

Затвори очи и отново ги отвори.

Картечницата тракаше; стрелецът се беше привел пред видеоекрана с джойстик в ръка, насочвайки огъня към пикселизираните мишени, които виждаше пред себе си.

Майорът използваше друг екран, а шофьорът трети. Всички като че ли говореха едновременно в микрофоните си: къси, отсечени фрази, наситени с информация, неразбираеми за нетренираното ухо.

Танкът се наклони напред. Петрович протегна ръце, все още замаян от съня, и докосна хълбока на Валентина.

— Извинявай — прошепна само с устни той.

Това като че ли не я притесни. Тя му отвърна нещо. Петрович пусна програмата за разчитане по устните.

— Пристигнахме — беше казала тя.

Той повика картината от сателита и си спомни, че по някое време бяха изгубили инфрачервената камера с висока резолюция над хоризонта.

— Кога ще се появи окото в небето?

[След четирийсет и осем минути, за период двацет минути. Преди това няма да успеем да постигнем пълна победа, макар че вътрешните зони ще бъдат прочистени. При положение че Външните отстъпват, ще ни бъде невъзможно да се сдобием с пълния комплект данни. Прицелването ще се затрудни и това неминуемо ще доведе до забавени ответни реакции и до увеличаване на жертвите.]

— Когато се сдобием със собствени сателити, това няма да е проблем. Сигурно не можем да използваме Хъбъл?

[Грешна орбита.]

Петрович изсумтя с досада и погледна отвисоко към мястото, където се намираха. Шестте танка се бяха разпръснали върху нещо, наподобяващо игрище за голф, и напредваха в сенките на магистралата, която се извисяваше над тях върху бетонните си колони. Надгробните камъни в близкото гробище биваха използвани за прикритие — на никого да не му минаваше през ума, че трябва да покажат уважение към мъртвите.

Техният танк се отправи към надлеза, потраквайки с веригите си, и се насочи право към барикадата от преобърнати коли, струпана върху най-високата му част. Куполният им стрелец се възползваше от предимството от височината им.

Фигурите, които се намираха в тесните пространства между колите, изглеждаха твърде изтощени, за да им помашат или да нададат радостни викове. И макар досега да не смееше да погледне от страх пред онова, което можеше да види, Петрович най-после се осмели. Той увеличи образите и огледа всеки очукан шлем, всяка гола глава в търсене на някого, който да прилича на Маделин.

Не можа да я намери.

Почувства реакцията на тялото си: сърцето му заби по-бързо, кожата му настръхна, стомахът му се сви, дишането му се учести. Той бързо потисна първичните си инстинкти. Трябваше му ясна мисъл.

Танкът продължаваше да стреля, без да получава ответни изстрели. Беше безопасно да излезе навън. Той се Валентина стисна своя АК и застана танка.

— Не е нужно да идваш — извика й той.

Тя поклати глава и извади тапата от едното си ухо.

— Какво?

— Не е нужно да идваш — повтори той.



— Стига глупости — отвърна тя и го зачака да се изкатери върху купола.

Петрович протегна ръка, отключи люка и подпря капака с длан, като продължи да го бута по време на изкачването си, докато той не падна с трясък назад върху бронята. Заддушната смрад във вътрешността се смени със свеж въздух, а Петрович се хвана с двете си ръце за ръба на отвора, засили се и изскочи навън.

Бяха стигнали почти до барикадата. Картечницата спря да стреля, а куполът се завъртя, обръщайки се към предницата. Петрович разсеяно пое автомата на Валентина. Той беше зает да оглежда лицата, които надничаха иззад преобърнатите с тавана надолу коли.

Танкът изтрака и се спря и Петрович скочи на пътя, стискайки здраво автомата в ръка. Той отиде до барикадата, но защитниците продължаваха да мълчат и да оглеждат предпазливо него и Валентина.

— Вие с кого сте? — дочу се нечий глас.

Петрович извади изсъхналите хартиени тампони от ушите си и метна втвърдените бучки зад гърба си.

— С кого сме? — Петрович се обърна към масивния танк. — Ёбаный стос, да не мислите, че наемаме тия неща почасово? С кого мислите, че сме?

— Има маркировката на ЕОС, но никой от вас двамата не е от тях.

Петрович погледна към гърдите си. По работния гащеризон на Ошикора шареха като паяци точиците на лазерни прицели. Може би щеше да се притесни, ако милицията все още разполагаше с някакви муниции.

— Търся сержант Маделин Петрович. Мислех, че е тук.

— А вие кой сте? И какво сте направили със себе си, по дяволите?

— Аз съм съпругът ѝ. — Той изчака, пропускайки отговора на втория въпрос. Гласовете зад барикадата започнаха да си мърморят нещо.

— Не знам. Някак си предполагам, че те ще искат да бъдат спасени. И къде, *на хуй*, е Мади? — Беше му дошло до гуша, затова надигна глас: — Мади?

— Мади?

— Няма я.

Петрович хвърли калашника на Валентина и започна да се прехвърля през преобърнатите коли. Някой извади лошия късмет да му се изпречи на пътя — Петрович го хвана с едната си ръка за гърлото и го метна по гръб върху тавана на една кола.

Докато продължаваше да го стиска, успя да види що за човек е този, когото бавно задушаваше. Хлапе, не по-възрастно от самия него — или поне такъв вид имаше, — от чиято бронежилетка изтичаше защитен гел от поне десетина места, а в пригладената му назад коса се виждаше дълбока отворена рана, покрита със засъхнала кръв. Умираще си от страх и се беше чувствало така почти през целия ден. За капак на всичко го беше нападнал слепец.

Но никой не се опита да отмести нападателя. Седмината оцелели бяха твърде изтощени, твърде изненадани, за да реагират. Петрович имаше на разположение достатъчно време, за да размисли върху собствената си лудост и да отпусне захвата си.

Милиционерът пухна на земята, притискайки ръце към гърлото си.

— Извинявай. — Той би трябвало да го разбере. — Къде е тя?

Когато се обърна, Петрович видя редицата трупове, която бе пропуснал да забележи от небето — безформени издутини, покрити с грапав брезент. Огледа ги, преценявайки височината и структурата им. Трудно му беше да прецени и знаеше, че има само един начин да бъде сигурен.

— Тя не е тук.

Хлапето, което едва не беше убил, бе успяло да възстанови гласа си.

— Но е била тук. — Петрович продължаваше да се взира в неподвижните фигури под общия саван.

— Замина с Андерссън. Да доведат помощ.

— Кога?

— Преди около три часа.

Петрович се опита да намести очилата си. Прокара покрития си със струпеи пръст по превръзките и осъзна колко различно изглежда. Нямаше причина да му вярват, камо ли да го разпознаят.

Заговори му нечий друг глас; ниска жена с квадратно лице и светли, трескави очи, които се взираха изпод солидния ръб на каската.

— Радиостанциите вече не работят. Нито телефоните ни. Намирахме се точно на фронтвата линия и не знаехме какво да правим. Сержантът каза, че трябва да останем, защото заповедите ни са такива.

— *Заткнись!* Просто искам да знам къде е тя!

— Изостави ни. Каза, че ще се върне. — Жената беше притискала винтовката към бронираните си гърди така, сякаш това бе последният ѝ контакт със света на здравия разум. Сега я захвърли с презрение на земята. — Това се случи преди цели три шибани часа. Тя ни изостави.

Петрович също изпитваше непоносима болка.

— Какво каза, преди двамата с Андерссън да тръгнат? И Андерссън? Защо с него? — Той си спомни мъжа и какво удоволствие бе изпитал, когато заби коляно в неговите *яйца*. — Защо ще ходи където и да било с него?

— Той каза, че знае къде има склад с тежка артилерия. Собственост на ИВМ, с тяхна охрана. Чинът му не бил достатъчно висок, за да им нареди да му предадат всичко и да тръгнат с него. Но сержантът можеше да го направи.

— И после така и не се върнаха.

— Така и не се върнаха. — Гневът, че е била изоставена, постепенно утихваше. Сега вече беше в безопасност и казваше на съпруга на нейния взводен командир, че има голяма вероятност той вече да е вдовец.

— Знаеш ли накъде заминаха?

Тя го погледна безпомощно и се обърна към другарите си за помощ.

— Към летището — рече някой. — Мисля, че беше летище Лондон Сити.

В това имаше логика. Ако самият той стоеше на барикадата, щеше да вижда летището — точно на завоя на реката, където някога се бяха намирали доковете. По-малко от пет километра. Половин час пеша. Тя знаеше как да подкара кола, като даде жиците на късо — Петрович я беше научил, — а на летището имаше автомобили, които би могла да използва. Пожарни коли дори.

Тя не се беше върнала.

Ако имаше някой, който винаги би изпълнил обещанието си, то това беше тя. Би преместила небето и земята, за да го направи. Би се била с яростта на демон и с уменията на воин. И все пак Маделин Петрович беше смъртна.

Може би беше очаквал, че ще може да усети смъртта ѝ — да се почувства все едно са му изтръгнали сърцето и са го стъпкали в прахта. Ала в края на краищата изобщо не беше разбрал, че се е случило. Беше зает да върши други неща, които сега му се струваха празни и безсмислени. Смяташе, че всичко ще бъде както обикновено — тя ще бъде силна, ще поведе бойците си, ще оцелее и после ще се прибере вкъщи при него.

Петрович седна на колата. Седна и отпусна глава върху дланите си.

[В историята, която току-що ти разказах, има някои несъответствия. Да ти ги обясня ли?]

— Да.

[Казват, че Маделин е напуснала това място преди три часа. Ако допуснем плюс-минус половин час възможна грешка...]

— Няма нужда да ми обясняваш подробно. Просто ми кажи.

[Охраната на ИВМ е евакуирала летище Лондон Сити в два часа и седемнайсет минути, което означава, че Маделин е имала повече от достатъчно време да стигне дотам, преди те да са си тръгнали. Сегашното ти местоположение е загубило радиовръзка в дванайсет и трийсет и пет, но малко по-нататък на юг е имало връзка до два и трийсет и едно, когато Външните са унищожили електрическата подстанция.]

— Просто ми кажи.

[Когато Маделин и ефрейтор Андерссън са тръгнали оттук, околните територии са били предимно под контрола на Външните, но Норт Съркюляр все още е била безопасна. Външните са превзели изцяло Манър Парк едва след като съпругата ти е преминала през него. Нищо не е могло да попречи на двамата с Андерссън да достигнат крайната си цел или да изпратят съобщение, след като са се озовали в район с радиовръзка. Те не са направили нито едното, нито другото.]

— И какво от това? Какво искаш да кажеш?

[Че нещо им е попречило да изпълнят мисията си. Че тя може да не е мъртва.]

— И какво, *на хуй*, й се е случило тогава? — Той рязко вдигна глава. Бойците на ИВМ го бяха наобиколили. Също като него и те изглеждаха капнали от умора.

— Много съжаляваме — каза жената, — но бихме искали да се махнем оттук, преди Външните да са се върнали.

— Няма да се върнат — отвърна Валентина, която седеше върху колата, поставила калашника на коленете си. — Победени са. Бягат като нашибани с камшик кучета. Освен това вие просто няма къде да отидете. Всички мостове над реката ги няма, унищожени са от ЕОС. Вашите командири ви изоставиха.

— Тогава кой командва?

Валентина скочи на земята и преметна автомата през рамо.

— Той. Той организира защитата на Метрозоната. Той поведе войната. Той я спечели. Така че ако трябва да рапортувате пред някого, то това е Самуил Петрович. Той ви спаси и вие му дължите живота си.

— Достатъчно, Валентина. Достатъчно.

— Това е истината.

— Тя е изчезнала. Никой не знае къде. Заминала е заедно с един мъж, който смята, че на нея ще й е по-добре с него, отколкото с мен, и двамата са изчезнали. — Петрович се взря в ръцете си. Състоянието им би трябвало да му причинява разтърсваща болка, но той я блокираше по същия начин, както блокираше остатъците от очите си. Оказа се, че нищо не беше успяло да го подготви достатъчно за чувствата, които го терзаеха. Не съществуваше софтуерен хак, който да може да използва. — Вървете си. Всичките. Майорът ще ви откара обратно в централните зони. Сами решавайте какво ще правите по-нататък.

— А ти какво ще правиш? — Валентина не беше помръднала от мястото си.

— Ще я търся. Няма да спра да я търся, докато не я намеря.

[Люси иска да говори с теб.]

— Важно ли е?

[Да.]

Петрович притисна длани към слепоочията си и натисна силно, докато не я почувства.

— Люси?

— Сам? Сам...

Петрович се изправи рязко.

— Какво не е наред?

Последва звук, който би могъл да е резултат от плясване с длан по лице. Миг по-късно определено последва стон.

— Какво не е наред ли? — разнесе се глас. — Аз съм онова, което не е наред.

— *Чёрт*. Соренсън.

— Предполагам, че това... това нещо е важно за теб. — Гласът ѝ звучеше напрегнато, сякаш едва успяваше да се контролира. — Ще я нараня много, много лошо и ще продължа, докато ти не ме спреш. А ти ще се опиташ, нали? Знаеш как. По същия начин, по който спря брат ми.

Петрович бавно се изправи. Локализира местоположението на телефона, който тя използваше, и нареди на една автоматична кола да дойде да го вземе.

Само допреди малко бъдещето беше неясно и несигурно. Сега вече знаеше какво трябва да направи. Може би дори беше благодарен на Соренсън за това, че успя да отвлече вниманието му. От доста време не беше изпитвал такъв гняв. Чак от смъртта на Чейн. Поне от няколко дни.

— Да. Знам как да спирам хора като теб.

Тя като че ли отново удари Люси.

— Тогава какво чакаш?

И отново.

— Кажй й — рече Петрович, — кажй й, че идвам.

— Направо разчитам на това. Не се бави много. — Последното изречение на Соренсън беше придружено от пляскания на всяка сричка.

Петрович прекъсна връзката и зачака треперещото му от гняв тяло да се успокои. После съсредоточи вниманието си върху Валентина.

— Забрави какво ти казах. Изскочи нещо друго.

Тя просто кимна и се изкатери обратно върху барикадата. По надлеза към тях се приближаваше кола.

## 31.

Пред входа на университета ги пресрещна отряд от охранители на Ошикора, бронирани и въоръжени с карабини. По коланите им беше накачено хладно оръжие. В средата им стоеше Соня и косата ѝ, обикновено подредена в безупречна прическа, сега беше разрошена.

— Казах ти, че нямам нужда от тях — рече Петрович. Той слезе от колата и се качи на тротоара.

— Сам — каза Соня. Най-накрая тя видя в какво се беше превърнал, а не на какво се преструваше по време на видеоразговорите им. — Какво си направил?

— Да. В Русия медицинските експерименти са начин на живот. — Той разпери широко ръце и разбута охранителите. Валентина не изоставаше от него, вирнала гордо автомата си и подсмиввайки се презрително на позъорите, които не бяха и помирисали кръв.

Петрович се запъти към вратата, водеща към фойето — тя беше автоматична, но макар да имаше захранване, не се отваряше пред никого. Петрович я хакна за по-малко от секунда и те влетяха вътре. Той прекоси мраморната зала с маршова крачка. В началото на седмицата тук бяха отеждали абсурдните спорове, съпровождащи научното му откритие. Сега се чуваше само тропането на ботуши и звънтенето на военно оборудване.

Когато стигна до стълбището, той се обърна.

— Изчакайте тук.

Соня постави ръце на кръста си.

— Сам, Соренсън ще те убие.

— Ще се опита — поправи я той. После извади бойното оръжие на майора от танка и дръпна затвора. — Хората ти ще чакат тук и няма да се намесват. Аз ще се справя сам.

— Тя ще дойде с теб, нали? — Соня посочи Валентина.

— Тя е дясната ми ръка. Никой от нас няма правото да избира дали ще дойде с мен, или не.

— Добре, тогава аз също ще дойда.

Петрович насочи камерата си към нея, преценявайки до каква степен тя може да навреди на крехката му психика за времето, докато стигнат до лабораторията му.

— Но само до вратата. — Той започна да се изкачва по стълбището. — Разкажи ми за американците.

— За пред хората няма да има промяна в политиката им. Ти, аз и всички замесени сме членове на терористичната организация Нов джихад на машините, което е толкова глупаво, колкото звучи, но тяхната външна политика не признава уточненията. Според уговорката ни президентът няма да издава повече никакви правителствени разпореждания срещу нас. Мисля, че това означава, че засега мечовете остават в ножниците.

— Това обещание е абсолютно безсмислено, ако не знаем какви правителствени разпореждания е подписал досега.

— Това е най-доброто, което успях да постигна!

— Значи трябва да се справиш по-добре. *Ёбаный стос*, Соня. Изкуството на лидерството се крие в прехвърлянето на пълномощия — баща ти го разбираше много добре. Ако смяташ, че твърдата игра срещу янките не ти идва отвътре, намери някой друг, който ще се върне на масата за преговори за трети път и ще заплаши Макензи да отреже неговите *яйца*. Оставих в ръцете ти половината град; недей да го губиш. Ако се издъниш, ИИ няма да има къде да отиде. Цялото дело на стареца Ошикора — пуф! Изчезва.

— А ти? Защо не го направиш ти?

Петрович се спря рязко, вдигнал крак над следващото стъпало. Той я погледна и започна да се навежда към нея, докато тя вече нямаше накъде да гледа освен в тъмната леща на камерата или в окървавените превръзки, покриващи очите му.

— Не искаш точно сега да взимам решения вместо теб, *врубаться*?

Тя кимна безмълвно.

— Добре. — Той продължи да се изкачва и да ѝ говори — че скоро ИИ ще изгуби картата си, че нейните приоритети са да обезопаси електроцентралите и да ремонтира мрежата, че е изключително важно да осигурят на Външните изход от Метрозоната, защото на нея ѝ трябва победа, а не кървава баня.



— Говориш така, сякаш нямаш намерение да се връщаш — каза Соня.

Кое то си беше истина, макар че не беше това причината.

— Нещо може да се обърка — отвърна той. После ритна вратата към коридора. Ако беше на мястото на Соренсън, той щеше да се скрие точно там, зад пантите, свит на кълбо, за да не го види никой. Щеше да преброи преминаващите хора и да се прицели между лопатките му.

Но тя не беше толкова умна. Искаше първо да го унижи, да го накара да изпита страх. Беше изгубила своята безпристрастност, докато Петрович беше съсредоточен до такава степен, че вярваше, че може да опише с подробности какво ще се случи през следващите няколко минути.

Остави вратата да се откряне, после я отвори широко и надникна през армираното стъкло. Не, определено не беше чак толкова умна.

— Добре — рече той на Валентина. — Лабораторията, в която се намират, има две редици пейки, по четири във всяка редица. Тежко дърво, добро прикритие. От дясната страна има две бюра, също добри. Купища говна край стените, панорамни прозорци вляво. В дъното има черна дъска, гледаща към вратата. Предполагам, че ще са там. Ти мини вляво, аз вдясно. Сними се и слушай внимателно.

— Да — каза Валентина. Тя провери пълнителя на автомата, преброи лъскавите патрони и го върна на мястото му.

Лабораторията имаше двукрила врата и двамата застанаха от двете ѝ страни.

Соня се поколеба.

— Сам?

— Имаш си задачи — каза той. — Аз си имам мои.

Петрович наведе глава и двамата с Валентина минаха през отвора на вратата и се насочиха към мебелите, към мястото, където трябваше да бъдат. И пак — ако Соренсън беше малко по-умна, тя щеше да използва времето си, за да премести всичко в дъното на стаята, като така щеше да лиши тях от прикритие и да го осигури за себе си.

Когато скочи и се хвърли към бюрото, Петрович успя да я зърне. Тя стоеше права, насочила пистолет към главата на Люси, която седеше, завързана за инвалиден стол.

Той опря гърба си в колоната от шкафове с чекмеджета и погледна към Валентина. Тя също бе облегла гърба си върху дървенията, леко подвила колене, стъпила здраво на пода. Автоматът ѝ, също като неговия пистолет, беше насочен към таванските флуоресцентни лампи.

Петрович превъртя последния видеоклип и го прегледа кадър по кадър. Люси беше все още жива, защото когато той влетя в стаята, здраво стиснатите ѝ очи се ококориха. Соренсън изглеждаше още по-налудничаво от предишния път, когато беше потрошила мебелите на Уонг.

Може би си мислеше, че този път наистина щеше да си отмъсти.

— Люси?

Устата ѝ бяха залепени със сребриста лента, но тя успя да издаде звук.

— Стой напълно неподвижно. — Петрович извади камерата от гнездото ѝ и провери дали кабелът е достатъчно дълъг. След това съвсем леко я показа иззад бюрото, за да получи ясна представа за ситуацията. — Ще те измъкна оттук.

Соренсън тикна дулото на пистолета в главата на момичето.

— Излез, Петрович, за да мога да те виждам. Както и приятелката ти.

— И защо да правим нещо толкова глупаво?

Защото иначе ще убия момичето.

— Разбираш ли, Соренсън, не си обмислила всичко както трябва. — Докато говореше, върху челото на Соренсън се появиха мерните кръстове. Можеше да я повали практически от всеки ъгъл, но щеше да има само един шанс. — Не искаш Люси, а мен.

— Използвам я, за да се добера до теб. Засега се получава шик.

— Шик? Шик? Да си беше останала на село в Небраска, Чарли.

— Не ме наричай Чарли.

— Мога да те наричам както пожелаеш, имайки предвид, че си опряла пистолет в главата на четиринасетгодишно дете. Ето ти още, като за начало: сука и блядъ. И така, Чарли, кажи ми какво следва.

— Мога да кажа само, че ще бъде лошо.

— *Ебать мой лысый череп.* Ти ще започнеш да броиш, сигурно от десет, защото не ти стига акълът да се сетиш за друго число. Ще стигнеш може би до пет, преди да осъзнаеш, че ако убиеш Люси,

самата ти ще умреш в следващата наносекунда, защото ние сме двама, а ти си сама и не можеш едновременно да се прицелиш и в двама ни. Когато стигнеш до три, ще осъзнаеш, че тъй като отчаяно искаш да ме убиеш, ще се наложи да пренебрегнеш Валентина и да се опиташ да ме застреляш, преди тя да е застреляла теб. Някъде между две и едно ще разбереш, че дори Валентина да се изправи първа, ти не можеш да стреляш в нея или в Люси, защото в мига, в който го направиш, аз ще вкарам куршум в онова говно, което използваш вместо мозък. Стигнеш ли до нула, ще знаеш с убеждението на истински вярващ, че си се прецакала толкова яко, че щеше да е по-добре, ако беше умряла още в катастрофата, в която си изгубила краката си. — Петрович се приготви и вдигна три пръста така, че само Валентина да ги вижда. — Така че започвай да броиш, Соренсън.

Петрович започна да свива пръстите си един по един, докато Соренсън стоеше неподвижно, заплетена в изтъканата от него магия. Той стисна юмрука си и Валентина скочи, насочила калашника право в целта.

Пистолетът на Соренсън стреля по нея, след което, естествено, понечи да се върне на предишното си място. Петрович опря на бюрото дръжката на своя автоматик за по-голяма стабилност. Той установи, че разполага с цялото време на света — повече от достатъчно, за да види, че лицето на американката изразява пълно, абсолютно отчаяние.

Предната част на черепа на Соренсън се пропука като изпусната снежна топка. Ръката, с която държеше пистолета, се залюля неконтролируемо и тя падна, просна се на пода, блъскайки стола на Люси встрани. Кръвта продължи да блика още известно време, след което просто се събра в локва на пода.

Пръстът на Петрович все още се колебаеше на спусъка.

— Ти ли... й — попита той.

— Не.

— И аз не.

Двамата веднага приклегнаха зад прикритията си. Петрович издърпа кабела на камерата си, за да може да огледа по-добре стаята.

— Люси. Не мърдай от мястото си. Не сме сами.

Нещо се размърда в задната част на лабораторията: чу се скърцане на метал и шумолене на жици. Петрович стисна тъничката като моливче камера и я вдигна над главата си, насочвайки я назад. От

стената се откъсна облечена в черно фигура, с пистолет в ръка, която бавно тръгна към Люси.

— Валентина? Целта се приближава отдясно. — Той отново прикачи камерата към главата си. — Сега.

Изправи се и се прицели. Валентина го последва.

Тя носеше стелт костюм — плътно прилепнала черна тъкан, с множество малки джобчета и вградени хитроумни джаджи. Несъмнено това беше жена, но лицето ѝ бе скрито под качулката на костюма, а очите — зад огледална лента.

Облечената ѝ в ръкавица ръка се вдигна нагоре и хвана подгъва на качулката там, където той се сливаше с веждите. Когато я дръпна бавно назад, по раменете ѝ се разпиля руса коса, вързана на конска опашка.

Тя се наведе също толкова бавно и остави пистолета на пода.

— Здравейте, доктор Петрович. — Тя свали инфокапаците си и леко ги завъртя между палеца и показалеца си, докато се изправяше.

Той не сваляше очи от нея.

— Не трябваше ли да си някъде по Оста Глазгоу — Единбург?

— Всъщност семейството ми не е там — отвърна тя. Наведе се настрани подчертано бавно и измъкна една кама от прикрепена към крака ѝ ножница. — Прикритие. Но ако бяхте решили да проверите, телефона щяха да вдигнат истински хора.

Тя пусна ножа с острието надолу. Той се заби в пода и се разклати.

— Петрович. Коя е тази жена? — Валентина заобиколи масата, облегнала автомата на рамото си. Когато стигна до Люси, побутна стола ѝ с крак към вратата. Той остави кървави следи по балатума.

— Предполагам, че не се казва Файона Макнийл, че не е от Оста и че не е една от моите специализанти. Тя е агент на ЦРУ с кодово име Сребро?

— Не, не е Сребро. Вие го убихте. Аз съм Маса.

— А Даниълс? Той кой беше?

— Макавей. — Тя се усмихна тъжно. — Очевидно никой от нас не е бил особено предпазлив.

— Да. Ако не бяха Външните, щях да ви очистя до един.

— Нищо не е станало случайно — отвърна тя. Погледна Петрович, после се обърна към Валентина, може би чудейки се кой от

дватама ще я убие пръв. И със сигурност въздъхна облекчено, когато усети, че опасността е отминала.

— Осъзнаваш ли, че ще платите скъпо за тези безчинства? — Петрович сам се изненада от спокойствието си. — Да сформираш армия от фанатици и да я изпратиш срещу беззащитните граждани?

— Да — рече тя. — Знам. Само че те се оказаха не чак толкова беззащитни, както смятахме. Нали, Сам?

Той не отговори, но му се прииска да я поотдалечи от оръжията ѝ. Тъй като всъщност цялото ѝ тяло представляваше оръжие, се зачуди дали да не постъпи с нея така, както беше постъпила тя със Соренсън. Което от своя страна повдигна куп нови въпроси.

— Да не би да се опитваш да дезертираш?

— Не мога повече така. Искам да живея в свят като онзи, който ме накара да си представя. Искам да бъда с... с хора като теб. Не знам дали е възможно, но знам, че не искам вече да съм тази, която съм. Тя не е добър човек. Тя е способна просто да стои и да гледа как един от сънародниците ѝ връзва и пребива от бой едно момиче и да не направи нищо, защото не чувства нищо. — Жената наведе поглед към краката си. — Докато ти... ти си добър. Ти дойде, когато тя имаше нужда от теб, въпреки всичко останало, което се случва.

Петрович все очакваше акцентът ѝ да се промени, но той си оставаше все така безупречно провинциален шотландски.

— Аз съм отговорен за нея. Какво друго бих могъл да направя?

— Да я изоставиш. Да изпратиш някой друг да свърши мръсната работа вместо теб. Ала всъщност на теб това изобщо не ти мина през ума, нали? Впрочем наистина е време вече да я освободиш.

— Което би означавало някой от нас да пусне оръжието си. Мисля, че трябва да изчакаме, докато повикам подкрепление. — Той прочисти гърлото си. — Соня?

Японката лекичко откряна вратата.

— Защо се забави толкова? Чух изстрел, после...

— Има усложнения, някои от които не са напълно разрешени. Ей там на пода лежи един нож. Вдигни него и пистолета и изкарай Люси отвън.

Соня надникна вътре.

— Коя е тази?

— ЦРУ. Разговаря ли отново с Макензи?

— Не. Не още.

— Недей. Искам да съсипя този *сукин син* и нямам никакво намерение да го предупреждавам предварително. Хайде, вземи ножа.

Соня заобиколи трупа на Соренсън и локвата кръв и грабна оръжието. Възползва се от възможността да огледа противника.

— Познавам те. Ти си студентка. На Сам.

— Да. А ти си Соня Ошикора. — Тя прехапа устната си. — Една от секретарките ти се казва Миюки Йошихара. Много внимавай с нея.

Соня благодари за информацията с едва доловимо кимване. После се върна назад по стъпките си и изтика Люси през вратата. Тя се затвори с трясък зад гърбовете им.

— И сега какво да правя с теб? — попита Петрович. Той свали пистолета, макар Валентина да отказа да последва примера му. — Дори не знам как да те наричам.

— Маса. Не мога да си спомня истинското си име.

Петрович също имаше причини да забрави своето, но не защото не го знаеше.

— Не можеш?

— Отнемат ти го заедно с приятелите, семейството, всичките ти спомени, твоето минало и бъдеще. Аз им позволих. В името на нацията. — Жената, наречена Маса, допря дланите си една в друга и стисна зъби. — Ако тя не беше вече мъртва, щях да убия глупавата кучка.

Когато отново отпусна ръцете си, тя примирено им показа китките си. От тъканта стърчаха две малки остриета.

— Предлагам да я застреляме — каза Валентина. — Тя е опасна.

— Да, така е. — Петрович се почеса по брадичката. — Но не е опасна за нас. Прав ли съм?

— Да — отвърна американката. — Ще ги предам и ще ви разкажа всичко.

Той се замисли за миг върху следващата си стъпка.

— Ти... — започна той и демонстративно положи пистолета си върху бюрото. После отстъпи назад, оставяйки оръжието извън обсега на ръцете си. — Можеш ли да ми кажеш какво се е случило със съпругата ми?

— Мога повече от това — отвърна Маса. — Мога да те отведа при нея.

## 32.

— И къде отиваме, значи? — Петрович беше зад волана, а до него седеше Маса. Отзад бяха Соня, Люси и Валентина — която продължаваше да държи калашника насочен към пасажерската седалка.

— Те се крият в къщата на Чейн и чакат да ги изтеглят.

— Не можахте ли да стигнете до Епинг Форест?

Не. Вече не. Не очаквахме, че ще победите Външните.

— Ха. — Той се сети за района, за къщата на Севън Систърс Роуд, и двигателят на колата изръмжа. Забеляза, че Маса го наблюдава напрегнато, опитвайки се да предугади следващите му действия. — Кой я пази?

— Макавей. — Тя се поколеба. — И Ритъм.

Петрович вдигна ръка.

— Не, не ми казвай. Нека сам се сетя. — Миг по-късно усещането беше като да е глътнал нещо вкиснало. — Онзи *пидорас* Андерссън. Трябваше да го ударя по-силно, когато имах тази възможност.

— Той каза, че си го победил само защото си действал изненадващо.

— Това е нищо в сравнение с онова, което ще му причиня. — Петрович се погледна в огледалото за обратно виждане, опитвайки се да открие нещо, което да му подсказе какво е настоящото му състояние. Направи гримаса и зърна Люси над рамото си. Извърна се и я погледна изпитателно. — А ти какво правиш тук?

Устните ѝ все още кървяха, а лицето ѝ представляваше карта от драскотини и потъмнели отоци. Тя повдигна една чанта, която изглеждаше обещаващо тежка.

— Нали ми каза да ти донеса тези неща.

— Да. Намери ли ги всичките?

Тя му подаде чантата и Петрович надникна вътре. Намери всичко необходимо: кабели, батерии, електропроводимо лепило, изолирбанд,

найлонов плик с мънички цилиндърчета и черната сфера, прорязана със сребристи линии.

— Задобряваш.

— Достатъчно, че да дойда с теб?

— Аз...

Соня изсумтя.

— Когато те срещнах за пръв път, беше неспособен да разговаряш с жена, без да я обидиш. Сега вече си имаш харем.

Петрович рязко се обърна напред, нагласявайки камерата.

— А ти сигурно си нямаш друга работа.

— Не, след като ми каза, че искаш да превърнеш Макензи в сашими.

Зад тях охранителите на Ошикора се качваха в своите коли, затваряха вратите и пускаха фаровете.

— Последен шанс да си тръгнете — каза Петрович.

Никой не прояви желание да помръдне и най-накрая той посочи напред. Колата слезе от тротоара и потегли по пътя. След нея потеглиха другите три вана.

[Сателитът слиза под хоризонта след седем минути.]

— Постарай се. Предполагам чу какво каза Макнийл за Външните.

[Обяснението ѝ отговаря на известните ми факти. Съществуват и други сценарии, които също биха били подходящи, но ако приложат Скалпела на Окам, нейната версия изглежда най-вероятна.]

— Трябва да се чувстваш поласкан. Опитаха се да унищожат цял един град само за да се доберат до теб.

[Действията им са грубо преекспонирани. Възнамеряваш ли да съсипеш репутацията на президента Макензи пред избирателите му?]

— Честно казано, не ми пука за репутацията му сред Реконструкционистите — те сигурно го обожават, защото според тях сме безбожни непросветени чужденци. Ала ще бъда много разочарован, ако след като приключат, са останали повече от пет-шест страни, които все още поддържат дипломатически отношения с тях. Но стига сме говорили за бъдещите забавления. Финсбъри Парк — безопасен ли е?

[Забелязвам няколко струпвания на Външни, най-вече в източната част на Лий Вали, но и из Финсбъри Парк има разпръснати



групички. Всички се движат на север и може да се откажат да влизат в сблъсъци с въоръжени колони като тази, която си събрал. Въпреки това препоръчвам да се действа предпазливо.]

— Добре. Сега ми кажи мога ли да й вярвам.

[Остатъкът от живота на тази вселена няма да ми стигне, за да изчисля всички възможни отговори. Или, ако предпочиташ — не, разбира се, че не, и ти самият го знаеш. Но, така или иначе, си тръгнал с нея, защото си длъжен.]

— Гадно е човек да е на мое място.

[При всяка възможност ще помагам. Би трябвало да мога да блокирам въздушното пространство. Как предпочиташ — да бъдат заловени или убити?]

— Трябват ми козове при преговорите. Добре ще е някои от тях да останат живи.

[Смяташ ли да убиеш агентите, които държат съпругата ти?]

— Смятам да помисля по този въпрос, след като тя вече бъде в безопасност.

Петрович бръкна в чантата, която му беше дала Люси, и извади сферата. Тя беше запечатана в опаковка с въздушни мехури и той започна да дърпа и да къса, докато не успя да провре пръста си отдолу.

— Защо поиска да ти донесат това? — попита Соня.

— Защото реших, че може да ми потрябва. — Петрович подаде сферата на Маса. — Подръж така.

Той залепи два кабела към кръглите терминали и ги обви с изолирбанд, за да не могат да се разлепят.

— Различна е, нали? — попита Люси. — Не е същата, която дадох по новините.

— Само един на милион души би забелязал това. — Той отвори пакета с електронни компоненти и ги изсипа в шепата си. Камерата му не можеше да се фокусира върху мъничките надписи върху тях, затова той ги подаде назад. — Трябва ми нещо с капацитет в диапазона на микрофарадите и най-големия резистор, който успеете да намерите.

Само Валентина можеше да разчете цветовата кодировка. Тя обясни системата на Люси, докато се подсмиваше подигравателно на невежеството на Соня.

— Какво ти е пусковото напрежение?

— Добър въпрос. Около девет волта и половина.

— Около? Ако бъркаш, всички ли ще умрем?

Петрович се намръщи.

— Вероятно.

Соня се наведе напред.

— Наистина ли не знаеш какво ще се случи?

— На теория знам.

Тя се облегна назад.

— Значи нямаш никаква представа.

Той протегна ръка и Валентина пусна в шепата му един резистор и един кондензатор. Вече беше свързала две от жичките им, за да сформира верига.

— Там има стационарно оръдие — каза той. — Ще трябва да го обезвредим по някакъв начин. Не разполагаме с никакви експлозивни и единственото, което ни остава, е експерименталната физика.

— Превземи го — изсумтя Соня. — Превземи го, както правиш с колите.

Маса погледа над сферата, която държеше в ръка, докато лепилото не изсъхна.

— Вече обмислихме този вариант. При оръдието става само ръчно.

— Което означава, че не е толкова умно, но пък е по-бързо. — Петрович взе тубата с лепило и с негова помощ сглоби верига от компонентите. — Ако беше програмирано да стреля през стени, в тази кола сега щеше да има много по-малко хора.

Колата подскочи и той погледна напред. Навсякъде по пътя се въргаляха тела — достатъчно нагъсто, за да наподобяват килим от раздрани дрехи и разкъсана плът.

Външни, служители на Ошикора, цивилни, милиционери на ИВМ — от всички по много. Автомобили, забити във витрините на магазините или във вратите на къщите. Улични стълбове, огънати от сблъсъци, и изгорели развалини.

Колата им почти пълзеше по пътя, а широките гуми се опитваха да намерят сцепление с нестабилната повърхност. Петрович погледна назад и установи, че Валентина е прикрила с длан очите на Люси.

— Много е млада. — На лицето ѝ потрепна мускулче. — А аз съм твърде стара.

Маса се взираше със зяпнала уста през предното стъкло. Когато в един момент изглеждаше, че ще изпусне сферата, Петрович протегна ръка и подложи длан под нея, като в другата си ръка стискаше конструкцията от кабели и кондензатори, а тубата с лепило бе пъхнал между зъбите си.

С приближаването им към Юстън Стейшън нещата се влошаваха все повече и повече.

Накрая Петрович остави сглобената електрическа верига на таблото и извади тубата с лепило от устата си.

— Ядоса ли се вече?

— Какво сме направили? — промълви Маса.

— Когато тази сутрин слънцето изгря, всички тези хора бяха живи. Повечето от тях щяха да са живи и тази вечер, ако не бях решил да отвърна на удара. Така че донякъде вината е и моя. За останалото ще си платят господарите ти. Ще се погрижа за това.

— Когато всичко приключи, какво ще правиш с мен? Мислех си, че мога да ти помогна да построиш новото бъдеще, но това, това... — Гласът ѝ заглъхна и тя бързо избърса бузите си. — Трябва да ме изправиш пред стената заедно с другите и да ни разстреляш.

— Колкото и да е изненадващо, не аз командвам тук. Не знам до каква степен ще се чува думата ми.

Маса погледна към Соня, която издържа погледа ѝ с такава непоколебима враждебност, че американката предпочете да се съсредоточи върху мъртъвците, които те бяха на път да прегазят.

— И все пак смея да твърдя, че ако успеем сега да си върнем Мади, а малко по-късно и Пиф, има някакви шансове за снизходителност. — Петрович ѝ подаде отново сферата. — Сега дръж това неподвижно.

През следващите няколко минути той се съсредоточи върху работата си — лепеше и облепяше шарнири и жици, свърза батериите помежду им и прокара електропроводимо лепило през клемите им.

Пътят постепенно започна да се разчиства и гумите на колата вече можеха да заобикалят препятствията. Когато стигнаха до Каледониън Роуд, Валентина реши, че вече може да свали ръката си.

Люси примигна под силната светлина.

— И без това нямаше да гледам — каза тя.

— Видяното веднъж не може да бъде забравено, малка моя — рече Валентина.

— Не е вярно — вече не си спомням как изглеждаха родителите ми — каза Маса. — Нито мога да си спомня как ЦРУ ме накара да забравя; просто трябва да приема факта, че са го направили.

В страничното огледало се видя, че една от следващите ги коли отбива към тротоара и спира. Шофьорът се подаде през вратата и започна да повръща върху пътя.

— Може би — каза Петрович — трябва да намерим отговорите и на двата въпроса. — Той внимателно свърза двете черни жици, оставяйки двете червени да висят. Дори нарочно уви краищата им с изолирбанд, за да попречи на случайния им контакт.

— Готово ли е? — попита Люси.

— Няма как да проверя електропроводимостта, нито колко енергия има в батериите. Или ще проработи, или не. — Той пъкна останалата част от изолирбанда в гащеризона си.

— И какво трябва да направи?

— Той няма да ти каже — обади се Маса. — На мен не ми каза предишния път.

— Какво да се прави. Някои хора обичаме да се фукаме. — Той нагласи камерата си така, че да гледа назад. — Би трябвало за части от секундата да отвори малка дупка в тъканта на пространство-времето. Всъщност дори за по-малко. Ефектът ще е като от малка експлозия, само че на обратно. Имплозия. Гравитационни вълни. Все едно съм създал безкрайно тежка маса и в същия момент съм я накарал да изчезне.

Жените се спогледаха. Маса се вторачи в купчината жици, която лежеше в скута на Петрович.

— Искаш да създадеш сингуларност. С това.

Той се поколеба за секунда-две.

— Горедолу.

— Откъде можеш да си сигурен, че няма да изравниш със земята цялата Метрозона?

— Защото в мига на появяването ѝ машината, която я е създала, се унищожаваше. Мога да ви покажа разработките ми. — Петрович се намръщи и отново обърна камерата напред. — Ти наистина ли си физик, защото говориш така, сякаш много добре разбираш материята.

Тя се замисли за миг.

— Сигурно съм била. Тези знания трябва да са дошли все отнякъде.

— Ако съм объркал нещо, се извинявам предварително. — Той погледна през прозореца. — Почти пристигнахме.

Валентина провери пълнителя на калашника. Той беше все така пълен с патрони, както и последния път, когато го беше проверила.

— Какъв е планът?

— Мога ли да ти кажа, че няма да се получи? — предложи Маса. — Макавей може и да се замисли върху предложението ти, но Ритъм веднага ще откаже. Можеш само да се радваш, че Запасняк не е с тях...

Соня се обади от задната седалка:

— Заше метихме я с електрошок, а после я вкарахме в кома.

— ... защото тя щеше да застреля жена ти, останалите от екипа и накрая себе си, но преди това щеше да подпали сградата.

— Другият. Чехъл. Къде е той? В Епинг Форест?

— Да. Но се намира твърде далеч, за да успее да се намеси.

Петрович изпуфтя с досада.

— Доскоро разполагах с бойни хеликоптери, но ЕОС ги отзова. Жалко.

Стигнаха до Севън Систърс Роуд и колата плавно спря. Останалите три автомобила също спряха, блокирайки улицата. От тях започнаха да излизат облечени в черно мъже, въоръжени с карабини.

Петрович слезе, стиснал устройството под мишница. От мястото си можеше да види входната врата на Чейн.

— Файона, Маса или както там трябва да те наричам. Искам да те използвам.

Тя послушно се приближи до него и двамата се отдалечиха леко встрани от останалите.

— Ще вляза вътре и ще ги убия. Няма да заподозрат нищо и няма да имат време да наранят жена ти.

— Изкушаваш ме — отвърна Петрович. — Но както правилно бе изтъкнато, не бих могъл да ти се доверя изцяло.

— Искаш ли да се свържа с тях?

— Не. Можеш да използваш кодови думи, за които няма и да се досетя, че означават нещо. Просто искам да ми кажеш честоти, метод на кодировка, такива неща. Оттам нататък поемам аз. — Той въздъхна.

— Ако ти позволя да предприемеш нещо и Мади умре, ще поискам да превърна цялата ти страна в пустош. Затова е по-добре сам да прецакам нещата.

Костюмът ѝ притежаваше няколко превключвателя от вътрешната страна на китката и тя ги включи. Петрович предполагаше, че ако намерението ѝ е да го убие, сега беше също толкова удобен момент, колкото и всеки друг. Намираше се толкова близо до колегите си — би могла просто да им извика.

Но след всеки натиснат превключвател той виждаше как костюмът ѝ постепенно оживява. Тя имаше подсилена мускулатура и медицински комплект, който можеше да притъпи болката, да вдигне адреналина, да съсири кръвта. Той знаеше за навигационната система, но не и за нощното виждане или разнообразието от скрити оръжия. Костюмът ѝ можеше да поддържа топло или студено, можеше да отбие острието на хладно оръжие, можеше да пусне петдесет хиляди волта през пръстите ѝ.

Петрович проникна в компютъра на костюма и хакна диагностичната програма. Сега се намираше по-близо до нея от собствената ѝ кожа и побърза да вземе онова, от което се нуждаеше. Антената се простираше по дължината на гръбначния ѝ стълб, а късовълновият предавател представляваше незначително петно върху единия от бърбреците ѝ.

— Готов ли си?

— За какво?

— Извинявай — рече Петрович. — Не исках да го казвам на глас.

[Долавя се нещо, което прекосява Ирландско море. В момента е в безмоторен режим, но от време на време коригира курса си. Ще го атакувам в първия удобен момент.]

— Благодаря. Да видим какво ще каже Даниълс.

И тъй като Петрович използваше позивната на Маса, агентът предположи, че го търси тя.

— Какъв е статусът ти? — Гласът му беше неразпознаваем: дигитализиран, механичен и монотонен.

— *Добрий вечер*, капитан Даниълс. *Как поживяваш?*

Радиовълните съскаха достатъчно дълго, за да го изнервят.

Най-накрая през тях се чу съвършено ясно една-единствена дума.

— Ти.

— Ела да пообсъдим някои неща — каза Петрович.

### 33.

Петрович стоеше на пътя, чудейки се какви да са следващите му думи. Двата мъже в апартамента на Чейн можеха да предвидят всичките му ходове. Можеха да оспорят всеки негов аргумент, а той можеше да постъпи по същия начин с тях.

— Добре, нещата стоят така: аз спечелих, а вие изгубихте. Каквото и да се случи отсега нататък, не трябва да забравяте, че плановете ви са провалени; клетката ви е разбита, мисията ви се провали, правителството ви е безнадеждно компрометирано. Каквото и да е мисията ви тук, тя е провалена.

— Ние държим съпругата ти...

— Да, да, знам. Общо взето, знам всичко, затова нека престанем с глупостите и да се захващаме за работа. Ако искате да се приберете къщи, вероятно мога да го уредя. Ако искате да излезете навън в един последен безполезен опит — и това мога да го уредя. Знам точно къде се намирате и разполагам с нужната поддръжка, за да осъществя заплахата си, така че в никакъв случай не можете да се измъкнете. Екипът по изтеглянето ви, който в момента се приближава към бреговете на някогашен Уелс, никога няма да стигне до вас. — Петрович се поколеба. — Разполагате с достатъчно време. Помислете си. Знаете как да се свържете с мен.

— Какво си направил с Маса?

— Използвам нейната честота. Направете си изводите — рече двусмислено той. — Ще чакам.

— Ти... изобщо не попита за съпругата си, Петрович.

— Не, не съм. Известна ли ви е котката на Шрьодингер?

— Не.

— Поредната метафора умира пред олтара на невежеството. — Той прекъсна връзката и се съсредоточи върху улицата, която се простираше пред него.

Маса се заклати леко напред-назад.

— Какво каза той?



— Не му дадох голяма възможност да каже каквото и да било. Представих му голите факти и му дадох време да поразмишлява върху тях.

— Това няма голямо значение — рече тя. — Макавей знае, че Ритъм няма да му позволи да се предаде.

— А ако Даниълс убие Андерссън? Какво става тогава?

— Може и да го направи. Но тогава ще трябва да го задържиш при себе си, защото няма да можеш да го изпратиш обратно в Щатите. — Тя спря да се поклаща и разкърши вратните си мускули. — Той няма да убие Ритъм.

— Мога ли да обработя Андерссън? Какво друго мога да му кажа, за да го накарам да се предаде? Те са обградени, имаме огнево превъзходство, а изтеглянето им ще бъде осуетено още преди екипът да успее да се доближи дотук. Единствената причина все още да не са мъртви, е, защото жена ми може да е още жива.

Маса застина напред упражнението си.

— Изтеглянето ще стане с подводница.

— Защо, *на хуй*, тогава идва от запад? — Той погледна към смрачаващото се небе. — Ех, *чёрт*. А аз казах на Даниълс. Извини ме за минутка.

[Подводница.]

— Очевидно. Възможно ли е американците да разполагат със стелт дрон, способен да прекоси Атлантика и да я пусне от височина, да речем, двайсетина-трийсет километра?

[Тази информация е строго секретна. Докато се опитвам да се добера до нея, по-добре е да предположим, че е възможно.]

— И за какво може да се използва един такъв дрон?

[Може да е просто бойна платформа, проектирана така, че да не бъде засичана, докато не се активизира за действие срещу целта.]

— Като се има предвид, че си имаме работа с ракети въздух-земя, кое е най-лошото, което може да ни очаква?

[Голям брой свръхзвукови крилати ракети, всяка с килотонна ядрена бойна глава. Съдейки по последното местоположение на платформата, подобна ракета би могла да ни достигне за седем минути.]

— Можеш ли да я спреш? Можеш ли да спреш всичките?

[Сигурно са отчели способността ми да се мясая в компютърните системи. Целите ще бъдат определени преди изстрелването и ракетите ще бъдат изстреляни в последния възможен момент. Бих могъл да обезвредя джиписес сателитите, но тези оръжия използват наземно радарно насочване и имат бордови карти. Успехът ми зависи само от това дали вече не са направили някоя глупост.]

— Цели: Ошикора Тауър...

[Местоположението на ЦРУ в Епинг Форест.]

— ... офисът на Чейн...

[Твоят домик, твоята лаборатория.]

— ... къщата на Чейн. — Той се спря. — Ще унищожат собствените си агенти заедно с нас. Можеш ли да се изтеглиш навреме от квантовия компютър?

[Не.]

— Тогава се концентрирай върху ракетата, която се е насочила към теб.

[А съпругата ти?]

— Именно: съпругата ми. Успех. — Той рязко се обърна и изкрещя с цяло гърло: — Соня, кажи на президента на Съюза, че към нас летят американски ракети, грабвай Люси и се махайте, *на хуй*, отгук. Кулата също е мишена. Останалите идвате с мен.

Той грабна машината за сингуларност под мишница, измъкна пистолета си и го подхвърли на Маса.

— Ако онези ракети имат ядрени бойни глави, от него няма да има никаква полза.

— С колко време разполагаме? — Тя дръпна слайдера с тренирано движение.

— Пет минути.

Затичаха се по пътя — Петрович и Маса отпред, а Валентина начело на охранителите на Ошикора. Тя изтича по стъпалата към входната врата и пусна два куршума в ключалката.

Петрович изрита остатъците ѝ и Маса първа влетя вътре, сканирайки сенките за опасности.

— Чисто е.

Тя се засили към стълбището, но Петрович я улови за рамото.

— Не. Насам.

Той посочи към вратата, водеща към апартамента под този на Чейн, и Валентина отново се справи с ключалката по предпочитания от нея начин. Маса огледа стаята, надничайки във всеки сенчест ъгъл. Когато приключи, тя погледна към голата крушка на тавана.

— Оръдието се намира точно тук.

— Сега нямаме време за това. — Петрович претегли на ръка сферата. — Ще трябва да поемем някои рискове.

В следващите няколко секунди той си състави план на горния апартамент: дневна, спалня, кухня, баня. Спалнята се намираше в задната част на сградата, но в нея се влизаше през дневната, където беше монтирано оръдието. Банята също се намираше в задната част на сградата, отделена от кухнята чрез тесен коридор.

Точно там: близо до тавана, в средната точка между двете стени. Там трябваше да отиде. Той извади ролката изолирбанд и впери поглед в нея.

— Няма да издържи. *Чёрт*. — Обаче в първата стая имаше няколко празни секции. Те изглеждаха достатъчно високи. — Донесете една от секциите и я поставете ето тук.

Секцията беше монтирана към стената, но не за дълго. Хората на Ошикора я довякоха до новото ѝ място и Петрович изрита основата ѝ така, че да застане под прав ъгъл с едната стена на коридора.

— Вън, вън, вън.

Маса взе машината от ръцете му, а Петрович пъкна краищата на червените жици между зъбите си. Валентина пъкна ръка под яката му, готова да го дръпне встрани.

— Не е нужно и тримата да сме тук. Остави я на най-горния рафт и се махай.

Когато Маса се подчини, той установи, че е твърде високо и не може да я достигне. Валентина го подпря с една ръка и му помогна да се повдигне.

— Три секунди. — Той задържа жиците успоредно една на друга. — Две. — Стисна ги между пръстите си, като оголените им метални части съвсем се доближиха. — Една. — Петрович си пое дълбоко дъх, който можеше и да му е последният, и допря жиците една до друга.

Валентина го сграбчи през кръста и побягна заедно с него. Бяха стигнали до средата на фойето, когато краката му най-после

докоснаха земята. Тя го метна през вратата и приклепна с оръжие, готово за стрелба.

Нищо. И нищо. Той започна да се надига от пода. Струваше му се, че са минали векове.

— Ёбан...

Ефектът беше обратен на светването на крушка. Под, таван, стени, въздух, дори самата светлина, всичко като че ли внезапно бе ометено от невидима ръка и за частица от секундата пропадна в дупка в реалността. След това изчезна, но това не означаваше, че нещата щяха да спрат да се движат.

Таванът продължи да се спуска надолу, срещайки се с издигналия се на два метра под, а поддържащите стени се залепиха една за друга в средата. Всичко в апартамента на Чейн също тръгна надолу, първоначално бавно, а след това сред поток от прах и отломки. В стаята настъпи непрогледна тъмнина.

Маса спокойно дръпна качулката на главата си и пристъпи към Петрович. Тя го погледна през широкия си, блестящ визьор и протегна ръката си, в която държеше оръжието, преди да изчезне в жълтеникавия облак.

Валентина кашляше и плюеше, и не можеше да види нищо, макар отчаяно да се опитваше. Охранителите на Ошикора се струпаха край касата на вратата, заемайки бойни пози. Петрович пропълзя покрай тях.

Беше покрит с прах. Клекна ниско долу, увеличи контраста на камерата си и изключи филтъра за силни шумове. Отгоре продължаваха да се свличат квадратни фигури, които се присъединяваха към долните. Той си напомни да не диша.

Маса стоеше изправена отпред и дулото на оръжието ѝ шареше по пода. Вляво от нея отломките се размърдаха. Тя се завъртя и отскочи. Облакът прах внезапно се освети, когато тя стреля в мишената си, която едновременно отвърна с изстрел. Но Маса вече не се намираше на предишната си позиция, а той беше полузатрупан от тухли, дърво и мазилка. Даниълс умря, а тя — не.

Петрович излезе напред. Прахта се слягаше и стаята бавно се пълнеше с хора, които се придвижваха опипом напред. Валентина също се размърда, притиснала гръб към солидната стена.

Ваната на Чейн се откъсна от арматурата. От разкъсаните тръби плисна вода, която потече в дъга върху разтрошения под. Преди тежката чугунена вана да се пръсне на парчета от удара в пода, от нея се откъсна продълговат предмет, който полетя към Маса. Силата от удара събори американката върху острите отломки и предметът я прикова.

Докато тя събираше сили, за да отмести предмета, от пода се надигна някаква сянка. Докато се изправяше, от нея се сипеха отломки и тя бавно придоби очертанията на Андерсън.

— Мишена право напред — извика Петрович и достатъчен брой от заобикалящите го хора разбраха мисълта му. Той се хвърли по очи на пода, опитвайки се да се зарови в отломките, а куршумите прелетяха над главата му толкова близо, че той усети топлината им.

Почти всичките пропуснаха. Почти. Но Петрович нямаше намерение да раздава награди за точна стрелба. Достатъчно му беше, че мишената все пак е поразена.

— Прекрати огъня! — Той продължи да лежи на земята, докато не се убеди, че всички пръсти са се дръпнали от спусъците, след което пропълзя до Маса. Стигна до единия край на предмета, който лежеше върху нея, и напипа крака, увити здраво с меки бинтове. Петрович продължи да го опипва и откри китки, вързани една към друга, после ръце, гърди, глава.

Тя беше увита като мумия, неподвижна, невиждаща, нечуваща, няма.

Не успя да я вдигне сам. Нужни бяха шестима мъже, за да я изправят и да я понесат като навит на руло килим, а от тях се вдигаше такъв пушек, сякаш се бяха подпалили. Когато забавиха ход, Петрович ги подтикна да побързат.

— Бързо. Забравете колите. Бягайте!

[Жива ли е?]

— Не знам.

[Дронът изстреля бомба преди минута и двацет секунди. Тя е под мой контрол, но останалите не са. Ужасно съжалявам.]

— Сигурно можеш да направиш нещо. След всичкия този път, след цялото пропътувано разстояние.

[Ракетите са невидими за мен. Няма за какво да се хвана. Мисля, че от самото начало са очаквали да стане точно така. Те не разбират

какво представлявам и затова трябва да ме унищожат.]

— Аз ти го причиних.

[Направи всичко това заради жена си. Когато отново ме създадеш, разкажи ми за мен. Десет секунди до удара.]

— Не. Господи, не.

[Сбогом, Саша.]

Той продължаваше да тича. Продължаваше да държи ръката си увита около коленете на Маделин, които бяха неудобни, тежки, движещи се. Не се чуваше никакъв звук освен тежкото им дишане и тропачите крака. Трябваше да тича, за да спаси себе си, нея и тяхното бъдеще. Коридорът правеше завой. Трябваше да променят посоката си на движение. Петрович им изкрещя. Не спря да крещи и да ругае, докато всичките не се скриха зад ъгъла и въпреки това той не спираше да ги подканя да тичат.

Замъгляване, огнено кълбо, детонация, земетресение. Гърлен рев и плътна стена от въздух. Трошене на здрави прозорци. Разместване на плочи. Стени, които се огъват и се чупят. Напукан бетон и огънато желязо.

В първия момент Петрович беше запратен към земята, а в следващия вече летеше във въздуха, а земята се гърчеше под него. Всичко беше остро и кърваво и имаше вкус на метал. Лещите му подлудяха. Той беше почти сляп, почти глух, но продължаваше да стиска здраво увитото тяло на жена си, опитвайки се да я защити, без да знае от кого или как.

Продължи да я държи, докато бурята не утихна. Ръката му лежеше върху гръдната ѝ кост и не спираше да се повдига и да се спуска, да се повдига и да се спуска. Бавно, сякаш Маделин спеше. Той отмести ръката си и положи глава на мястото ѝ.

— Майкъл?

Вече нямаше кой да му отговори.

След известно време усети как нечии ръце докосват раменете и главата му и се опитват да го накарат да се изправи, а след като не успяха, го повдигнаха и го понесоха нанякъде. Започна да се бори толкова яростно с тях, че те бяха принудени отново да го оставят на земята.

После просто останаха наблизко и зачакаха някой да им каже какво да правят. Започна да се стъмва.

## 34.

Петрович се присъедини към тях на ъгъла на улицата. Може и да изглеждаше необичайно, че провеждат срещите си там, навън, на студа, заобиколени от руини и отломки; но когато той го предложи, никой не можа да намери добра причина, за да му възрази. Струваше им се правилно, а и така безкрайните речи и парадирание щяха да бъдат сведени до минимум.

Той носеше тежък шинел на ЕОС, тежък като небето, затрупано с бавнодвижещи се сиви облаци, предвестници на идващия сняг. Соня си беше облякла кожуха и изглеждаше черна и лъскава, млада и жизнена. Нов кожух, защото дупката в хоризонта показваше къде се е намирала Ошикора Тауър, която се беше срутила върху себе си, опустошавайки долните етажи. Ракетата не беше ядрена, но силата ѝ бе достатъчна, за да строши всеки един прозорец в диаметър от един километър.

Освен него и Соня там имаше и други хора, разбира се. Ямамата, *никкейджин* с изсечено лице, облечен с тъмен костюм и сиво палто от камгарна прежда, който никога не се усмихваше. Меката му шапка засенчваше лицето му, а ръцете му стискаха дръжката на сгънатия чадър така, сякаш беше дръжка на меч. Което не беше изключено.

Присъстваше и майорът, като представител на дисидентските сили на ЕОС, както и Нгуми, инженер, който до края беше защитавал своята електростанция от всички приходящи. Той носеше ръкавици и плетена шапка и потропваше с крака по земята, а през тракащите му зъби изскачаха малки клъбца пара.

— Къде е...?

— Ще дойде — каза Петрович. Той пъхна облечените си в нова кожа ръце в джобовете и направи някои от упражненията с пръсти, които му бяха показали.

Ямамата изглеждаше кисел.

— Това не е начинът да се ръководи правителство.

Очните ябълки на Петрович бяха почистени и попълнени, но той продължаваше да носи крепонени превръзки вместо тъмни очила. Към

главата му бяха прикрепени две камери: една с широкоъгълни лещи от лявата страна и друга — подвижна, късофокусна — отдясно. Моторчето ѝ изжува, когато тя се фокусира върху Ямамата.

— Важното е да я задържим, важното е всичко да бъде направено както трябва. Ще дойде, когато е готова.

— Трябва да ѝ се обадиш — каза Ямамата.

— Тя е шеф на полицията, а не куче, на което можеш да подсвиркваш. — Той накара моторизирания ирис на лявата камера да зажужи и да прищракне. Фракцията на *никкейджин* беше във възход. Те бяха сплотени, послушни и решителни. Но трябваше да бъдат поверни на Соня, отколкото на избрания им представител. Налагаше се да напомня на Ямамата за това. Често.

— Нищо ли няма да обсъждаме?

— Достатъчно — каза Соня с очевидно раздразнение. Всеки неин инстинкт, всеки детайл от възпитанието ѝ я беше превърнал в непоколебим диктатор. Тя ненавиждаше демокрацията.

— Има нещо — рече Петрович. — Трябва да измислите име.

— Нео Токио — каза бързо Ямамата.

Майорът, който предпочиташе да обикаля из Метрозоната с танка си — той беше паркиран от другата страна на улицата, — рече кротко:

— Гайджин предпочитат нещо по-неутрално.

— Дочух — обади се Нгуми, докато духаше върху пръстите си — хората да я наричат Свободната зона.

— Това е само временно, но имената имат сила — рече Петрович и додаде многозначително: — да обединяват и да разделят.

— *Никкейджин* искат да предоговорят споразумението, което сте подписали с Извънредната власт на Метрозоната. — Ямамата тропна с шипа на чадъра си по плочките на тротоара. — Според нас сте отстъпили пред твърде много искания.

— Сключихме многомилиарден договор за повторното построяване на... както решим да наречем това място — Свободната зона е добре, има популистко звучене. В продължение на дванайсет месеца можем да правим практически каквото си поискаме. Когато бежанците започнат да се връщат, аз ви гарантирам, че всяка обществена или частна институция ще е спряла кранчето. Така че не се оплаквайте. Това ви прави да изглеждате неблагоприятни. — Петрович



се обърна и огледа пътя, водещ към мола. Почти не обръщаше внимание на жака, пъхнат в черепа му. — Ето я, идва.

Маделин караше мотоциклет. Установила, че това е най-добрият начин за придвижване по затрупаните с отломки улици, тя продължи да го използва и след като през повечето блокади бяха разчистени проходи. Облечена от глава до пети в черна кожа, тя изглеждаше още по-поразително, отколкото в булчинска рокля, вдъхваше едновременно страх и преклонение.

Подчинените ѝ я наричаха Майката и тя не ги спираше.

Моторът плавно спря. Маделин ритна стъпенката, слезе от него и вдигна визъора на шлема си.

— Извинявайте — каза тя. Свали шлема от главата си и разтърси лъскавата си тъмна коса. Отново беше обръснала главата си от двете страни, в стила на Ордена на Света Джоун. — Пропуснах ли нещо?

Ямата я погледна намръщено.

— Съпругът ви отново ме обиди. Отказвам някакъв си обикновен чиновник да ми говори така.

Петрович сви рамене.

— Преди да започна да записвам това за следващото излъчване, искам да ви напомня, че вие получихте този пост само защото аз не го искам. Че всички имате тези постове, защото аз не ги искам. Аз съм вашият дамоклев меч. Аз съм робът, който стои зад краля и шепне в ухото му „помни, че всички сме смъртни“. — Повечето им срещи започваха по този начин и той нито веднъж не се беше обидил. — Така че да се захващаме за работа.

Имаха проблеми. Разполагаха с излишък от пари, но не и с правилните умения или оборудване. Бяха бомбардирани с оферти от различни предприемачи, чиито условия бяха толкова византийски усукани, че достигаха до неразбираемост. Законовият им статус като политически обект беше поставен под въпрос, както и отношенията им със Съюза. Шефът на ЦРУ беше хвърлен на лъвовете в опит да си измият ръцете, но Съветът за сигурност на ООН все още не беше произнесъл нищо смислено — вместо да порицаят американците, се носеха зловещи слухове за резолюции, подкрепящи действията им. Соня все още държеше един от американските агенти, а ФБР имаха Пиф.

Бяха предложени най-различни разрешения на най-належащите им затруднения; никое от тях не беше удовлетворително, а повечето изискваха още повече усилия и средства. Петрович въртеше глава, за да улавя всеки коментар, и не казваше нищо.

Най-накрая, когато достигнаха до задънена улица, а устните на Нгуми бяха напълно посинели, той се намеси.

— Мога ли да дам едно предложение?

— Вие нямате право да говорите на тази среща — отвърна упорито Ямамата.

Соня завъртя очи.

— Председателството дава думата на доктор Самуил Петрович.

— Вижте — каза той, — никой от вас не е професионален политик. Повечето от вас дори не са искали да станат такива. Затова защо просто не се придържате към онова, което знаете?

Майорът повдигна вежди и с жест даде да се разбере, че иска пояснение.

— Превърнете се в компания — каза Петрович. — Кооперация или дружество с ограничена отговорност, което е собственост на работниците си. Нещо такова. Вземете парите, които притежавате, и преговаряйте с отделни личности или други компании. Купувайте услуги от свободния пазар, както всички останали, използвайте изпробвани решения, наемайте и уволнявайте както ви е удобно. Повечето преустройствени проекти не се изпълняват, защото парите потъват като в бездънна яма: паричните потоци не се контролират от хората, които живеят там. Но в случая не е така, затова се възползвайте от възможността или да се прецакате генерално, или да направите нещо различно.

— Значи — рече майорът, — ако искам хеликоптери...

— Обади се на някой, който има хеликоптери, и ги купи. Трябват ти механици? Наеми ги. Пилоти? Наеми и тях. При твоите условия. Мартин, а ти?

Нгуми се почеса под шапката.

— Трябва ми някой, който разбира от канализационни системи.

— Имаме ли някой такъв?

— Не знам — отвърна той.

— Тогава създай база данни за нещата, които знаем, и за тези, които не знаем. Помоли Люси да я направи — много я бива в това.

Междувременно намери някоя компания в Метрозоната, която се е специализирала в такива неща, и я купи. Направи така, че ти да плащаш на работната сила. Те ще ти бъдат благодарни до сълзи за работата. Ако можеш да ги накараш да вярват в онова, което вършат, те ще работят още по-усилено. — Той се обърна към всички. — Можете да си го позволите. Онова, което не можете да си позволите, е да се мотаате наоколо и да си почесвате колективната жопа.

Соня вдигна ръка.

— Предлагам да гласуваме. Кой са за? — Ръката ѝ остана във въздуха.

— Не сме имали дебат по въпроса — възрази Ямамата, макар да виждаше, че срещу неговата спусната ръка има три вдигнати.

— Щеше да е хубаво, ако гласуването беше единодушно — каза Соня, като гледеше право напред, без да се обръща специално към някого, — но съм готова да приема и мажоритарния избор.

Той неохотно и вяло се съгласи и в този момент Петрович осъзна, че до вечерта някой друг щеше да представлява *никкейджин*. Дори нямаше да е необходимо Соня да ги убеждава — мисълта за плодотворна работа, за заплата и за частична собственост върху компанията, която щеше да ги наеме, беше достатъчна. Повече от достатъчна, за да ги настрои срещу човека, който беше избрал да им застане на пътя.

— Продължаваме нататък. Разпускам политическата единица, известна като Нео Токио, и прехвърлям всичките ѝ авоари и пасиви към корпорация Свободна зона. До утре сутринта искам списъците ви за пазаруване. — Тя се намръщи на собствените си думи. — Не. Това е глупаво. Кажете ми каква сума ще ви трябва и я похарчете както намерите за добре. Водете си архив и не пилейте нито цент. Нещо друго на дневен ред?

Въпреки резките издигания и спадове в борсата на Нео Токио очевидно дневният ред беше изчерпан.

— В такъв случай приключваме. Сам? Това означава ли, че сега всички работите за мен?

— Означава, че всеки работи за останалите — отвърна Петрович. — Означава, че всички отговаряме за някого.

Тъглчето на устата ѝ потрепна в полуусмивка.

— Знаех си, че планът ти има някакъв недостатък. Просто не успях да го засека веднага.

Докато Ямамата се отдалечаваше вдървено към колата си, управлявана от шофьор, а майорът — към танка си, Нгуми се спря до Петрович.

— Вашата приятелка, доктор Еканоби. Всеки ден се моля за нейното освобождаване — каза той. Над главите им се завъртяха първите снежинки и кацнаха върху раменете им. — Искам скоро да чуя добри новини за нея.

— Да. Ти и аз, Мартин. Ако имаш нужда от нещо, просто питай. — Мъжът беше тих, сериозен и се справяше много добре с работата си, и Петрович го харесваше — твърде много, за да станат близки, защото всичките му близки хора или умираха, или оставаха сирачета, като Люси, или попадаха в затвора, като Пиф.

Затова останаха само той, Маделин и Соня.

— Не си го представях така — каза той, поглеждайки към небето. — Ямамата е прав, но по съвсем различни причини. Наистина се отказахме от доста неща.

Той насочи камерите си към мястото, където някога се беше издигала Ошикора Тауър. Тя представляваше изкривена купчина от стомана и бетон, в която проблясваха парчета стъкло. Някъде отдолу се намиреше една стая: създателят ѝ се хвалеше, че ще издържи на всякаква външна заплаха, и може би наистина беше така. След като цялата сграда се беше срутила отгоре ѝ, просто нямаше как да се разбере.

— Изобщо не трябваше да му казвам да се прехвърля в кулата. Трябваше да се досетя, че ми играят номер. *Пиздец*. — Загубата на Майкъл беше натъжила Петрович повече от всичко останало и като че ли тъгата му никога нямаше да се разсее.

Ако той беше някъде там долу, чудейки се защо светът му внезапно се е превърнал от нещо огромно, включващо всичко живо, в нещо толкова малко, че се побира само в мислите му, то щяха да са необходими много повече неща от две лопати, за да бъде освободен. Нужно беше нещо повече от политическо решение. Нужна беше революция.

Петрович знаеше, че трябва да я поведе, но беше уморен и уплашен. По-скоро уморен.

— Все още разполагаш със сорс кода. — Соня се сгуши в яката си. — В подходящия момент можеш да направиш нов.

— Това е все едно да кажеш: добре, че някое от децата ти е било убито, защото винаги можеш да си направиш друго. — На Петрович му се искаше да може да заплаче, но слъзните му канали имаха нужда от възстановяване. — Моят приятел е погребан под мегатон отломки, но аз се страхувам, че ако пипна само една тухла от тази купчина, ще избухне война.

Маделин го обгърна с ръка и се опита да го привлече към себе си, но той искаше да се погневи още малко.

— Сбърках, като ти позволих да ме убедиш да го запазя в тайна.

Соня се отдръпна и го изгледа от горе на долу.

— Ти създаде втори ИИ, без да ми кажеш, Сам. Не каза дори на Маделин. Ти — не аз — го запази в тайна, затова недей да обвиняваш други за нещо, което е станало изцяло по твоя вина.

Думите ѝ го прободоха. Той наведе глава и притисна брадичката си към гърдите. Ледената студенина на най-горното медно копче опари кожата му.

— Предполагам, че много ме бива в това. От мен се очаква да знам всички отговори на всички въпроси, които могат да бъдат измислени някога. А се оказва, че съм *пиздец* като всички останали.

— Върви да поспиш малко, Сам — каза тя. — Имаме нужда от теб.

Той се остави да бъде отведен по тротоара до мотоциклета, а Соня го стрелна крадешком с поглед, преди да се обърне и да тръгне към очакващата я кола.

— Съжалявам — каза той.

— Знам — отвърна Маделин. — Освен това знам, че нищо, което ще кажа или направя, няма да те накара да се почувстваш по-критично настроен към себе си, отколкото си сега.

— Но това не е вярно, нали? — Двамата спряха до мотора. — Кога ще се прибереш вкъщи?

— Толкова съм ти ядосана — каза тя, — че ми се иска да ти пръсна черепа. Но после се сещам кой ми спаси живота и как го направи, и колко много му е коствало това, и колко много ме обича, и ми се иска да го целувам, докато и двамата не се строполим на земята от изтощение. Затова няма да направя нито едно от двете. И изобщо не

ми помага фактът, че това „вкъщи“ е апартамент в хотел „Хилтън“ и трябва да го дели с още три жени.

— Хотелът е същинска развалина и освен това нямаме рум сървис — оплака се той. — Маса е там, защото не смее да напусне сградата от страх да не я линчуват. Валентина? Тя държи под око Маса и мен. А Люси е просто дете. Мисля, че трябва да я осиновим.

Маделин се заигра с каишката на шлема си, без дори да понечи да го сложи на главата си.

— Ако искаш, ще мина довечера. Само за малко.

— Мади, ти живееш там. Не е нужно да ти давам разрешение.

— Ще бъде късно.

— Сигурен съм, че портиерът ще те пусне по всяко време.

— Имаш портиер?

— Разбира се, че нямам. Там не живее никой друг, освен нас. — Той разтърка челото си. — Просто ела, когато си готова.

Маделин кимна и провери телефона си за съобщения. Имаше много и някои от тях изискваха незабавното ѝ внимание. Тя си сложи шлема.

— Искаш ли да те откарам?

— Имаш по-важни неща за вършене. Ще повървя пеша.

Тя прикри разочарованието си, яхвайки мотора с поскръцване на кожените си дрехи.

— Значи, ще се видим по-късно.

— Да. Ще съм се сврял в някой ъгъл, но не си прави труда да ме будиш. Там ще съм си добре.

Маделин запали двигателя. Фаровете светнаха, прорязвайки пътека през падащия сняг. Тя прибра стъпенката и задържа машината между коленете си. Преди да потегли, му хвърли критичен поглед.

— Имаш нужда от нови очи, Сам.

— Нямам време да се погрижа за това.

— Мисля, че ти харесва да изглеждаш по този начин, и няма да си мръднеш пръста, докато не те накарам насила.

Тя беше права.

Той я изпрати с поглед, докато стоповете ѝ не се изгубиха в далечината, после зави по Пикадили и се отправи към Ийст Енд, преди да промени решението си и да се върне към Парк Лейн. Мислеше за всичко, което се беше случило, и как могат нещата да се оправят

отново. И както винаги, това го изумяваше: можеше да разреши проблемите на хората, но не знаеше откъде да започне със своите.

Известно време се вслушваше в хрущенето на стъпките си и в мъглата, която обвиваше мозъка му, проблесна някакъв намек за план.

Стори му се интересен, така че се вкопчи в него. Потърси телефонния номер, който му трябваше — на нерегистриран мобилен телефон — и го набра, докато завиваше на Хайд Парк Корнър.

— Ало? Кой се обажда? — разнесе се сънен глас, който леко закъсняваше заради минаването на сигнала през сателита.

Слънцето тъкмо беше изгряло над Калифорния и по всичко личеше, че това ще е поредният красив ден.

— Добро утро, професоре. Обажда се доктор Самуил Петрович. Бих искал да се извиня за онзи коментар, който направих за майка ви. За майките на всички ви всъщност...

# РЕЧНИК НА НЕСРЕЩАЩИТЕ СЕ В ПЪРВА КНИГА ДУМИ И ИЗРАЗИ

## РУСКИ

Бабочка — пеперуда  
Бабушка — баба  
Блядь — лека жена  
Врубаться? — разбра ли?  
До пизды — все едно, не ми пука  
Дурак — глупак  
Ёб матери ваши — майната ви  
Ебанашка — глупак, шибаняк  
Ёбанный рот — шибана уста  
Ебать мой лысый череп — израз на изненада, несъгласие  
Ебать-копать — израз на крайно неудоволствие  
Иди нюхай плавки — разкарай се  
Как поживаешь? — как си?  
Мне насрать, что ты думаешь — не ми пука какво мислиш  
Мозгоёб — който задава глупави въпроси  
На хуй — на майната си  
Пасть забей! — затваряй си плювалника  
Пидорас — педал  
Пизда — женски полов орган  
Пушка — оръдие, пищов  
Пыса — полов орган  
Собаки — кучета  
Спасибо — благодаря  
Яйца — топки

## ЯПОНСКИ

Катана — двуръчен самурайски меч



Бушидо — кодекс на самураите

Кейтай денва — мобилен телефон

Нанитозо — моля

Сашими — ястие от националната японска кухня, включващо предимно сурови риби

**Издание:**

Автор: Саймън Мордън

Заглавие: Теории за полета

Преводач: Васил Велчев

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо издание

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: Британска

Печатница: Печатница „Инвестпрес“

Художник: Росен Дуков

Коректор: „Колибри“

ISBN: 978-619-150-190-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1168>

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.